

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN !

KOMÜNİST

KÖZ

Fransa'da Kağıtsızlar Bakanlığı kuruldu

26 Haziran günü Paris'in yoksul kenar mahallelerinden birinde, işgal edilmiş bir binanın kapısına törenle "Kağıtsızlara Kağıt Sağlama Bakanlığı" tabelası asıldı. Aslında sağlık sigortası kurumuna ait olup 18'inci Bölge belediyesine satılmış olan bu bina, satış işlemleri sırasında çıkan bir ihtilaf nedeniyle aylardır boş duruyordu. Ama 17 Temmuz gününden beri ise pek boş değildi.

Aslında daha işgalin ilk günlerinden itibaren işgali gerçekleştiren kağıtsızlar burayı "kağıtsızlara kağıt sağlama bakanlığı" diye anmaya başlamış ve kapıya bu kimliği ifade eden bir pankartı kısa zamanda asmışlardı.

YAZININ TAMAMI 10. ve 11. SAYFADA

Sembolik eylemlerle yetinme Kitlesele mücadeleleyi örgütüle!

IMF protestoları kolektif değil bireysel, kitlesele değil sembolik eylemler şeklinde geçti. Geri çekilme döneminden çıkmak için birleşik, kitlesele mücadeleleyi örgütlemek şart

Asayiş sorunu olarak yansıdı

IMF ve Dünya Bankası'nın İstanbul Kongre Merkezi'nde düzenlediği yıllık toplantısı Ekim ayının ilk haftasına damgasını vurdu. Toplantı Türkiye sosyalist hareketini oluşturan irili ufaklı öbeklerin polisle girdiği çatışmalar, kırılan banka camları, tahrip edilen polis otoları, polisin uyguladığı şiddet, gözaltılar, biber gazı, sivil faşist güçlerin terpediği saldırılar gibi unsurlarla öne çıktı.

Kitlesele değil bireysel eylemler

IMF-Dünya Bankası protestoları emekçileri, ezilenleri sokağa taşıyacak kitlesele, politik eylemler olarak değil bireysel, sembolik eylemler olarak tasarlandı. Bilgi Üniversitesi Dolapdere Kampüsü'nde bir öğrencinin IMF Başkanı Dominique Strauss-Kahn'a ayak kabı fırlatması bu bakımdan çarpıcı bir örnekti.

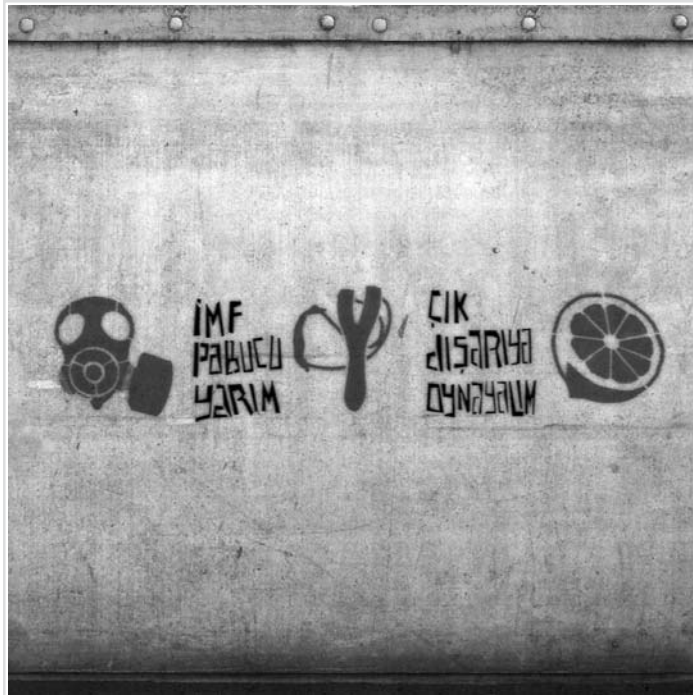
Seattle'a benzemek iyi mi?

IMF-DB eylemlerinde benimsenen siyaset anlayışı açısından Seattle eylemleri bir milat olmuştu. Bu nedenle sosyalist akımların IMF-DB eylemleri sonrasında gururla "İstanbul Seattle oldu, Davos oldu, Cenovalı oldu; dünya ezilenlerinin kalbi İstanbul'da attı" diye yazmalarına şaşmamak gerekir. Asıl şaşırtıcı olan sosyalist akımların bu yolun "Deniz Gezmişlerin, Mahir Çayanların, İbrahim Kaypak kayaların yolu" olduğunu savunmalarıdır.

Yükselişin mimarı olmak için...

Burjuvazinin planlarını bozmak için sembolik eylemlerden medet ummak beyhudedir. Bu planlar ancak devrim ve demokrasi güçlerinin bağımsız ve birleşik eylemleriyle, demokrasiye susamış yüz binlerce emekçinin Newroz ateşyle kördüklenmiş 1 Mayıs'ları örgütlenmesiyle bozulabilir. Komünistler geri çekilme döneminden Newroz'un ateşyle kördüklenen, mevcut demokratik mevzilere sahip çıkan ve yeni mevziler kazanmayı hedefleyen emekçilerin kitlesele ve birleşik mücadelesi aracılığı ile çıkılacağı biliyorlar.

Köz'ün Sözü'nden Alınmıştır

Kitle örgütleri MSF'de birbirlerini tanıdı

Mezopotamya Sosyal Forumu (MSF) 27-30 Eylül tarihleri arasında Diyarbakır'da gerçekleştirildi. Forumun çağrıcısı 200'ü aşkın siyaset, sendika ve kitle örgütü bulunmasına karşın bu siyaset ve kurumların sosyal foruma katılımı sınırlıydı.

Türkiye'den Sosyal Forumları uluslararası çapta takip eden sosyalist çevrelerin de MSF'ye sembolik olarak katılmaları dikkat çekiyordu. Eylül ayı sonunda MSF'yle eşgüdümü olarak düzenlenen Enternasyonal Amed Kampı adı altında yapılan kampa katılan yabancıların katılımı

dışında MSF'ye uluslararası bir ilgi yoğunluğu da yaşanmadı. MSF'ye asıl renk katan ve MSF'yi zenginleştiren Diyarbakır başta olmak üzere Kuzey Kürdistan'ın dört bir yanından katılan

belediyelerin, kitle örgütlerinin varlığıydı. Nusaybin Belediyesi'nden Bağlar Belediyesi'ne kadar uzanan geniş bir yelpazede belediyeler, Sarmaşık Yoksullukla Mücadele Derneği, Diyarbakır Güneş Evi gibi kitle örgütleri, onlarca gençlik ve kültür merkezi, kadın kooperatifleri çalışmalarını aktarmak üzere MSF'ye katıldılar, panellerde ve sohbetlerde yer aldılar. Planlarını, projelerini aktardılar. MSF bu deneyimleri öğrenmek, Batı'daki deneyimleri buraya taşımak için son derece elverişli bir sosyal forum oldu.

4 ve 5'te

birlik

Birlik yayını hayatına başladı

Geçen ay "Yaşasın Komünistlerin Birliği" stanyala yayını hayatına başlayan Birlik gazetesi yazışmaları müdürü Zeynel Doğan ile bir röportaj yaptık. Doğan, Türkiye'de komünist bir partinin eksikliğini vurgulayarak komünistlerin birliğinin sağlanmasının kendi varlıklarından çok daha önemli olduğunu söyledi. 8'de

Geleneksel Limontepe festivali yapıldı

6-7 Eylül 2008 tarihinde Limontepe mahallesinde gerçekleştirdiğimiz 1. Geleneksel Limontepe Halk Dayanışma Festivali'nin kapanışında ikinci festivalde buluşmak üzere Limontepe halkı ile sözleşmiştik. 10-11 Ekim tarihlerinde gerçekleştirdiğimiz 2. Geleneksel Limontepe Halk Dayanışma Festivali ile Limontepe halkıyla buluştuk. Bu sene ikincisi gerçekleşen festivali DTP, Devrimci Dönüşüm, Genç Dayanışma, Köz, Kondularca Yaşam Kooperatifi ve YDGM olmak üzere altı siyaset ve kurum örgütledi. Ayrıca festival

platformunun çağrısı ile Kürdi-Der, Deri İşçileri Derneği, Özgür Yaşam Kooperatifi ve Devrimci Demokrasi alanda stant açtılar.

6'da

Ulucanlar'da düşenler 10. yılında anıldı

Ulucanlar direnişinde hayatını kaybeden devrimciler, Abuzer Çat, Ahmet Savran, Aziz Dönmez, Habip Gül, Halil Türkler, İsmet Kavaklıoğlu, Mahir Emsalsiz, Önder Gençarslan, Ümit Altıntaş, Zafer Kırbıyık İstanbul ve İzmir'de eylemlerle anıldı.

Köz'ün Sözü

IMF ve Dünya Bankası'nın İstanbul Kongre Merkezi'nde düzenlediği yıllık toplantısı Ekim ayının ilk haftasına damgasını vurdu. 186 ülkeden 13 binden fazla üst düzey yöneticinin katıldığı bu toplantı, toplantıda imzalanan anlaşmalarla, alınan kararlarla öne çıkmadı. IMF ve Dünya Bankası'nın yıllık toplantısını protesto etmek için düzenlenen gösteriler, toplantılardan çok daha fazla gündem oldu. 15'te

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Okur/Yazar Asil Çelik İşçileriyle Dayanışmaya Mektupları

Yorgunum ama umutluyum

Sevgili Köz Gazetesi,

Ben bir ev kıyım. Açık öğretimde okumaya çalışıyorum. İnsanlarla ilgimi kesmişim. Hayatla fazla bağlanmamışım. Ta ki Mayıs'ta Yaşamla tanışana kadar... Orada öyle insanlarla tanışım ki hiçbir menfaat beklemeden başkaları uğruna gece gündüz demeden bir şeyler yapmaya çalışıyorlar. Bense hayatım boyunca yaptığım her şeyin karşılığını istedim ve alamadığım için kendim insanlardan uzaklaştım.

Ama şimdiki düşüncelerim öyle değil. Tam tersi. Birileri için bir şeyler yapmaya çalışacağım. Öncelikle Mayıs'ta Yaşam'daki arkadaşlardan ayrılmamak için bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Eve işi getirip yapıyorum. Ev işi, boncuğ işinden kalan zamanımda ders çalışıyorum. Ailemin durumu kötü, onlara yük olmamaya çalışıyorum. Anladım ki insan sadece kendi için yaşamalı. Şimdi daha mutluyum. Yorgunum ama umutluyum.

Bana bu umudu aşlayan Mayıs'ta Yaşam'daki arkadaşlarıma çok teşekkür ederim.

Bundan sonra vazgeçemeyeceğim arkadaşlarıma...

Yenibosna'dan bir Köz okuru.

Esenyurt'ta Kız seminerleri

Temmuz ayının sonundan beri Esenyurt'ta, İçeritepe Köyü Derneği'nde Proletaryanın Kurtuluşu'ndan arkadaşların da katıldığı KÖZ seminerleri yapıyoruz. Seminerler anlatıcı arkadaşın sunumunun ardından soru-cevap bölümüyle devam ediyor.

İlk hafta "Ulusal sorun" meselesini ele aldık. Komünistler ulus demektir bundan ne anlar, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkına nasıl bakar, ulusal hareketleri meşru görme ile destekleme arasındaki fark nedir, komünistler ne gibi koşullarla ulusal hareketleri destekleyebilirler gibi sorunlar hakkında konuştuk.

Sonraki hafta ulusal sorun üzerine konuştuklarımızı "Kürdistan sorunu" meselesi üzerinden somutlamaya çalıştık. Kürdistan sorunu ile Kürt sorunu arasındaki ayrım, Kürt ulusal hareketinin tarihi, PKK'nın nasıl bir örgüt olduğu, Türkiye sorununu PKK'ye yaklaşımlarındaki yanlışlar üzerine konuştuk. Ayrıca Türkiye'de işlemeğe olan "barış" sürecinin Amerikan planının bir parçası olduğundan, Amerika'nın bağımsız bir Kürt devleti kurulmasını engelleyecek bir şekilde bu sorunu ortadan kaldırmaya çalıştığından bahsettik. Ayrıca DTP'ye ilişkin tavrımızı, neden DTP'yle yan yana durulması gerektiğini açıklama, DTP'nin şu anda Türkiye'deki en önemli demokratik mevzilerden biri olduğunu yeniden anlatma olanağı bulduk.

Yenibosna'dan Komünistler

Sinan Kayış'ı unutturmamak

31 Ağustos 2002'de İstanbul Okmeydanı semtinde ODP'nin seçim bildirilerini dağıtmak için arkadaşlarıyla birlikte girdiği kahvehanede, mekan sahibiyile yaşanan tartışmada mekan sahibinin silahını ateşlemesi sonucu can veren Sinan Kayış'ın anmasına katıldık.

29 Ağustos cumartesi günü ÖDP tarafından organize edilen anma için Okmeydanı Diliktaş parkında biraraya gelinerek buradan alkış ve sloganlar eşliğinde yürümeye başladık. Yürüyüş sırasında marşlar söylenip sık sık "faşizme karşı omuz omuz" "Faşizme ölüm tek yol devrim" "Sinana sözümüz halk iktidarı" "çeteleşmeye, yozlaşmaya son" "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz" sloganları atıldı.

Olayın gerçekleştiği kahvehane önüne gelindiğinde Sinan'ın hayatının ve mücadelesinin anlatıldığı konuşmadan sonra saygı duruşunda bulunulup devrim ardından sonra kahvehanenin önüne kızıl karafiller bırakılıp mumlar yakıldı.

Mahalledeki diğer kurumlardan da destek verdiği eylem bu şekilde sonlandırıldı.

Okmeydanı'ndan Komünistler

Orhangazi'de bulunan Asil Çelik fabrikasındaki işçiler uzun zamandır grevdeydi.

Son çare olarak açlık grevine başlayan işçilere bulduğumuz yerelde kamuoyu oluşturmak ve destek vermek amacıyla bir toplantı yapıldı. Toplantıda açlık grevinde olan işçilere destek ziyareti ile yerelliğimizde toplayacağımız gıdaları götürücektik. Ancak daha sonra sendikayla çalışma bakanının toplantı yaptığı ve açlık grevinin sonlandırıldığı haberi geldi. Biz de Emek ve Demokrasi Platformu olarak yerelliğimizde imza toplamak için sahilde stant açtık. Platform bileşenlerin dışında yerelilikte başka kurum ve partiler de bu çalışmaya katıldılar.

İnsanların yoğun ilgisi altında geçen imza kampanyasında Asil Çelik İşçileriyle ilgili hazırlanan bildiri de dağıtıldı. 4 saat süren imza kampanyasına yerel basın ilgisi de yoğundu.

Parti kongresi için Mudanya'ya gelen CHP Milletvekili Onur Öymen de standı ziyaret etti. Eylemde toplanan imzalar Birleşik Metal İş temsilcisine teslim edilerek eylem sonlandırıldı.

Yaşasın Eylemli Sınıf Dayanışması

Bursa'dan Komünistler

Üzümün koruğunu beklemeyen pekmeze ulaşamazmış

Bu yıl devrimci siyasetin alanımızda birçok ilklere imza atmasıyla birlikte bize dönen yüzlerindeki artışı sağladık. Biz de bize dönen pek çok yeni yüzle konuşup fikir alış verişini yaparık, onların da durmaları gerektiği yeri göstermeye çalışarak, halkın içinde sık sık konuşuluyoruz. İşte bu konuşulardan bir tanesi:

Köz: Biliyoruz, birlikte hareket edemiyoruz da, bu bediyeyen böyle olacak anlamım taşmaz. Biz biliyoruz sen hiçi geriden geriye izliyorsun. Finike'deki gelişmeler hakkında ne düşünüyorsun? Bize önce adımı ve ne iş yaptığını söylersen seviniriz.

Hüseyin: Benim adımı da, ne iş yaptığımı da çok iyi biliyorsunuz. Adım Hüseyin. Eğitim emeklisimim. Bana göre ne iş olursa yapıyorum. Amelik de dahil. Bu yaşta çalışmaktan gurur duyuyorum. Ah bir de çalışmak zorunda bırakılmayaydım daha iyi olurdu. Zorunlu kalmak zorunda gidiyor.

Köz: Evet adını da işini de biliyoruz ama bu söyleyişi yanlışlamak istiyoruz onun için sorduk kusura kalma.

Hüseyin: Bu yaşta sonra başımıza bir iş almayalım Kız: Ne gibi?

Hüseyin: Ne bileyim soruşturmadır taktipir gibi şeyler

Köz: Bak arkadaş, biz senin geçmişinin böyle olmadığını biliyoruz. Epeyi gözü kara birymişsin. Nedir bugün seni bu kadar korkutan, devrimci mücadeleden uzak tutan şey?

Hüseyin: Vallahi ben geçmişte üzerime düşeni

fazlasıyla yaptım. Acılar çektim zindanlara düştüm. Yanımda kimseyi görmedim. Bir de bu ülkede devrim yapmak hayalden başka birşey değil. Artık ben buna inanıyorum. Devrimciler yüzlerce yıl acı çekti, bedel ödedi. Bugün bak bir arpa boyu yol alınmamış, düntün siyaseti yüzle ellilerle bu gün iktidar oluyor.

Köz: Bak arkadaş. Biz bu dediğini hiç birine katılmıyoruz. Bunun adı yalınlıktır. Sen ununu eleyp eleğini duvara astığını sanıyorsun, ama yanılıyorsun. Böyle davranışın için düzen seni ödüllendirmiyor, üstüne üstlük ediyor. Bu yaşta zorla çalışmak zorundasın. Geçmişte ve bugün herkes kendince bir bedel ödememiş ödüyor bir de. Biz devrimciler bu yolun ipek halılarıyla döşeli olmadığını biliyoruz. Elbet ki bu yolda acılar çekilecek, bedeller ödenecek. Bu bizi asla yıldırmaz. Düünden bugüne ne değişti? Sömürü katmerleşti, baskılar had safhada. Adı kapitalist sistem. Sen derersen de, b.kun adını değiştirip miski amber diyebilirsın ama kokusunu asla değiştiremezsin.

Hüseyin: İyi de bizden geçti artık. Sizin yolunuz açık olsun. Unutmayın, her zaman gönlümün sizinle, hep öyle de olacak.

Köz: Bu iş gönlüme olmaz arkadaş. Elini ver bize, kenetlenelim. Başmann korkulu rüyası olalım. Söyleyişler dışardan de sorduk, Finike'de olanları seni hiç mi heyecanlandırdı? Yapılanları nasıl buluyorsun? Biraz bahsedir misin?

Hüseyin: İnannın arkadaşlar Finike'de yapılan her şey gurur verici. Ama bu ülke bir Finike değil.

Bu ülke de dünya hiç değil. Zor işler bunlar zor. Evet! Harika bir 8 Mart oldu. İnannılmaz bir 1 Mayıs yaşandı. 1 Mayıs akşamı yerel TV'de Finike 1 Mayıs'ın izledim. İnannın ağladım. Demokratik Güç Birliği adı altında Finike ve çevresine taptaize bir umut oldunuz. Demin de dedim ya, Finike Türkiye değil. On binlik bir kaza. Bundan öte gidildiğinde eziler yok ederler.

Köz: Belki bizi yok ederler ama açılan bu yolu bediyeyen yok edemezler! Bu yolda yürüyecek birileri elbet olacaktır bu yetmez mi?

Hüseyin: Yeter de yazık değil mi daha ne kadar öleceğiz?

Köz: Üzümün koruğunu beklemeyen pekmeze ulaşamazmış. Öleceğiz. Bu kokmuş düzeni alışaşı edilemez kadar olmekten hiç korkmayacağız. Hüseyin: Yeterin arkadaş, benim size diyeceğim bir şey kalmadı, ölesiy size saygı duyuyorum. Alak bulmak oldum. Size söz veriyorum kendimi bir dinleyip sizinle tekrar konuşacağım. İnannın buradaki başanmış hiç unutulmayacak bunu böyle bilin.

Köz: Arkadaş! Finike'de bir başarı varsa bu herkesin başarısıdır. Elbet ki bu başarıda uçundan kıysından herkesin payı var ama duyurulan olanları uzak kalmalı bizim için üzüyor.

Yaşasın Komünistler Birliği

Yaşasın Örgütlü mücadele Dostlukla

Batı Akdeniz'den Komünistler

Yine Kriz Bahanesi Yine Gasp Edilen Haklar

"Aslan Deri Konfeksiyon İşçileri Hak Gasplarına Karşı Mücadele Emnye Kararı"

İzmir'in Karabağlar ilçesinde faaliyet gösteren Aslan Deri Konfeksiyon aylardır krizi bahane edip atölyede çalışan deri işçilerinin hem sosyal haklarını gasp etmekte hem de yapılan işlerin ücretlerini ödememektedir.

Atölyede çalışan emekçiler gece gündüz çalışmalarna rağmen alın terinin karşılığı olan yaptıkları işin karşılığı parayı kriz bahanesi ile alamıyorlar. Çalışan emekçilerin çoğu parasızlıktan zor durumda olduğunu, borçlarını ödeyemediğini defalarca işverenlere anlatmalarına rağmen hiçbir sonuç alamamışlardır.

Aslan Deri sahipleri pişkince işçilere "Ne zaman paramız olursa o zaman alacaklarımızı öderiz." Diyip direnen işçileri isten çıkartmakla tehdit etmektedir. Bu yaşananlar ne ilk ne de son olacaktır. İşçilerin örgütsüzlüğünden yararlanan işverenler kriz bahanesiyle sigortasız işçi çalıştırmaya ve işçilerin emeklerinin hak ettikleri paraya el koyarak devam edecektir.

Kapitalizmi getirdiği bu sistem, yani parça başı taşeron firmalarla iş yapma sistemi ve işçileri yok sayan kukla hükümetlerin çıkardığı çözümler, tıpkı Aslan Deri'de olduğu gibi yene emeği kalmayacağı ve sömürüyü devam edecektir. Çözüm işçilerin, emekçilerin birleşmesidir. Aslan Deri

atölyesinde çalışan işçi arkadaşlara haklarını almanın için, başta İzmir Deri İşçileri Yardımlaşma Dayanışma Derneği ve deri işçisi arkadaşlar ellerinden gelen tüm desteği vermektedir. Zaten çare de budur.

Deri İşçileri Derneği ve Avukatı Özgür YILMAZER, Aslan Deri Konfeksiyonu işçileri ile bir toplantı gerçekleştirerek işçilerin haklarını alması için neler yapabileceğine dair bir toplantı gerçekleştirdiler. Deri İşçileri Derneği bir süredir iş mahkemelerinde bilirkişi olma hakkı elde etmiştir. Artık Deri İş Sendikası'nın avukatları dahi iş mahkemelerinde Deri İşçileri Derneği'ni bilirkişi olarak göstermektedir. Bugüne dek hakları için mücadele eden işçi

arkadaşların yanında olduğumuz sürece bu sorunları nasıl müdahale edeceğimiz konusuna epey deneyim kazandık. Deri İşçileri Derneği'nin bilriksi olması işe çok önemli bir kazanımdır. Bundan sonraki süreçte de kazanımlarımıza ve mevzilerimize yaslanarak, deneyimlerimiz ışığında, mücadeleyi elbirliğiyle daha güçlü bir biçimde yürüteceğiz.

Köle değil işçiyiz, birleşince güçlüyüz!

Köz Okuru Bir Deri İşçisi

BİRİNİZİNİZİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KÖZ

KOMÜNİST KÖZ- AYLIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ VE SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ:
ŞÜKRÜ DEMİR
YÖNETİM YERİ: ÜSKÜDAR CADESİ, PINAR
PASAJI, KAT:2 NO:39 KARTAL İSTANBUL
TELEFON: 0216 387 50 90
BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI
MATBA ADRESİ: DAUUTPAŞA CAD.
GÜVEN SANAYİ SİTESİ C BLOK NO: 242
TOPKAPI-İSTANBUL TELEFON: 577 54 92

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Ulucanlar Direnişinde Düşenler İstanbul'da Anıldı

10 yıl önce Ulucanlar Merkez Kapalı Cezaevi'nde devletin saldırısına karşı kahramanca direnen ve bu uğurda hayatını kaybeden 10 devrimci İstanbul Karacaahmet Mezarlığında anıldı. Her yıl olduğu gibi bu yıl da Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği tarafından düzenlenen anmaya yaklaşık 150 kişi katıldı. Türkiye Komünist İşçi Partisi Üyesi Ümit Altuntaş'ın mezarı başında onun şahsında Ulucanlar direnişinde hayatını kaybeden devrimciler, Abuzer Çat (MLKP), Ahmet Savran (DHKP-C), Aziz Dönmez (DHKP-C), Habip Gül (TKIP), Halil Türker (TKP/ML), İsmet Kavaklıoğlu (DHKP-C), Mahir Emsalsiz (TKP/ML), Önder Gençtaşlan (TKP/ML), Ümit Altuntaş (TKIP), Zafer Kırbıyık (TIKB) anıldı.

Anma saat 13.00'te Karacaahmet Mezarlığı Camii önünde toplanılması ile başladı. "Ulucanlar katliamını unutmamak, unutturmayacağız!/TUYAB" yazılı pankartın arkasında yürüyüşe geçen kitle yürüyüşü boyunca şu sloganları attı: "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir", "Bedel ödedik, bedel ödeceğiz", "Katil devlet hesap verecek", "Devrim şehitleri ölmüştür", "Devrimci irade teslim alınmaz", "Yaşasın Ulucanlar direnişimiz", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Ulucanlar'ı unutmuyoruz, unutturmayacağız", "Anaların öfkesi katilleri boğacak". Yürüyüş sırasında ayrıca yitirilen devrimcilerin adları okunarak "Yaşasın" diye haykırıldı. Kortejde şehit düşen 10 devrimcinin resimlerinin yanı sıra TUYAB imzalı "10. yılında Ulucanlar katliamını unutmamak, unutturmayacağız",

"Yaşasın Ulucanlar direnişimiz", "Devrimci irade teslim alınmaz!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" dövizleri taşındı.

Kitlenin Ümit Altuntaş'ın mezar başında toplanmasıyla birlikte anma programı başladı. İsmet Yurtsever tarafından yapılan açılış konuşmasında Ulucanlar'da

yaşananların bir direniş olduğuna vurgu yapıldı. "Onlar inançlarıyla, direnişleriyle tarihe yeni sayfalar ekledi. Önemli olan onların yılın bir günü anmak değil, onların sosyalizm uğruna verdikleri mücadeleyi sürdürmektir. Biz görevimizi yerine getirerek onları anmalıyız" diye konuştu. Bu konuşmanın ardından

TUYAB adına hazırlanan ortak açıklama okundu. Açıklamada "Bu gün halkın çıkarları etrafında devletin saldırılarına karşı birlikte hareket etmenin ve zafere birlikte ulaşmanın günüdür. Sınıf mücadelesi sürdüğü toplumsal muhalefet ve onun en diri güçlerinden olan devrimci tutsaklara yönelik devletin azgınca saldırıları devam edecektir. Bu yüzden yanlarımız için, geleceğimiz için şanlı tarihimizden öğrenecek ilerleyelim" denildi.

TUYAB açıklamasının ardından Ümit Altuntaş'ın kardeşi Tayfun Altuntaş, Hıdır Sabur ve Güzel Şahin de birer konuşma yaptı. Güzel Ananın konuşması etkinliğin en çarpıcı konuşması oldu. Anaların anmaya katılım göstermemiş olmasına öfkelerini dile getiren Güzel Ana "Bir gün hesap sorulacak, belki bizler göremeyeceğiz, belki sizler de göremeyeceksiniz ama devrim birgün mutlaka olacak. Ne zaman ki analar çocuk doğurmaz o zaman devrim de olmaz. Ama analar çocuk doğurdukça devrim olacak" diye konuştu.

Ümit Altuntaş'ın "Tek renk kızıl!" adlı öyküsünün okunduğu anma etkinliğinde Grup İsyan ateşi, Esenyurt İşçi Kültür Evi Müzik ve Şiir topluluğu ile Grup Munzur da sahne aldı. Müzik gruplarının ezgilerinin ardından anma sona erdi.

İstanbul'dan Komünistler

Ulucanlar, Diyarbakır ve Buca Zindan Direnişlerinde Düşenler Unutulmadı

Ulucanlar, Buca ve Diyarbakır zindanlarında devletin saldırılarına karşısında direnen devrimcileri anmak için bir araya gelen Alnteri, BDSP, DHF, Halk Cephesi, ESP, Köz ve Partizan 24 Eylül Perşembe akşamı Karşıyaka'da meşaleli bir eylem gerçekleştirdi. Karşıyaka dolmuş duraklarından başlayan yürüyüş Karşıyaka Çarşısı'nın sonuna kadar sürdü. Yürüyüş boyunca "Buca- Diyarbakır- Ulucanlar şehitleri ölmüştür!", "Devrimci irade teslim alınmaz!", "Katil devlet hesap verecek!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!", "Devrim şehitleri ölmüştür!" sloganları atıldı. Mücadelede düşen devrimciler için gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından okunan basın açıklamasında şu görüşlere yer verildi:

"Hapishanelerde karşı karşıya gelen aslında iki sınıftır, iki dünyadır. Hapishaneler, işçilerin ve emekçilerin gelecek öleminin, özgür, sınıfsız ve sömürsüz bir

dünya kurma arayışının temsilcisi olan devrimci tutsaklar ile karanlığın beklisi olan ve milyonlara yoksulluğu, sefaleti, işsizliği, savaş ve her türlü baskı ve zulmü dayatan bu düzenin temsilcilerinin karşı karşıya geldiği bir alandır. Bu alandaki çarpışmalarda bedeller ödense de kazanan daima devrimci irade, kararlılık ve baş eğmez direnme ruhu olmuştur. İki sınıfın iradelerinin karşı karşıya geldiği, büyük çatışmaların ve direnişlerin yaşandığı zindanlar, dün olduğu gibi bugün de görkemli bir direniş geleneği bırakıyor tarihe.

İşte bu saldırılardan biri de 26 Eylül 1999'da Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi, nam-ı diğer Ulucanlar'da yaşandı. Saldırının amacı dönemin başbakanı tarafından açıkça ilan edildi, Hapishaneler denetim altına alınmadan toplumsal muhalefet denetim altına alınmazdı!" Habip Gül, Ümit Altuntaş, Abuzer Çat, Mahir Emsalsiz, İsmet Kavaklıoğlu, Önder Gençtaşlan,

Halil Türker, Aziz Dönmez, Zafer Kırbıyık, Ahmet Savran ölmüşleştirdi.

Ulucanlar da, direniş tarihine yeni bir sayfa olarak eklenirken, çürümüş devlette katliamlardan ibaret kirli tarihine bir yenisi ekleyerek çöküşüne bir adım daha yaklaştı."

Yaklaşık 60 kişinin katıldığı ve geçtiğimiz senelerde gerçekleştirilen aynı gündemli eylemlerden farklı olarak koşkusuz geçen eylem, gerçekleştirildiği yer itibarı ile de muhataplarıyla buluşamadı. Bu tür eksikliklere rağmen aradan on yıl geçmesine rağmen devletin saldırılarına karşı direnen ve örgütlü devrimci militanların unutulmadığını gösterilmesi ise başlı başına bir olumluluktur.

Örgütlü Devrimcilerdi Devrim İçin Öldüler! Örgütlü Devrimcilerdi, Devrim İçin Öldüler!

İzmir'den Komünistler

Ulucanlar, Buca ve Diyarbakır zindanlarında devletin saldırılarına karşısında direnen devrimcilerimiz'de anıldı. Yaklaşık 60 kişinin katıldığı eylem devrimci militanların unutulmadığını gösterilmesi bakımından başlı başına bir olumluluktur.

ESP'den Saldırlara Karşı Basın Açıklaması

8 Eylül Salı sabahı saat 05.30'da İstanbul, İzmir, Ankara, Bursa, Çanakkale, Dersim, Malatya ve Diyarbakır'da ESP'ye yönelik baskınlar yapıldı. 34 kişi gözaltına alındı. 9 Eylül Çarşamba günü saat 12.30'da ESP Taksim Galatasaray Lisesi'nin önünde bir basın açıklaması yaptı. Bizim de katıldığımız basın açıklamasına devrimci kurumlar da destek sundular. Yapılan basın açıklamasında sunlar dile getirildi: Atılım gazetesi muhabirlerinin ve sosyalistlerin gözaltına alınmasının gerekçesinin, Gazi Mahallesi halkının sağlık haklarına sahip çıktıkları baz eylemleri izlemeleri, diğer gözaltılıların sebebi ise, okulların ışık'ı yazar Kutsiye Bozoklar'ın , Ankara Karşıyaka Mezarlığı'nda yapılan uğurlama töreni olduğunu, bu saldırıların sosyalist basını susturamayacağını, gözaltına alınanların derhal serbest bırakılmasını, TMY keyfiğine, hukuksuzluğa son verilmesini, ayrıca omuz başlarındaki devrimci dostlarla, bu saldırı karşısında yalnız bırakılmayan demokratik güçlerle, aydınlar ve sanatçılarla,

12 Eylül karanlığının üzerine yürümeye devam edeceklerini, 12 Eylül'de Harbiye'de binler olup akacaklarını belirtirler.

Basın açıklaması sırasında atılan bazı sloganlar

şunlardı: "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Gözaltılar Serbest Bırakılsın", "ESP'ye Gücünüz Yetmez Biz Kazanacağız."

İstanbul'dan Komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nde Devrimci Dayanışma

1 Mayıs Mahallesi'nde, 8 Eylül sabahı ESP'ye dönük gerçekleştirilen operasyonları protesto etmek amacıyla 9 Eylül günü akşam saatlerinde ortak bir basın açıklaması gerçekleştirildi. "Baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizi yıldıramaz. 15. yılında umut dimdik ayakta" yazılı ozaltiler ve ESP bayrakları ile 24 kişinin katıldığı eyleme biz de katıldık. Yapılan basın açıklamasında; "2006 Eylül operasyonundan günümüze ortalamla her dört ayda bir ellerinde listelerle demokratik kurumlara ve evlere baskın yapan polis terör estiriyor. Avukatların açıklamasına

göre gözaltına alınanlar Ankara'ya götürülecek. Gözaltı gerekçesi her zamanki gibi manidir. Bu kez operasyonun nedeni olarak gazeteci-yazar Kutsiye Bozoklar'ın cenazesine katılmak gösteriliyor. Bizler Ezilenlerin Sosyalist Platformu olarak gözaltına alınan tüm arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılmasını ve sorumlular hakkında yasal işlem başlatılmasını istiyoruz. Tüm ilerici, devrimci, yurtsever kişi ve kurumların devlet terörüne karşı duyarlı olmaya 12 Eylül akşamı Harbiye Açık Hava Tiyatrosunda yapacağımız 15. Yıl Gecesine

katılarak devrimci dayanışmayı büyütmeyle çağırıyoruz."

Basın açıklaması sırasında atılan bazı sloganlar şunlardı: "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Gözaltılar Serbest Bırakılsın", "ESP'ye Gücünüz Yetmez Biz Kazanacağız", "Baskılar, Gözaltılar, Tutuklamalar Bizi Yıldıramaz." Yapılan basın açıklamasına Halk Cephesi, Köz ve Partizan destek verdi.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

ESP'ye Yönelik Operasyon Protesto Edildi

8 Eylül tarihinde ESP'ye yönelik olarak aralarında İzmir'in de olduğu farklı illerde başlatılan ve 34 kişinin gözaltına alındığı operasyon İzmir'de de protesto edildi. Operasyonun gerçekleştirildiği günün akşamı ESP'nin çağrısıyla gerçekleştirilen eyleme birçok örgütlenme de destek verdi. 12 Eylül'de gerçekleştirilecek 15. yıl etkinliklerinin arifesinde bu tür bir saldırının şaşırtıcı olmadığını dile getirdiği ve baskıların ESP'yi yıldıramayacağını vurguladığı eylemde "Yaşasın Devrimci Dayanışma, Gözaltılar Serbest Bırakılsın, Bize Gücünüz Yetmez Biz Kazanacağız, Umud Dimdik Ayakta" sloganları atıldı.

Birçok devrimci-demokrat örgütlenmenin yanı sıra Birlikte Başaracağız Platformu bileşeni kurumların temsilci ve taraftarlarının saldırılar karşısında bu eyleme yerini alması önemliydi.

Yaşasın Devrimci Dayanışma!

İzmir'den Komünistler

İzmir'de 1 Eylül eylemi

Başta Barış Meclisi olmak üzere KESK İzmir Şubeler Platformu, DISK Ege Bölge Temsilciliği, TMMOB-İKK, İHD, ÇHD, Halkevleri, Ege 78'liler, Devrimci 78'liler, DTP, EMEP, ÖDP, SDP, DSİP, BDP, ÖSH, SEH, ESP, Köz, MESOP, DİP, TÖP, DBH, SDK, İzmir Süryani Dostluk ve Kültür Dayanışma Platformu, Siyah Pembe Üçgen İzmir LGBTT Derneği, Gençlik Muhalefeti, Öğrenci Kolektifleri, Genç Dayanışma ve Dev-Genç'in örgütlediği 1 Eylül Dünya Barış Günü eylemi Basmane'den Konak'a yürüyüşle başladı. Geçtiğimiz senelere oranla daha yoğun bir katılımın gerçekleştiği yürüyüş, Konak Sümerbank önünde bine yakın katılımla fiili bir mitinge dönüştü. Oluşturulan kürsüde basın metni ve KESK'li tutsakların mektupları okundu. Ayrıca Barış Anneleri İnişiyatı'na kürsüden konuşma yaptı.

Köz'ün arkasında duran komünistler eylem boyunca gazete satışı yaparak, "Savaşta Halkı Taraf, Barış İçin Tek Muhatap: Kürt Halkı" başlıklı özel sayıdan da bin adet dağıttılar.

Kürtlere Özgürlük, Ortadoğu'ya Barış!

İzmir'den Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Kürdistan'daki Kitle Örgütlerini Yakından Takip Ettik

Mezopotamya Sosyal Forumu (MSF) 27-30 Eylül tarihleri arasında Diyarbakır'da gerçekleştirildi. Forumun çarçırması 200'ü aşkın siyaset, sendika ve kitle örgütü bulunmasına karşın bu siyaset ve kurumların sosyal foruma katılımı sınırlıydı. Türkiye'den Sosyal Forumları uluslararası çapta takip eden sosyalist çevrelerin de MSF'ye sembolik olarak katılmalarına dikkat çekildi. Eylül ayı sonunda MSF'ye eşgüdümli olarak düzenlenen Enternasyonal Amed Kampı adı altında yapılan kampa katılan yabancıların katılımı dışında MSF'ye uluslararası bir ilgi yoğunluğu da yaşanmadı.

MSF'ye asıl renk katan ve MSF'yi zenginleştiren Diyarbakır başta olmak üzere Kuzey Kürdistan'ın dört bir yanından katılan belediyelerin, kitle örgütlerinin varlığıydı. Nusaybin Belediyesi'nden Bağlar Belediyesi'ne kadar uzanan geniş bir yelpazede belediyeler, Sarmışık Yoksullukla Mücadele Derneği, Diyarbakır Güneş Evi gibi kitle örgütleri, onlarca gençlik ve kültür merkezi, kadın kooperatifleri çalışmalarını aktarmak üzere MSF'ye katıldılar, panellerde ve sohbetlerde yer aldılar. Planlarını, projelerini aktardılar. MSF bu deneyimleri öğrenmek, Batı'daki deneyimleri buraya taşımak için son derece elverişli bir sosyal forum oldu. Yapılan panellerde Akın Birdal, Ayta Akat, Aysel Tuğluk, Emine Ayna gibi DTP'li milletvekillerin ve Ufuk Uras'ın katılımı, Bin Umud vekillerinin yapılan sohbetlere katılması ise MSF'yi zenginleştiren unsurlardı.

Sosyal Forum Demokrasi ve Barış Yürüyüşüyle Başladı

MSF Cegerxwın Kültür Merkezi önünden başlayan ve sosyal forumun yapılabileceği Sumer Park'ta sona eren bir yürüyüşle başladı. 500 kişiyle başlayan yürüyüş sosyal forumun yapılabileceği alana geldiğinde yaklaşık 3000 kişi olmuştur. 5 kilometrelik yürüyüş sırasında Diyarbakır'lı halkın bir kısmı yürüyüşe katılmasına rağmen, kitlelerin büyük bir çoğunluğu sokaklardan, evlerin camlarından yürüyüşü seyrettiler ve uzaktan destek verdiler. Komünistlerin Birliğini savunular olarak yaklaşık 20 kişilik yürüyüşe katıldık. Yürüyüş sırasında Türkiye'de yürüttüğümüz siyasal çizgimizi anlatabileceğimiz sloganları attık. "Demokrasi için Kürtlere Özgürlük", "Savaşın Haklı Tarafı, Onurlu

Bir Barış için Tek Muhattap: Kürt Halkı", "Vekiline Sahip Çık, DTP'yi Kapattırma", "Kürtlerin Esareti İçlerini Esaretidir", "Kurdan Azadi, Kürtlere Özgürlük" atığımız sloganlar arasındaydı.

Yürüyüşü sonunda Sumer Park'ta açılış töreni yapıldı. Konuşmalarından yapılan açılış konuşmalarında Kürtlerin ilk defa uluslararası çevrelerle böyle bir etkinlik etrafında buluştuğu vurgulandı. Kürtlerin demokratik hak ve özgürlükleri için verilen mücadelelere öne çıkarıldı. Osman Baydemir yaptığı konuşmada "Dilini özgürce konuşmak isteyen halklar, sömürülmek istemeyen çocuklar, cins kimliğiyle yaşamın her alanında olmak isteyen kadınlar, açlık ve yoksulluğa dur demek isteyenler, oluk oluk akan kanı durdurmak isteyenler, silahlara veda etmek isteyenler Amed'de bir aradalar, birbirini anlıyorlar, birbirini tamamlıyorlar" dedi.

3 gün boyunca yapılan etkinliklerde Tigris, Ararat, Münzur, Zin, Ferat ve İstar adlı salonlarda 30'u aşkın panel, forum ve atölye çalışması düzenlendi.

Panellerde demokratik açılım sürecinden, kadın sorununa, Filistin'den Kürdistan'daki mayınlara, alevilikten, gençlik sorununa, burjuva eğitim sisteminden çevre sorunlarına kadar pek çok sorun tartışıldı; Latin Amerika'dan deneyimler aktarıldı.

Komünistler MSF'ye Nasıl Katıldı?

Komünistlerin birliğini savunular MSF'ye Türkiye'de yürüttükleri kitle çalışmalarını taşımak, Kürdistan'daki belediyelerin ve özellikle orada faaliyet yürüten kitle örgütlerini çalışmalarını öğrenmek, 9 Kitle Örgütleri Koordinasyonu buluşmasında kurulan ilişkileri geliştirmek ve deneyim paylaşımı yapmak için katıldılar. Bu nedenle komünistlerin sosyal forumdaki çalışmalarını panellerde katılmakla sınırlı kalmadı. Komünistler MSF boyunca içinde faaliyet yürüttükleri ve dayanışma halinde oldukları kitle örgütleri ile birlikte Kürdistan'daki kurumlara ulaşmaya çalıştılar. Kürdistan'daki kitle örgütleriyle, Diyarbakır'da kooperatif çalışması yürüten istenyle sohbetler düzenlediler, Sarmışık Derneği'nin ve Eğitim Destek

Evi gibi çalışmaları da Diyarbakır'daki kurulları ziyaret ederek takip ettiler. Deneyim alışverişinde bulundular.

Forumun üçüncü günü Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi, Anadolu'da Yaşam Kooperatifi, Özgür Yaşam Kooperatifi, Umut Kültür Derneği ve Mudanya Kültür Sanat Derneği Kürdistan'da kooperatif çalışması yürütmek isteyenlerle buluştu ve bir sohbet düzenledi. Sohbet İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de, Bursa'da ve Denizli'deki kooperatif ve kitle örgütü çalışmalarını okudular. Eğitim ve tüketim kooperatiflerinin nasıl oluştuğunu, bunlar arasındaki iletişimin, dayanışmanın ve koordinasyonun nasıl sağlandığını, koordinasyon buluşmalarını aktardılar. Kürdistan'da kooperatif çalışması yapmak isteyenlerin sorunlarını, çalışmalarını dinlediler ve deneyim alışverişinde bulundular.

Forumun dördüncü günü ise Diyarbakır'daki eğitim destek evlerine bir ziyaret düzenlendi. Bu ziyaretlerde eğitim destek evlerinin belediyeler aracılığı ile yürüttüğü eğitim destek çalışması yakından gözlenmiş oldu. Aynı gün aynı zamanda Sarmışık Yoksullukla mücadele derneğinin gıda bankaları da ziyaret edildi. Tüketim çalışması yürüten kurumlar, gıda bankalarının nasıl çalıştığını yerinde gözlemleme fırsatı buldu. Aynı zamanda içinde çalışma yürüttüğümüz kitle örgütlerinden Özgür Yaşam Kooperatifi "Dünya'da ve Türkiye'de Gençlik Hareketi" adlı panele konuşmacı oldu. Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi, Özgür Yaşam Kooperatifi, Anadolu'da Yaşam Kooperatifi, Umut Kültür Derneği ve YDG-M, Dicle Üniversitesi Öğrenci Derneği (DÜÖ-DER) ve Genç-Sen'le birlikte "Burjuva Eğitim Sistemine Karşı Mücadele" başlıklı paneli örgütlediler. Yapılan panellerde de kitle örgütleri koordinasyonu çalışmalarını ve kitle örgütleri arasındaki iletişim ve irtibatı artırmannın yöntemlerini tartıştılar.

Komünistler MSF'yi içinde çalışma yürüttüğümüz kurumların çalışmalarını Kürdistan'a taşımak ve oradaki deneyimleri öğrenmek açısından verimli bir şekilde kullandılar. MSF'yi panellerden ve etkinliklerden ibaret görmeyerek, bu etkinliği verimli bir şekilde kullandılar.

Yaşasın Sınıf Dayanışması

Burjuva Eğitim Sistemine Karşı Birleşik Mücadele Tartışıldı

Mezopotamya Sosyal Forumu'nda Anadolu'da Yaşam Kooperatifi, Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi, Genç-Sen, Özgür Yaşam Kooperatifi, YDG-M, Umut Kültür Derneği ve Dicle Üniversitesi Öğrenci Derneği (DÜÖ-DER) "Burjuva Eğitim Sistemine Karşı Mücadele" başlıklı ortak bir forum örgütledi. Son derece canlı geçen forum 100'ü aşkın kişi katıldı.

Böyle bir forum örgütlenme fikri 1 Mayıs Mahallesi Festivalinde yapılan bir toplantıda ortaya çıktı. Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi, Anadolu'da Yaşam Kooperatifi ve Esenyurt Kolektifi'nin katıldığı toplantıda yaşadığımız topraklardaki burjuva eğitim sisteminin ürettiği farklı sorunları ve bunlara karşı neler yapılabileceği alan bir forum örgütlenilebileceği fikri ortaya çıktı. Bu fikre kısa bir süre sonra YDG-M, DÜÖ-DER, Genç-Sen, Özgür Yaşam Kooperatifi ve Umut Kültür Derneği de destek verdi.

Yapılan panellerde Anadolu'da Yaşam Kooperatifi, burjuva eğitim sisteminin bir bütün olarak ürettiği sorunları değindi. Burjuva eğitim sisteminin kafa-kol ayırma üzerine kurulduğuna, sınıfsal, ulusal ve cinsiyet temelli bir eleme mekanizması olduğunu vurguladı. Anadolu'da Yaşam Kooperatifi "burjuva eğitim sistemi bugün ne anadilde eğitim talebine cevap verebiliyor, ne de Alevilerin zorunlu din derslerinin kaldırılmasına yanıt verebiliyor" dedi. Aksine mevcut sistemin YÖK'ten tutun da, ÖSS'ye, emekçilerin ve ezilenlerin önüne pek çok somut sorun yarattığını dile getirdi. Konuşmacı burjuva eğitim sistemine karşı birleşik bir mücadeleye verilmesinin önemini de vurguladı.

Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi yaptığı konuşmada ÖSS'nin nasıl bir eleme mekanizması olduğunu vurguladı. Sonuç örneklerle, ÖSS'nin işçiler, Kürtler ve kadınlar önünde nasıl bir engel olduğunu anlattı. Burjuva eğitim sisteminin kitlelere öğrenim vermeyi hedefleyen değil, ezilenleri ve sömürülenleri toplumsal ayrıcalıklardan uzak tutmayı hedefleyen bir sistem olduğunu vurgulayan konuşmacı ilköğretimden üniversiteye kadar kadınların, Kürtlerin ve işçilerin bu sistem aracılığı ile cledığını anlattı.

Genç-Sen temsilcisi Genç-Sen'in üniversitelerde

verdiği örgütlenme mücadelesini ve devletin üniversiteli gençliğin sendikali örgütlenmesi yolunda çıkaracağı engelleri aktaran bir konuşma yaptı. Yaz dönemi boyunca Genç-Sen'in verdiği mücadeleleri anlatan konuşmacı aynı zamanda üniversiteli gençliğin harçlara karşı verdiği mücadelenin kazanıldığını ve bunun arkasında durulması gerektiğini vurguladı.

Genç-Sen'in konuşmasından ardından Türkiye'de ÖSS'ye karşı verilen mücadelelerin aktarıldığı bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyon gösteriminde İstanbul'dan Ankara'ya, Bursa'dan Denizli'ye yapılan forumların, mitinglerin, Bin Umud vekillerinin bu mücadeleye verdiği desteğin bir sunumu yapıldı. Sunumun ardından söz alan Özgür Yaşam temsilcisi Türkiye'de ÖSS'ye karşı verilen kolektif mücadelenin bugün geldiği noktayı anlattı. Birleşik, kolektif eylemler örgütlenirken bu mücadelenin katanarak güçlendiğini anlatan konuşmacı, bu mücadelede ezilenlerin ve sömürülenlerin ortak eylem birlikteliklerinin önemini altını çizdi.

YDG-M yaptığı konuşmada öncelikle eğitim sisteminin tarih boyunca itaatı öğreten, egemen sınıflara boyun eğmeyi öğreten bir sistem olduğunu vurguladı. Eğitim sisteminin aynı zamanda farklılıkları tahammül edemeyen, tek-tip insan profili yaratmaya çalışan bir araç olduğunu vurguladı. Konuşmasında YDG-M'nin Kürt gençliği içerisinde verdiği mücadeleyi aktaran konuşmacı anadilde eğitim hakkının YDG-M'nin ve Kürt gençliğinin

önünde en acil sorunlardan birisi olduğunu vurguladı.

DÜÖ-Der temsilcisi de Dicle Üniversitesi'nde yaptıkları çalışmaları aktardı. Konuşmada kendilerine ve Kürt öğrencilere yapılan baskılara bahsetti. Düzen güçlerinin Kürt öğrencilerin örgütlenmesine tahammül etmediğini aktardığı konuşmada, alternatif bir eğitim sistemi kurmanın öneminden, MED-DER'in de bu yöndeki çabalarından bahsetti.

Panelin son konuşmacısı olan Umut Kültür Derneği temsilcisi de, ortak bir eylem hattı için burjuva eğitim sisteminin karşı mücadele eden tüm kurumların ve kitle örgütlerinin daha somut bir iletişim ve irtibat ağının olması gerektiğini vurguladı. Kendi çalışmalarından örnek vererek Kitle Örgütleri Koordinasyonu'nun nasıl çalıştığını aktaran konuşmacı, Kürtlerin, kadınların ve emekçilerin öz örgütlenmelerinin sadece saldırılara karşı değil, günlük çalışmalarında da koordinasyon halinde bulunmalarının önemine dikkati çekti.

Konuşmalarından ardından canlı bir soru-cevap kısmına geçildi. Yaklaşık 20 kişinin söz aldığı bu bölümde söz alanlar konuşmacılara alternatif bir eğitim sisteminin nasıl ortaya koyulacağını sordu, yapılan çalışmalar hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalıştı. Son derece canlı geçen panel, içinde çalışma yürüttüğümüz kitle örgütlerinin çalışmalarını gençler bir kitleye aktarabildiğimiz, yeni ilişkiler kurabildiğimiz ve deneyim alışverişini yapabildiğimiz verimli bir çalışma oldu.

Ortaç'da ve Türkiye'de Gençlik Hareketleri ve Deneyimleri

MSF'nin ilk oturumlarındaki panellerden bir tanesi 'Dünyada ve Ortaç'da gençlik hareketleri ve deneyimleri' başlıklı paneldi. Bu panellerde Almanya'da Anti-faşist eylem grubu, Özgür Yaşam Kooperatifi, YDG-M ve DTP milletvekili Ayta Akat yer aldılar.

Almanya'daki anti-faşist devrimci eylem grubunun çalışmalarını aktaran konuşmacı Almanya'daki farklı halkların mücadelelerini nasıl birleştirmeye çalıştıklarını, üniversitelerdeki grev çalışmalarını, devlet terörüne karşı nasıl mücadele ettiklerini aktardı. Almanya'da Türklerin Kürtler üzerine uyguladıkları baskılara da değinen konuşmacı, uluslararası bir eylem birliğine ihtiyaç duyduklarını belirtti. Özgür Yaşam Kooperatifi panellerde yaptığı konuşmada panelin başlığında geçen gençlik kavramının ilk bakışta aldatıcı olduğunu ifade etti. Gençlik denilince önce akla üniversitelerde okuyan ayrıcalıklı bir kitlenin geldiğini belirten konuşmacı gençlik kavramının altındaki asıl çoğunluğu işçi gençlik olduğunu bu yüzden de gençlik çalışmalarının asıl olarak da bu çoğunluğun sesini gündemine alması gerektiğini ifade etti. Konuşmacı buradan yola çıkarak İzmir'de yürütülen Özgür Yaşam Kooperatifi çalışmalarını aktardı. İzmir varoşlarında yürütülen eğitim dayanışması anlatan Özgür Yaşam temsilcisi, mevcut eğitim sisteminin işçileri, kadınları ve Kürtleri nası elediğini, Özgür Yaşam kooperatifinin toplumu ayrıcalıksız kesimleri arasında nasıl bir çalışma yürüttüğünü aktardı. Türkiye'de bugün gençlik hareketinin dağınık bir şekilde bulunduğunu belirten konuşmacı, son yıllarda dağınık bir hareketlerin birleşmeye başladığını bunun da çok önemli bir gelişme olduğunu ifade etti. Gençlik mücadelesinin işçilerin, ezilenlerin hareketiyle birleşik bir şekilde verildiği zaman güçlü olduğunu belirtti ve bu deneyimleri Dev-Genç'lilerin mücadelesinden kazandığımızı anlattı.

Oturumda YDG-M adına söz alan konuşmacı ise 68'den günümüze Kürt gençlik hareketi hakkında bilgi verdi. Kürt gençlik hareketinin 68'den beri var olduğunu ve hep baskılara maruz kaldığını belirtti. Bugünün asıl gündeminin ise gençlik konferansyonunun nasıl yaratılacağı olduğunu söyleyen konuşmacı, enternasyonal bir gençlik konferansyonuna duyulan ihtiyaçtan bahsetti.

DTP Milletvekili Ayta Akat'ın Türkiye'deki gençlik sorunlarının mediate nasıl ele alındığını anlattığı konuşmanın ardından panelin soru-cevap kısmına geçildi. Soru-cevap kısmında tüm konuşmacıların kitle örgütleri, siyasetler ve gençlik içerisinde çalışan kurumlar arasında daha sıkı bir ilişki kurulması gerektiğini vurguladığı, ama bunun nasıl gerçekleşeceğini dair somut önerilerin gelmediği vurgulandı. Bunun nasıl sağlanacağı soruldu. Aynı zamanda Kürt gençliğinin mücadelesine destek için MSF'ye katılanlar neler yapabileceği de sorular sorular arasındaydı.

Özgür Yaşam temsilcisi soru-cevap kısmında kitle örgütleri koordinasyonu bir çözüm olarak önerdi, ve koordinasyonun nasıl işlediğini anlattı. Panel, varoşlarda yaptığımız çalışmaları aktarmak ve deneyim alışverişini yapmak adına son derece verimli bir etkinlik oldu.

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

MSF'de "Kürt Sorununa Demokratik Çözüm" tartışması

Mezopotamya Sosyal Formu (MSF) kapsamında Tigris Salonu'nda DTP Eşbaşkanı Emine Ayna, Yeşiller Partisi Eşbaşkanı Bilge Contepe ve yazar Oral Çalışlar'ın katılımı ile "Kürt Sorununda Demokratik Çözüm Tartışmaları" konulu panel düzenlendi. Moderatörlüğünü Sarmışık Derneği Genel Sekreteri Şerif Camcı'nın yaptığı panele çok sayıda dinleyici katıldı.

Panelde ilk olarak söz alan Yeşiller Partisi Eşbaşkanı Bilge Contepe, Kürt coğrafyasında 30 yıldır süren bir savaşın olduğunu belirterek, 25 yıllık çatışma ortamında 3 bin 211 köyün devlet güçleri tarafından boşaltıldığını, 3 milyona yakın insanın göçe tabi tutulduğunu, 17 bin 500 insanında faili meçhul bir şekilde katledildiğine dikkat çekti. Contepe daha sonra Kürt sorununa ilişkin daha önce açıkladıkları raporları okudu.

Oral Çalışlar ise sözlerine Türkiye'deki değişimi dikkat çekerek başladı. İnkâr, imha ve asimilasyon politikasının iflas ettiğini vurguladı. Çalışlar, son 25 yıldır yaşanan düşük yoğunluk savaşta ise hem Kürtlerin hem de Türklerin büyük bir alt üst oluş yaşadığını vurgu yaptı. Kürtlerin büyük acılar yaşadığını da ifade eden Çalışlar, 25 yıl içerisinde JTEM ve katillerin Kürtlere karşı çok yoğun cinayetler işlediğini sözlerine ekledi. Kürtlerin çok önemli kazanımlar elde ettiğine de değindi. Çalışlar, Kürtlerin artık kendi dili yaşadığını ve bunun artı bir dönümelemez bir nokta olduğunu altını çizdi.

Çalışlar, eski Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın "Bütün orduyu Kandil'e göndersek de bu iş bitmez" sözlerini hatırlatarak, Türkiye'yi yöneten iradenin artık Kürt meselesine silahlı müdahaleyle çözüme geçeceğini kabul ettiğini ifade etti. Sözlerine bundan sonra esas iş Kürt halkına ve temsilcilerine düşüğünü ifade ederek devam etti. Kürtlerin bir mesruluk yarattığını ancak bundan sonrasında zor olduğunu kaydeden Çalışlar, "Çünkü yüz yıldır militarist milliyetçi dayatmalar yaratılır. Ancak bu sorunu tek başına Cumhurbaşkanını, Başbakanı ya da İçişleri Bakanı ile çözümlenmez. Çözülecek güce sahip değiller. Türkiye'de ordunun da yarğının da etkili olduğu bir güç var. Bunlarda bu süreçte dâhil olmalıdır" dedi. Bugüne kadar süren savaş nedeniyle Türklerin ve Kürtlerin birbirine karşı tutumlarının değişmesi gerektiğine işaret etti. Bundan sonraki süreçte Türklerin de Kürtlerin de yeni süreçte adapte olmaları için Kürt halkına ve DTP'nin üzerine daha fazla sorumluluk düştüğüne işaret etti.

DTP Eşbaşkanı Emine Ayna, Türkiye'de '60'lardan '70'lerden itibaren büyük değişimler yaşandığını belirterek, mesruluk müdahaleyle kazanılmadığını ve mesrulukların haklarını gövencesine alması gerektiğini vurguladı. "Kürt mücadelesinin mesrulukla müdahale ile birlikte gelişiyor. Ama tıkanmada tam da bu noktada gelişiyor. Kürt sorunu mesrulukla çözümlenmeli. Bir

dönem Türk Kürtleri adlı kitaplar vardı. Kürtler öztürk diyorlardı. Böyle komik kavramlar hala var ve bunu yazan bilim adamları. Bunlar üniversitelerde öğrencilere hala öğretiyor. Kürtlerin inkarı için öncelikle bu yanlış eğitime son verilmelidir. Türklüğü Kürtlere üst kimlik olarak dayatmaya çalışırlar var. Türklük üst kimlik değildir. Bu söylemler çok yanlış. Kürtlerin de hak ve özgürlüklerinin sınırları Türklere kadardır" dedi.

Ayna konuşmasına, AKP'nin sorununu çözmek için risk alması gerektiğini, Türk milliyetçiliğinden rant sağlayanların varlığına işaret ederek geçmişte bu ülkenin kendi başbakanını, milletvekili öldürdüğünü hatırladı. Kürtlerin milletvekili ve il başkanlarını öldürdüğüne dikkat çeken Ayna, "Bu riskler tabii ki olacak. Cesur olmak zorundayız. Hedef özgür bir ülke ise bu kararın yanında olmalıdır. Ama bakıyoruz ki hükümet açılım sürecinde CHP ve MHP'den bir eliştirilme gerici adımlar alıyor. Eğer bunları eleştirilene karşı gerici adımlar atacaksa bu açılım onlar için. Onların söylediklerini yapıyorsan açılmadan söz etme. Başbakan Erdoğan bir yandan hala operasyonun devam edecek, tek dil tek bayrak ve tek dil söylemlerini hala sürdürüyor. Bu konuşmaları yapan bir başbakan nasıl gövencesinez ve arkasında nasıl duracaktır. Sorun Kürt sorunu değil bir halkın var oluşu ve kimlik sorunu. Laz sorunu da olsaydı böyle düşündük. Demokrasi açılımı bu değil. Anadilde eğitim hakları. Adımı önce buradan atmalıyız. Ve önce devlet bu konularda ikna edilmedi" dedi.

İlk konuşmaların ardından soru ve cevap bölümüne geçildi.

Köz'ün arkasında duran komünistler de sözlü görüş bildirdi. Kürtlerin egemenlik ve özgürlükleri için savaşmaya hakları olduğunu ve savaşın halkı tarafından Kürtler olduğu vurgulandı. Bir süresinin nasil gerçekleştiğinin önemine işaret ederek, AKP'nin muhatapsız barış girişimlerinin DTP tarafından boş

çıkartılması anlamlı bulup desteklediğini ifade edildi. Barış'ın muhataplarına Kürt halkının işaret ettiğini, PKK'nin, DTP'nin muhatap olduğuna değinildi. Çözüm süreci ile ilgili iki farklı tutumu olan iki ayrı kanat varmış gibi görünse de aslında bu farklılığın nedeninin AKP ve rakipleri arasındaki rekabet olduğu; çözüm projisinin devletin bir projesi olduğunu ve örneğin MHP'nin bu süreci engellemeye dönük bir hedefi olmuş olsaydı kürsülerden polemik yapmakla yetinmeyeceğine işaret edildi. Barış planının ABD'nin Ortadoğu'da halkları örgütlenmesini önlemeye yönelik olduğunu AKP tarafından gerçekleştirilmesi durumunda AKP'nin marifeti olmadığı gibi AKP'ye güvenemeyeceği ifade edildi. ABD'nin, AKP'nin planları ve hedefleri bir yana, bu planları boş bırakarak üzere bu süreçte kazanılan mevzileri kalcılaştırarak daha örgütlenmiş ve kitlesel bir harekete ihtiyaç olduğunu işaret etti.

Yazılı ve sözlü gelen birçok soru ve görüşlerin ardından konuşmacılar sözlerine ikinci turda da devam etti.

Yeşiller Sözcüsü Contepe, kendilerini bu sorunun ve çözümün dışında ayrı göremediklerini ifade etti. Şiddet karşı olduklarını ve halkların kendilerini müdafaa etmek için şiddetsiz yollara da başvurabileceklerini savundu. Şiddete ve milliyetçi karşı bir politikaların olduğunu ve başlıca bir toplum için milliyetçi besleyen her şeyin yıkılan ormanların yerine baş ağaçları dikmek üzere bir kampanyaya başladığını söyledi ve herkesi bu kampanyaya katılmaya davet etti.

Yazar Çalışlar, çözüm sürecinde iki tarafın da katkısı olmayacağı ve bu nedenle konuşulan dilin, üslubun da bu süreçte uygun olması gerektiğini ifade etti. İnkâ sürecini ciddiye alınması ve bu süreçte uygun bir yönlendirme benimsenmesinin üzerinde durdu. AKP ile ilgili gelen sorular hakkında ise, "AKP'nin burjuva partisi olduğu

ABD'nin çıkarları doğrultusunda Ortadoğu'da Kürt sorununu makul bir noktaya getirmeye çalıştığı açıkları fakat siyaset somut durumu göz etmiyor. ABD, PKK, Türkler vs... tüm bunların hepsine bakarak siyaset yapılır. Bu sorunun çözümünde ihale AKP'ye kaldı. Başka siyasi güç yok bu sorunu çözebilecek. İmkânlar neyse onu kullanacağız."

Çalışlar, Öcalan'ın çözümdeki rolü ile ilgili kendisine gelen soruya ise şu yanıtı verdi: "Öcalansız çözüm olmaz gidin Öcalan'la görüşün denirse bu erken bir çıkış olur. Bugün bunu yapamazlar. DTP bu konunun muhatabıdır. DTP de Kürt halkının temsilcisidir. Öcalan'ın rolü ayansızdır. Belki de bu sürecin pazarlıklarını ara planda Öcalan'la yapıyorlardı. Fakat pazarlık sürecini muhataba DTP, dağdan inmenin muhatabı da PKK'dir."

Çalışlar, "Neden Başbakan çelişkili davranıyor?" sorusuna ise şöyle yanıt verdi: "Bu proje devletin projesi değil, bir mutabakat yok. AKP içinde bile mutabakat yok. Erdoğan'ın tutarsızlıklarını da anlamak mümkün. Bunları mesru görmek için söyleyemiyorum, doğru tahli yapmak için gerçekleştirilecek yola çıkmak gerekir. Bu mesele sadece devlette ilgili değil Türklerle de ilgili. Türkler de acı çektiler."

Ayna konuşmasına, kendilerinin ve halkın birer piyon olduğuna siyasal özne olduğuna işaret ederek başladı. "MHP, ABD Kürt sorunu çözülsün deyince karşı çıkıyor fakat darbelerin Ergenekonun arkasında da ABD vardı. O zaman karşı çıksaydı" dedi. Halkları silahlı baskıya alınan toplumlardan, demokratik mücadele yolları olmadığında devletin baskısına karşı şiddet yoluyla mücadeleye etmesinin haklı olduğunu ifade etti. "21. Yüzyılda silah hak arama aracı değildir demek doğru değildir. Devletlerin silahlı kullanmasına izin vermeden yasalar olursa şiddetsizlik mümkün olabilir. PKK'nin beyanı var. Barışçıl demokratik çözüm lazım diyor atışkes yapıyor. Devlet ise 1 tek kişi kalmayınca kadar operasyonlara devam edecektir gibi. Şiddetsizlik nasıl olacak?" dedi.

DTP'nin muhatap olması ile ilgili görüş ve sorularla ilgili olarak Ayna, "DTP'yi muhatap almıyorlar. Kült muhatap da oluruz, arabulucu da oluruz. Çözüm sürecinde aktif rol alırız. Ama şunu kabul etmeyiz. PKK atışkes diyor olmasına rağmen operasyonun devam ederken DTP'yi muhatap alıyor gibi görünen PKK'yi tasfiye etmeyi planlıyorlarsa, buna elat olmayız." Ayna devletin istese yapabileceği bazı konulara işaret etti. "Birincisi resmen olmasa da operasyonları durabiliriz. Bunu televizyonda medya kanalyıla duyurmak zorunda değiller. Operasyonları durdurabilirler. İkinci terör" ve "teröriz" demekten bu kavramları kullanılmaktan vazgeçebilirler. Düşünün beş PKK'li kimyasal silahla öldürüldü. Bu nasıl barış?" dedi.

"Ortadoğu'da İşçi Hareketi ve Sendikalar" Konulu Panel Vesilesiyle

İşçi Sınıfının Sendikasız Sigortasız Kesimlerinin Örgütlenmesi Sorunu Tartışıldı

Davetli olan Lübnan'lı sendikacıların katıldığı forumda, İtalyan Madeni Eşya Sendikası'ndan Alessandra Mecozzi, KESK Genel Başkanı Sami Evren, Tek Gıda-İş Sendikası Bölge Temsilcisi Cemal Doğrul, Petrol İş Örgütlenme Sekreteri Nimetullah Sözen, TAREM Genel Koordinatörü Gökhan Biçici konuşmacı olarak katıldı. Forumun moderatörü Murad Akıncılar idi.

Murad Akıncılar, Ortadoğu'da işçi hareketinin ve sendikaların genel panoramasını özetleyerek Ortadoğu ülkelerinin bazı benzerlikleri üzerinden gruplandırabileceğini söyledi. Irak, Suriye ve Mısır'nın eski bağımsızlıkçı ulusal hükümetler tarafından yönetilen rejimler olduğunu ve kademeli olarak neoliberal politikaları adapte olmaya başladıklarını ifade etti. Bu ülkelerdeki sendikaların da korporatist, geleneksel sendikalar olduklarını ve devletten ve sermayeden bağımsız olmadıklarını, devlete tabi olmayanları da baskıyla ezildiğini söyledi. Ürdün, Suudi Arabistan, Kuveyt gibi modern hanedanlıkları ve Dubai, Birleşik Arap Emirlikleri, Katar, Kuveyt, Bahreyn gibi petrol ülkelerinin proletaryasının göçmen işçilerden oluştuğunu ve bu kesimlerin örgütlenmesinin zorluklarını ifade etti.

Akıncılar, Ortadoğu'da 5 ülkede köklü işçi sınıfı geleneği olduğunu işaret etti. Lübnan ve Kıbrıs'taki sendikal hareketin durumunu ve İran'daki şaral geleneği olduğunu, bunların daha çok işten atma, gıda zammı gibi konularda eylemler örgütlediklerini söyledi. İsrail'deki sendikaların ise nasyonel sosyalist yapıda olduklarını, yalıtılmış Yahudi işçilerin haklarını koruduklarını anlattı. Filistin'deki durum hakkında da bilgi veren Akıncılar, Gazze'de sendikal bir mücadeleden bahsetmenin mümkün olmadığını, sendika binalarının yıkılma uğradığını ve orada bir yaşam savaşı verildiğini söyledi. Akıncılar, Batı Seria ve Ramallah'taki sendikaların da işgale emekçilerin haklarını savduğunu söyledi. İtalyan Madeni Eşya Sendikası'ndan Alessandra Mecozzi krizin küresel etkilerinden söz ederek, Almanya, Yunanistan, İtalya ve İspanya'da fabrikaların kapandığını, işten atılmalarını olduğunu dedi. Üretimin ucuz emek dolayısıyla başka ülkelere

kaydırıldığını söyleyen Mecozzi, bunların yalnızca krizin etkisi olmadığını aynı zamanda sermayedevlerin krizi kullandığını ifade etti. Güney Avrupa'daki göçmen işçilerin yoğunluğuna dikkat çekerek, "Sendikaların birincil görevi, göçmen emeğine yaklaşımları belirleyerek eşit haklara talebine sahip çıkmalı olmalıdır" dedi. Ortadoğu ve Avrupa arasında sendikal dayanışmanın önemine dikkat çekti.

KESK Genel Başkanı Sami Evren de Suriye'deki sendikalarla ilişki kurduklarını, ancak Suriye gibi ülkelerdeki sendikalarda yöneticilerin parlamenter olduklarını bu nedenle Suriye'deki sendikal sorunları konuşmaktan kaçtıklarını anlattı. Mısır'da Çalışma Bakanı'nın sendika başkanı olduğunu söyleyen Evren, ILO Cenevre toplantısında hem işveren hem sendikacı olarak kürsüye çıktığını anlattı. Demokrasinin olmadığı ülkelerde örgütlenmiş güçlerin olmasının çok zor olduğunu dile getiren Evren, hareketin zayıf olmasının bir nedeninin de emekten yana siyasi güçlerin zayıflığı olduğunu belirtti.

Türkiye'deki sendikal durumunda da Ortadoğu ülkelerinden çok farklı olmadığını kaydeden Tek Gıda-İş Sendikası Bölge Temsilcisi Cemal Doğrul, sendikaların örgütlenmelerinin düşüklüğüne dikkat çekti. Doğrul, Türkiye'deki bir şehit haberine, İstanbul'daki bir patlamaya olduğu kadar bir gerilla cenazesine, Diyarbakır Koşuyolu'ndaki bir patlamaya da tepki gösterilmesi gerektiğini belirterek, tüm sendika ve konfederasyonlara Kürt sorunu konusunda tavır almaya çağırdı.

Petrol İş Örgütlenme Sekreteri Nimetullah Sözen de "Emek örgütülü olsaydı şiddet ve tavassuz olmayacaktı" dedi. Ortadoğu'daki şiddete karşı sendikaların tavır almamasını eleştiren Sözen, emekten ve demokrasiden yana güçlerin birleştirilmesi gerektiğini vurguladı. Dünyadaki emek örgütlerini, sendikaların bir araya gelecek savaşı ve şiddetli durdurabileceğini belirten Sözen, "Küresel sermayeye karşı güç birliği yapamazsak sermaye bize diz çöktürür, bir araya geldiğimiz zaman biz sermayeye diz çöktürürüz" diye konuştu. Sendikaların Kürt sorunu konusunda tutumlarına dikkat çeken Sözen, "Eğer sendikalar Kürt sorunu benim sorunum deseydi binlerce insan

ölmeyecekti. Türkiye'deki sendikaların Kürt sorununu tarafı olması gerekiyor" diye konuştu. TAREM Genel Koordinatörü Gökhan Biçici son dönemde Türkiye'nin konumu nedeniyle uluslararası güçlerin hesapları yaptığını ve Kürt açılımı gibi gündemlerin de bu yönde işaretler olduğunu belirterek, öncelikle Türkiye işçi hareketinin de buna uygun bir pozisyon alması gerektiğini söyledi. MSF'ye sendikaların katılımının zayıflığına dikkat çeken Biçici, bu ilk toplantının ardından daha güçlü katılmaları gerektiğini ve bu yönde caba gösterilmesi gerektiğini dile getirdi. TAREM'in sendikal hareketi eğitim ve araştırma cephesinden desteklemesi misyon olduğunu ifade eden Biçici, yerelci ulusalcı bakıştan uzak durduklarını, enternasyonal bir bakışla ve sınıf perspektifine çalışmaları yaptıklarını anlattı. Ortadoğu, Avrupa ve Türkiye emek hareketinin birbirinden haberdar olması ve beraber mücadelesi için yeni iletişim teknolojilerinin kullanılabilmesine dikkat çekti. Biçici, dayanışma ve haberleşme için birkaç dilde yayın yapan bir internet portalının kullanılabilmesine dile getirdi.

Konuşmaların ardından katılımcıların soru ve görüş bildirdiği bölüme geçildi. Özgür yazma Kooperatifi'nden bir arkadaşımız kayıt dışı ve kağıtsız işçiler için örgütlenmesinin hakkında görüşlerini ifade edip ve sorularını sorarak Deri İşçileri Derneği'nin çalışmalarından bahsetti. İşçi sınıfının en geniş kesimlerinin sendikal anlamda örgütlenmiş olduğunu ve bu kesimlerin örgütlenmesinin konusunun sendikaların gündemi olması gerektiğini işaret etti. Bu sorulara karşı deneyim aktarımının yapılması ve koordinasyonu içinde olunması gerektiğine değindi. Uluslararası bir koordinasyon ve deneyim aktarımına da ihtiyaç olduğunu vurgulayarak bu konuyu ele alan bir sempozyum hedeflendiğini ve böyle bir çalışma içinde olabilecek tüm kurumlarla birlikte örgütlenmeye hedeflediklerini ifade etti. İtalyan Madeni Eşya Sendikası'ndan Alessandra Mecozzi, İtalya'da kağıtsız ve göçmen işçilere karşı yeni yasalar çıkarıldığını anlattı. Bu yasa İtalyan vatandaşlarını kağıtsızlar ihbar etmeye yönlendiriyor. Örneğin hastaneyeye giden bir kağıtsız hastane

personelinin şikayet etmesi gerekiyor. Bu tür yasalara karşı kampanya başlatmak gerektiğini kendilerinin de böyle yaptığını ifade etti. Bu yönde yürütülen mücadelelerin birbiriyle dayanışma içinde olması gerektiğini söyleyerek kendisi de üzerine düşeni yapabileceğini ifade etti.

KESK başkanı Sami Evren de, kendisinin de gündeminde yeni bir sendikal hareket tartışmaları olduğunu, mevcut sendikaların emekçilerin en geniş kesimlerini örgütlenemediğini ve bu konuların bütün muhatapları ile birlikte tartışılması gerektiğini ifade etti. Siyasi özneleri, sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin katılımının olduğu bir platformda ancak bu sorunların tartışılıp çözümlenebileceğini ifade etti.

Forum esnasında Almanya'dan gelen sendikacılarla tanışma fırsatı edindik. Bu sayede ertesi gün sabah ikinci bir toplantı organize edip Almanya'daki işçi hareketinin durumu ve Türkiye'deki işçilerin durumu hakkında sohbet ettik. Almanya'da göçmen işçilerin örgütlenmesinde dönük çalışmaların aktarıldığı Verdi sendikası çalışan ve üyelerinin katıldığı toplantıda deri, konfeksiyon işçilerinin çalışma koşulları ve örgütlenme deneyimlerini aktardık. Verdi sendikası çalışanları yürütülen çalışmaların sendikal bir mücadele olduğunu ve bu deneyimin Almanya'da da anlatılması gerektiğini ifade etti. Alman Özgür Radyo ile deri işçilerinin çalışma koşulları ve deri işçileri Derneği'nin çalışmalarını aktardığımız bir röportaj gerçekleştirdik.

Bu toplantı vesilesiyle "esnek üretimini yarattığı örgütlenme sorunlarının ve kayıt dışı çalışanların örgütlenme deneyimlerinin" konu edileceği bir sempozyumla birlikte düzenlemek üzere irtibat halinde olmak yönemli belirdi. MSF vesilesiyle işçi sınıfının en örgütlenmiş ve en çok sömürülen kesimlerinin örgütlenmesinin konusunu gündemine alan kurumlarla kurduğumuz bağ ve ilişkiyi; ve deneyimleri buluşturmak ve aralarındaki koordinasyonu sağlamak üzere içinde çalıştığımız kurumların gündemine taşıyacağız.

Limontepe Festivali gerçekleşti

6-7 Eylül 2008 tarihinde Limontepe mahallesinde gerçekleştirdiğimiz 1. Geleneksel Limontepe Halk Dayanışma Festivali'nin kapanışında ikinci festivalde buluşmak üzere Limontepe halkı ile sözleşmiştik. 10-11 Ekim tarihlerinde gerçekleştirdiğimiz 2. Geleneksel Limontepe Halk Dayanışma Festivali ile Limontepe halkıyla buluştuk. Bu sene ikincisi gerçekleşen festivali DTP, Devrimci Dönüşüm, Genç Dayanışma, Köz, Kondularda Yaşam Kooperatifi ve YDGM olmak üzere altı siyaset ve kurum örgütledi. Ayrıca festival platformunun çağrısı ile Kurdi-Der, Deri İşçileri Derneği, Özgür Yaşam Kooperatifi ve Devrimci Demokrasi alanında şart açtılar.

Festival kapsamında çocuk etkinlikleri, halk oyunları, paneller, tiyatro gösterimi ve konserler gerçekleşti.

Festivalin ilk günü saat 15.00 de çocuk etkinlikleri ile programımızı başlattık. Çocuk etkinlikleri kapsamında yüz boyaması, resim çalışması yaptık ve çocuklarla şarkılar söyledik. Çocuk etkinliğinin ardından İstanbul'dan davetlimiz olarak gelen Grup Mayıs ile konserimize başladık. Grup Mayıs'ın ardından Grup Boran sahne aldı. Konser sırasında halkla sıcak diyaloglar kurup Grup Boran'ın ardından Tiyatro Evi sergilediği 'Hacivat Banstan Yana' adlı oyunu ile alandakileri hem güldürdü hem düşündürdü. Oyunun ardından Yapıcıların Türküsü grubu sahne aldı. Marşlar, türküler ve halaylar eşliğinde saat 21.45 de ilk gün programımız sona erdi.

İkinci gün çocuklarla şarkılar söyleyerek etkinlikleri başlattık. Yüz boyaması, resim çalışması ve çeşitli oyunlarla çocuk etkinlikleri gerçekleşti. Yeni Kapı Tiyatrosu 'En Güçlü Kim' isimli çocuk oyununu sergiledi. Ardından Koma Berxwedan müzik grubu akşam başka bir programı olduğu için gündüz festivalimize katkı sunmak amacıyla kısa süre de olsa sahne aldı. Bu kısa konserin ardından Saat 17.00 de

'Özgürlük ve Kardeşlik' konulu panel gerçekleşti. DTP, Köz, Genç Dayanışma, Devrimci Dönüşüm ve Barış Meclisi temsilcilerinin konuşmacı olduğu panelde son süreçte yaşanan gelişmeler, Kürt açılım süreci ele alındı. Kurumlar demokratik açılım sürecine ilişkin görüşlerini dinleyicilerle paylaştı. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı panel soru-cevap kısmıyla son buldu. Panelin ardından Mezopotamya Kültür Sanat Merkezinin halkoyunları ekibi Koma Kendal Bilis yöresine ait halk oyunlarını sergilediler. Halk oyunu ardından konserler başladı. İlk olarak iki Deng Bej sahne aldı. Ardından geçen sene de festivalimize katkı sunan Grup Asmin söyledikleri türküler ile bizleri coşturdu. Sonrasında MKM bünyesinde çalışma yürüten müzik grubu Koma Tofan

sahne aldı. Müzik dinletisine ara verilerek Birlikte Başaracağız Platformu İzmir Büyükşehir Belediyesi adayı Arif Ali Cangı kısa bir konuşma gerçekleştirdi. Yerel seçimlerde Birlikte Başaracağız Platformu olarak önerilerine koydukları hedeflerden bahsetti. O zaman söylediklerinin bugün bir bir gerçekleştiğini örnekler vererek halka aktardı. Seçimleri kaybetmediğimizi aksine yapılan bu festivalin de gösterdiği gibi kazandığımızı ve daha kazanacağımızı çok şeyin olduğunu belirtti. Koma Tofan'ın söylediği türküler eşliğinde çekilen halaylarla ve bir sonraki sene 3. festivalde buluşma sözü verilerek festival sona erdi.

Limontepe'den Komünistler

Limontepe DTP Halk Toplantısından notlar

Çalışma yürüttüğümüz Limontepe semtinde seçimlerden sonra DTP bir halk toplantısı gerçekleştirdi. Bu toplantının üç gündemli vardı. Birincisi, Mahalle Meclisinin tekrardan oluşturulması; ikincisi, ilçenin geçilen sürecin değerlendirilmesi; üçüncüsü, 19 Ağustos'ta gerçekleşecek etkinlik. Toplantı gündemlerine geçmeden önce meclis üyelerinin halk görüşmeleri sonucunda meclis hakkındaki değerlendirmeye yazısı okundu.

İlk gündem seçim sürecinden sonra aktif çalışma yürütmeyen Mahalle Meclisini canlandırmak, genişletmek için tekrar seçimi yapılması idi. Ancak toplantıya katılmı istenilen düzeyde olmadı ve bu katılımla mahalle iradesini temsil edecek bir meclis seçilemeyeceği gerekçeleriyle toplantıda meclis oluşturulmadı. Onun yerine DTP komisyonu genişletildi. Limontepe'de kurulan Mahalle Meclisinin ne olduğunu daha önceki sayılarımızda aktarmıştık. Mahalle Meclisi seçimler öncesinde mahallede yerel örgütlülük yaratmak için DTP'nin girişimi ile gerçekleştirildi. Meclise her siyasi yapıdan ve düşünceden kişi dâhil olabiliyordu. Biz de meclisin içinde seçim süreci boyunca ve sonrasında yer almıştık.

İkinci gündem sürecin değerlendirilmesiydi. İkinci gündem de Karabağlar İlçe Başkanı Yaşar YAĞCI, DTP'nin sürece dair değerlendirmesini sundu.

"Toplantının başında okunan değerlendirme yazısına önem veriyorum. O yazı buradaki

DTP'nin Limontepe'de Düzenlediği İftar Yemeğine Katıldık

Ramazan dolayısıyla dayanışma amaçlı iftar yemeği veren DTP, bir iftar yemeğini de Limontepe'de gerçekleştirdi. İftarda yaklaşık dört yüz kişilik yemek dağıtıldı. Etkinliğe biz de davetliydik. Yemek öncesi gidip DTP'li dostlarımızı yardımcı olduk. İftardan önce il başkan ve ilçe başkanı sırayla konuşma yaptılar. Konuşmalarda Kürt sorununun çözümü için asıl muhatapların çözümün içinde yer alması gerektiğini vurgulandı. Ardından müzik dinletisi gerçekleşti. İftar yemeği 'Biji Serok Apo' sloganlarıyla son buldu.

halkın bizim hakkımızda yaptığı değerlendirmedir. Çıktığımız yol halkın kurtuluşu içine bu halkla birlikte hareket ederek yapılabilir. Türkiye demokratik cumhuriyet olmalı diyorsak, halk her yerde karar sürecinin içinde yer almalı. Bizler sizden aldığımız bilgiler ışığında o mahalleye özgün örgütlülükler yaratacağız. Meclislerin oluşum süreci Kürdistan'da sonuçlanmıştır. Mahalle, semt, ilçe ve kent meclisleri Kürdistan'da oluşmuştur. Karabağlar seçim sürecinden önce mahalle meclisleri oluşturulmaya karar verdik. Şu anda İzmir genelinde tüm semtlerde eş zamanlı olarak mahalle meclisi oluşturulmaya karar verdik. Bugünkü toplantıya katılmı temsil olarak meclis oluşturulmaya elverişli değil. Bu yüzden bugün meclis oluşturulmayacak. DTP komisyonu çalışmasına devam edecek. Meclis oluşumu için çalışmalarını sürdürecektik.

Bizler içinden geçtiğimiz sürece her şey hazırlıklı olmalıyız. Savaş ve barış, birbirine zat ama birbirine anlam katan kavramlar. Kürt halk hareketi özgürlüğü için mecburen savaştan önce itildi. 25 yıldır ülkede Kürdistan ulusal kurtuluşçular ile TC devleti ile süren bir savaş var. Bu savaş bir şeyi ortaya çıkarttı. Türk devleti ekonomik, siyasi ve askeri olarak bu savaşı sürdüremeyecek. Çünkü halk partileşmiş, parti halklaşmıştır. Devletin bu duruma karşı kayacak bir gücü kalmamıştır. Teskere çıktığı dönemde bir haftada hepsini temizleriz diyorlardı. Bu söylem onların başına bela oldu. Kürt halk hareketi sağlam bir ideolojik önderliğe ve pratik bir eylemselliğe sahiptir. O dönemde kuzey Kürdistan'da bir haftada yenik düşmüştük. Eleştiriler karşısında Genel Kurmay Başkanlığından bir yetkili kendine güvenen gitsin orada üç gün kalsın demişti. TC'nin askeri olarak kazanabileceği bir durum yok. Ekonomik yönden de bu savaşı kazanamayacağı ortadadır. Kriz koşullarında bütçenin % 65'ini savaşa nasıl ayıracaklar? Ekonomik açıdan da TC tükennmiş durumdadır. Bizi bölücü olarak görüyorlar. Sayın Öcalan 1999 yılında resmen açıklamıştır. Sorunun Türkiye sınırları içinde Demokratik Konfederalizm ile çözümlenmesi gerektiğini o dönemde vurgulamıştır. Ahmet Türk, Emine Ayana ve Erdoğan arasında görüşme gerçekleşmiştir. Görüşmede AKP'nin hiçbir hazırlığın olmadığı ortaya çıkmıştır. Niyetleri var ancak hazırlıklı yok. Acele olarak

kendilerince bir çözüm üretmeye kalkıyorlar. Esaret altındayken Sayın Öcalan bir yol haritası hazırlarken, bir sürü bilim adamı-akademisyen emrine amade iken onlar somut bir şeyler sunamamakta ortaya bir program koymamaktadır.

Biz barış sürecini destekliyoruz. Barış savaşın güçler arasında olur. Bunun için muhatap alınması gereken yer İmralı'dır. Önümüzdeki süreçte Önderlik yol haritasını açıklayacaktır. Onların acele etmesinin sebebi ondan önce açıkladıkları bulunmak istemeleridir. Ama onlar da onu beklemektedirler.

Barış sürecinde iki tane tehlikeli eğilim vardır. İlki, barış sürecine katkı sağlanacak duygusal, provokatif hareketlerde bulunmak. İkincisi nasıl olsa her şey bitti, sorun artık çözülecek düşüncesi ile rehavete kapılma durumudur. Savaş esnasında ciddi rant sağlayan bir kesim olduğu Türkiye'de. Bunlar savaş sürecinin devam etmesi için ellerinden geleni artırlarını koymayacaklardır. Bizler sürece denk düşecek, süreci yumuşatacak eylemselliklerde bulunmalıyız. Savaşı bize tekrardan dayatabilirler. 25 yıldır devlet kamuoyunu faşizan propaganda ile öyle bir doldurdu ki, şimdiki halk bu sürece hazırlanması gerekmektedir. Ayrıca uluslar arası düzeyde Ortadoğu'da çıkarılanlar bu barış sürecinin önüne geçmek isteyeceklerdir.

Türkiye devleti askeri, siyasi ve ekonomik yönden tükendiği için barış sürecine gelindi. Kürt hareketinin yükselen mücadelesi karşısında başka bir yolu yoktur devletin. Bizim için asıl mücadele bundan sonra başlıyor. Masaya otururken kimin el güçlü? Bu önemli bir durum. CHP ve diğer kesimlerin tavni iyi polis-kötu polis tavrıdır. AKP masaya otururken muhalefetin tutumunu koz olarak kullanmak isteyecektir.

Bütün haklar anayasal güvence altına alınmadığı sürece barış süreci tamamlanamayacaktır. Halkımız karşı tarafa güvenmemektedir. Biz temkinliyiz fakat barışta ısrarlıyız. Gelişebilecek her türlü duruma karşı hazırlıklı olmalıyız. Bu süreç süzerken birden saldırmaya kalkışabilirler." DTP Karabağlar İlçe başkanı Yaşar Yağcı konuşmasını 19 Ağustos'ta mahallede gerçekleştirecek sünnet düğününe davet ile bitirdi.

Limontepe'den Komünistler

Demokratik Güç Birliği ve Komünistler

Bulduğumuz alanda bu yıl devrimcilerin altın yılı oldu. Yerel seçimlerdeki tutumu 8 Mart, 1 Mayıs ardından 1 Mayıs değerlendirme toplantıları, 15-16 Haziran anması ve her hafta düzenli toplantılarla belirlenen gündem üzerinde yapılan söyleşi ve tartışmalarla alanımız kısır döngüden kurtuldu.

Pekiye neydi alanımızı birden biri bu denli renklendiren? Sihirdi bir el mi değdi, yoksa alanımıza devrimci yığılı mı oldu? Hayır! Hiçbiri! İçinde yaşayanlarla alanımız aynı alan. Tek değişen tek tek yapamadığımız işleri devrimci inecce ile yapma tarzının oluşturulması. Buydu bizim öntümüzü açan.

Evet her siyasetin ayrı bir duruşu, ayrı bir tarzı var. Bunları değiştirmeyi, değiştirerek dönüştürmeyi becerebileseydik bu gün devrimci çizgi bu durumda olmayacaktı. Öyleyse on bin nüfuslu bir alanda havada su dövmekense aşgari müştereklerde buluşarak birlikte iş yapmanın yolunu bulmalıydık. Bu yolla da alanımızı siyasallaştırmalıydık. Öyle de oldu.

Günlerce Devrimci Güç Birliği (DGB) şunu yaptı şöyle davrandı diyerek haber yazdık. Devrimci Güç Birliği mi idi eksik olan? Onu bulduk, her şey bitti mi? Hayır! DGB bizim için sade bir araç, alanımıza devrimci sızmayı yaratabilmenin aracı olmaydı. Buydu iste Devrimci Güç Birliği. Hiçbir siyaset kendisini dayatmadan, ilişkileri kanca atmadan, devrimci duruş ve gerçek devrimci kültürle DGB'yi ayakta tutmayı bugüne kadar başardık. Böyle de devam etmek için elimizden geleni yapacağız. Biz komünistler, alanımızdaki komünist tavrımız ve çizimizden taviz vermeden birlikte olmanın da, ayrı durmanın da yeri ve zamanını bildiğimiz sürece bu alandaki gücümüzü tartışması, sürekliliği imza kazanacaktır.

Şu anda alanımızda var olan Demokratik Güç Birliği alanımızın sorun çözüm bürosu gibi oldu. Birçok sorunun çözümü için vardığımız yerlerde hesaba alınıp sorunun çözümünü daha da kolaylaştırdığı görüyoruz. Evet bu alanda devrimciler birlikte hareket ederek alanın siyasallaşmasına önemli katkı sundular. Ortak düşünme karşı birlikte olarak görüşlerin yıkılmazlığını gördüler. Artık alanımız herkesin keyfine at koşuracağı bir yer olmayacak. Bunun için elimizden geleni ölümlüne de olsa yapacağımızı ilan ediyoruz.

**Yaşasın Örgütlü mücadele
Yaşasın Komünistlerin Birliği
Bati Akdeniz'den Komünistler**

1 Mayıs Mahallesi'nde Elbirliği ile Tadilat

İçinde çalışma yürüttüğümüz 1 Mayıs Mahallesi Mayısta Yaşam Kooperatifi bir haftadır el birliği ile tadilat yapıyor. Öncesinde etkinlik ve sohbet salonu olarak kullanılan bölüm bölmelemlenerek iki derslik haline getirildi. Derslik olan bölüme etkinlik salonu olarak kullanılacak üzere düzenlenecek.

Dersliklerin su alması, soğuk olması, camlarının kırık olması, öğrencilerin ve kooperatif ortakların şikayetine neden oluyordu. Bu sorunlar üzerine pek çok geçici çözümler yapıldı. En son keredede ise taşınma gerekliliği fikri kooperatif ortakların kabul görmeye başladı. Hemen hemen her yürütmede bu konu gündem edildi. Ve bunların üzerine bu konuyu tartışmak üzere bütün ortakları çağırılacağı bir toplantı yapma kararı alındı. Toplantıya diğer şubelerden arkadaşlar da katıldı. Fakat toplantıda 1 Mayıs mahallesi ortaklarından beş kişi vardı. Bu yüzden toplantıda bir karara varılamayacağı ama konuşulması kararlaştırıldı. Yapılan tartışmada olanakları kullanmadığımız diğer şubelerle ve koordinasyon halinde olduğumuz kurumlarla irtibat haline geçip gerekli olan malzemelerin daha ucuz mal edilebileceği ve sorunun çözülebileceğini düşündüklerini söylediler. Bunun üzerine tartışmalar yapıldı ve 1 Mayıs Mahallesi ortaklarından sorunun çözülemeye boyutta olduğunu halledilebilmesi için tüm binanın sisteminin değiştirilmesi gerektiğini düşünenler fikirlerini söylediler. Ve oradan tüm ortakların, ailelerin çağırılacağı bir toplantı yapma kararı çıktı. Toplantıdan sonraki yürütmede yan daireye taşınım taşınmayacağımızı ev sahibi ile görüşülmesi ve olumsuz bir yanıt olursa taşınma kararı alındı. Ve yer aramaya başlanılması gerektiği söylendi.

En son olarak ev sahibi geldiğinde yüz yüze konuşuldu. Ve taşınma üzerinden ev sahibiyile borçlar konusunda anlaşmaya varıldı.

Ertesi gün kooperatife bir toplantı yapılması önerisini geldi. Ve ulaşıldığı herkeşe haber verdik. Telefonla veya direk evlerine giderek öğrencileri ve ailelerini taşınma meselesi ile alakalı bir toplantı yaptığımız onlardan katılması gerektiği söylendi. Kısıtlı bir zamanda haber verememiz rağmen toplantıya 20 kişi katıldı. Toplantıya imkânın aktarılması yaparak başladı. Maliye durumu ve elimizdeki imkânların neler olduğu aktarıldı. Öğrenciler, veliler ve diğer ortaklar fikirlerini beyan ettiler ve bu doğrultuda mali durumun imkân verememesi sebebiyle taşınmamak gerektiği karar alındı. Ve üst tarafın bölünüm derslik yapılması alt tarafında etkinlik salonu olarak düzenlenmesine karar verildi. Ve herkes tadilat için kendi imkânlarını söyledi.

Kooperatifi sahiplenilen herkesin katıldığı, kararın hep birlikte alındığı, herkesin imkânlarını sunduğu, diğer şubelerden arkadaşların yardıma geldiği elbirliği ile bir tadilat çalışması yapıldı.

**Yaşasın Sınıf Dayanışması!
1 Mayıs Mahallesinden Komünistler**

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Savaşın haklı tarafı barışın tek muhatabı

Barış ve Demokratik Çözüm Platformu'nun örgütlediği 1 Eylül Dünya Barış Günü mitingi on bine yakın kişinin katılımıyla Kadıköy'de gerçekleşti. Mitinge İHD, KESK, Eğitim-Sen, İstanbul Tabip Odası, TMMOB, Barış Anneleri İnisiyatifi, Barış İçin Kadın İnisiyatifi, Demokratik Özgür Kadın Hareketi, DTP, EMEP, ESP, ÖDP, Halkevleri, Demokrasi İçin Birlik Hareketi, DSİP, SODAP, SDP, SEH, Sosyalist Parti, Mücadele Birliği Platformu, Ürün Sosyalist Dergi, Öğrenci Muhalefeti, BDSP ve KöZ'in aralarında bulunduğu kurum ve siyasetler katıldı.

Mitinge coşkulu, dinamik ve kalabalık bir kitleyle katılan DTP kortejleri "Kürt Sorununa Özgür ve Demokratik Çözüm" pankartlarını açtılar. ÖDP: "Eşit, Özgür, Demokratik Bir Ülkede Bir arada Yaşamı Savunalım", EMEP ise "Barış, Kardeşlik ve Özgürlük İçin Kürt Sorununa Emekçi Çözüm" pankartıyla mitingdeki yerini aldı. BDSP "Kapitalizm savaş demektir! Barış sosyalizmle gelecek!", Ürün "Yaşasın Halkların Kardeşliği", Mücadele Birliği "Ulusalın Kendi Kaderini Tayın Hakkı", SODAP "İrkçiliğe ve Savaşa Karşı Kardeşlik Kazanacak!" ve ESP "Kürt sorununda adil, onurlu, demokratik barış için Türk halkı muhatap sensin" pankartlarıyla mitingdeki yerlerini aldılar. Komünistlerin birliğini savunular olarak biz de mitingde "Kürtler Savaşın Haklı Tarafı, Onurlu Bir Barışın Muhatabıdır" pankartı ile yerimizi aldık.

Köz Mitinge Nasıl Katıldık?

Komünistlerin birliğini savunular mitingde politik bir pankartla yerini aldı. İçinden geçtiğimiz dönemde, yaşanan savaşın haklı tarafını kim olduğunu tespit etmeden ve Kürt halkını yapılacak bir barışın muhatabı olarak görmeden çözüm yolunda atılacak hiçbir adım emekçilerin ve ezilenlerin özgürlüğüne hizmet etmeyeceğini vurguladık. Kortejimiz gerek DTP kortejleri tarafından gerekse mitingde Kürt sorununu çözümü doğrultusunda daha bir umutla katılanlar tarafından yoğun bir ilgiyle karşılandı, alkışlandı.

"Kürdara Azadi - Kürtlere Özgürlük", "Savaşın Haklı Tarafı: Kürt Halkı, Barışın Tek Muhatabı: Kürt Halkı", "Demokrasi İçin Kürtlere Özgürlük", "Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir" sloganlarımızı da mitingde katılan dışımızdaki kitlelerle atma fırsatı bulduk. Gerek yürüyüş boyunca gerekse miting alanında 1 Eylül özel sayımızı da yoğun bir şekilde dağıttık. Mitinge katılanlarla özel sayımız üzerine kısa sohbetler yapma şansımız bulduk. Hem özel sayımızın hem de kortejimizin politik içeriği yönünde olumlu eleştiriler aldık.

İstanbul'dan Komünistler

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde İstanbul Kadıköy Meydanı'nda düzenlenen mitingde, "Kürt Sorununa Demokratik Çözüm" talebi öne çıktı

1 Eylül demokratik haklar mücadelesinde başlangıç olmalı

Gerek burjuva basında gerekse sosyalist basında 1 Eylül mitinglerinin beklendiğinden daha az coşkuyla ve kitlesel olduğuna dahi tespitler yer aldı. Özellikle Diyarbakır'da DTP'nin hedeflediği kitleden daha azını bir araya getirdiği tespiti burjuva basın tarafından coşkuyla anlatılırken, sosyalist çevrelerden bunu "dikkat çekici" bulan siyasetler de oldu.

Aslında bütün olumsuz nesnel koşullara rağmen – bu mitingler Ramazan ayının başında, hafta içi bir günde, çalışma saatlerinde ve kötü hava koşullarında yapıyordu – İstanbul'daki 1 Eylül mitingi içinden geçtiğimiz dönemin en kitlesel ve en coşkulu mitinglerinden birisi olmuştur. Üstelik mitinglere katılan kitlelerin canlılığı ve dinamizmi de bu mitingün ve içinden geçtiğimiz dönemlerde bu şekilde örgütlenemeyen emekçileri ve ezilenleri hareketlendirmesi, sol, sosyalist kesimleri bir arada ortak bir cepheye birleştirmesi yolunda taşıdığı potansiyelle işaret etmektedir.

Özette sözde "Kürt açılımının" damga vurduğu bu 1 Eylül mitingi içinden geçtiğimiz dönemin özelliklerini taşıyan güçlü bir miting olmuştur. Ama bu gerçek

elbette bir başına bir anlam ifade etmez. Başta DTP olmak üzere sosyalistler devletin sözde "Kürt açılımı" konusunda ne yapacağını beklemekten, kendi demokratik talepleriyle bu açılımın çerçevesini çizmeyi ve daha azına razı olmayan bir demokratik haklar mücadelesine başlamalıdır.

Bu miting de böyle bir hattın başlangıcı haline getirilebildiği takdirde bir anlam ifade edecektir. Bu, kitlelerin bu süreç dışından izleyen değil sürecin bizzat öznesi olan bir konuma kavuşması için de olmazsa olmazdır. Sol sosyalist güçler de bu süreçte hem Kürt halkını bu savaşın haklı tarafı ve onurlu bir barışın muhatabı olarak görmek ve cephedeki yerini aldımı, hem de önümüzdeki dönemde tekrar gündeme getirilen "DTP'nin kapatılması" meselesine dair uzan karşıtı ortak bir eylem birliği göstermelidir. Komünistler 1 Eylül mitinginden bu dersleri çıkarıyor ve önümüzdeki dönemde emekçilerin birleşik, kitlesel mücadelesini yükseltecek bir eylem çizgisini takip edeceklerini ifade ediyorlar.

Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir
İstanbul'dan Komünistler

Bursa'da 1 Eylül

Bursa'da 1 Eylül Dünya Barış Günü etkinliği 28.08.2009 Cumartesi günü saat 16.00'da Setbaşı köprüsünden heykelle kadar yapılan bir yürüyüşle başladı. Heykelin arkasındaki meydana toplanan kitle platformun yaptığı basın açıklamasına katıldı. Etkinliğe yaklaşık 150-200 kişi katıldı. Bursa Barış Meclisinin çağrısıyla birçok kitle örgütü ve parti bir araya geldi. Kürtçe ve Türkçe yapılan konuşmalardan sonra müzik dinletisiyle etkinlik sona erdi.

Bu etkinlikte göze çarpan şey birçok imzacısı olmasına karşın genel katılımın cılız kalmasıydı. Bunun başlıca sebeplerinden biri etkinliğin yeri ve saati konusunda gereken duyuruların yapılmamasıydı. Bu tür etkinliklerin günler önceden çalışması yapıp dışa dönük olarak da afişlerin asılması gerekiyor. Bu yapılmadığı ya da yeterince yapılmadığı için katılım düşük kaldı. Biz de bir çok kurumdun, hatta eylemin örgütleyicisi olan kurumlardan bile etkinliğin yeri ve saati konusunda yeterli bilgiyi alamadığımız için etkinlik çalışmasını yoğun bir biçimde yapamadık. Etkinliğe katılıp özel sayımızı dağıttık.

Yaşasın Komünistlerin Birliği

Bursa'dan Komünistler

Ankara'da 1 Eylül Dünya Barış Günü

Ankara'da 1 Eylül Dünya Barış Günü etkinlikleri, 1 Eylül salı günü 11.30'da İHD Ankara Şube'de yapılan basın açıklaması ile başladı. EMEP'in çağrısıyla bir araya gelen siyasi parti ve kitle örgütlerinin düzenlediği basın toplantısında açıklamayı tüm kurumlara adına EMEP Ankara 1 başkanı Selma Gürkan okudu. Açıklamada halkların barış ve demokratik çözüm talebinin görmezden gelinemeyeceği, Kürt sorununun çözümü için sorun muhataplarıyla diyalog sürecinin geliştirilmesi gerektiği vurgulandı.

Etkinlikler aynı gün saat 18.30'da Yüksel Caddesinde toplanılarak, Sakarya Caddesine yapılan yürüyüşle devam etti. "Ülkede Barış Bölgede Barış Dünyada Barış" ve "Kürt Sorununa Demokratik Barış Çözüm" yazan iki ortak pankartın arkasında tek kortej oluşturularak yüründü. Yürüyüşe yaklaşık 1000 kişi katıldı. Yürüyüş

boyunca Biji Bratiya Gelan, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Eşitlik Kardeşlik Kürt Ulusuna Özgürlük, Barış İçin Savaşacağız, Yaşasın Devrim ve Sosyalizm sloganları sıklıkla atıldı. Biz de eylemde KöZ'ün 1 Eylül özel sayısını dağıttık.

Sakarya Caddesine varıldığında meydana kurulan sahne önünde toplanıldı, EMEP 1 başkanı Semra Gürkan'ın konuşmasının ardından müzik eşliğinde halaylar çekildi. Basın Toplantısı ve Akşam sayılan yürüyüşü EMEP, DTP, EHP, ÖDP, SDP, Sosyalist

Parti, ESP, Antikapitalist, Aydın ve Sanatçı Girişimi, Özgür Tiyatro, KESK Ankara Şubeler Platformu, Disk Ankara Bölge, TMMOB, Halkevleri, İHD Ankara Şube, 78'li'ler ve 68'li'ler örgütledi.

Barış Günü'nün son eylemi Ankara Kadın Platformunun yaptığı Barış Nöbeti oldu. Saat 19.30'da Sakarya Caddesinden Yüksel Caddesine "Söyleyecek Sözümüz Barışı Getirecek Güçümüz Var" yazılı pankartı arkasında yürüyen kadınlar, Yüksel Caddesinde İnsan Hakları Anıtı önünde basın açıklaması yaparak barış nöbetini başlattılar. Basın açıklamasında adil ve onurlu bir barış sağlanıncaya kadar her türlü eylem ve etkinliği yapmaya kararlı olduklarını vurgulayan Kadın Platformu üyesi kadınlar saat 23.30'a kadar anıt önünde nöbet tuttular. Bu eyleme yaklaşık 150 kadın katıldı.

Ankara'dan Komünistler

Herkesin açılımı kendine

Bursa'daki komünistler olarak KöZ'ün Sözüne yola çıkarak "Herkesin açılımı kendine konulu bir söyleyi düzenledik. Bir arkadaşımızın sunum görevini üstlendik. Konuşmasının başında emperyalist iki kutubun Türkiye üzerindeki etkilerine değindi. Bu iki kutup arasındaki iktidar kavgalarının burjuvazi üzerindeki etkilerine değindi. Ergenekon davası ile sıkıştırılan Kemalistlerin emperyalist kutubun bir ucunda durum Almanların deniz feneri davası ile AKP'yi ypratma çalışmalarının dünya üzerindeki paylaşım kavgalarından ayrı olarak düşünülmemeyeceğini söyledi.

Daha sonra "Kürt Açılımına" neden gerek duyulduğu üzerinde durdu. ABD'nin Kafkaslar üzerindeki etkisini artırmak ve Büyük Ortadoğu Planının bozulmaması için Kürt açılımına

gerek duyduğu ve PKK'nin silahsızlandırılmaya çalışıldığı konuşuldu.

Daha sonra Kürt açılımında AKP'nin kimseyi muhatap olarak kabul etmemesi ve bu açılımın asıl muhatapları olan Kürtler ve onların temsilcilerini dışarıda bırakmak istediği anlatıldı. Aslında söylenen sorunun sadece bir kültür sorunu olmadığı bir toprak sorunu olduğuna değinildi. Dolayısı ile AKP'nin Kürt açılımının asıl muhataplarından ayrı ve demokratik bir çözüm olmayacağı konuşuldu.

Soru cevap kısmında açılımın muhatapları konuşuldu. AKP'nin Kürtler ve onun temsilcilerini muhatap alması ve burjuva medyanın asıl muhataplarının söylediklerini hasırla

etmesi üzerinde konuşuldu. Son olarak Kürt sorununu gösterilmeye çalışıldığı gibi bir yara olmadığı aslında bu sorunun bir toprak sorunu olduğu ve Komünistlerin gözünde birleşik özgür ve bağımsız bir Kürdistan olduğu söylendi. Oldum olası dünyanın dört kapısında savaşan Kürtlerin egemenlik ve özgürlükleri için savaşmaya hakları vardır ve onların savaşta daima haklı bir savaş olacaktır. Bu özgürlük mücadelesini önlemek ve bastırmak isteyenlerin yürüttükleri savaş da her zaman haksız bir savaştır ve öyle kalacaktır.

Demokrasi ve Barış için Kürtlere Özgürlük Kürtlere Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek
Bursa'dan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Varlığımız ezeli olmadığı gibi ebedi de değil

Geçen ay yayın hayatına başlayan Birlik gazetesi yazışları müdürü Zeynel Doğan ile bir röportaj yaptık. Doğan, komünistlerin birliğinin sağlanmasının kendi varlıklarından çok daha önemli olduğunu vurguladı.

Devrimci mücadele ile ilk olarak ne zaman nasıl tanıştınız?

Devrimci mücadeleyle 1975 yılında Sanayi Mahallesi Emekçiler Derneği'nde tanıştım. Orada bir sazın olması, bir türkünün çalınması Anadoludan gelen genç bir insanın, 14-15 yaşındaki bir insanın dikkatini çekecek şeylerdir. Önceleri derneğin önünden gelip geçerken zamanla derneğe gidip gelmeye başladım. Aynı dönemde Kabataş Akşam Ticaret Lisesi'nde de kayıt yaptırıp lisede okumaya başladım. Devrimciliğe tanışmamda en büyük etken de Cemalettin Yalçın'dır. Cemalettin Yalçın o dönem oradaki Dev-Genç örgütlenmesini çekip çeviren, 1978'de yaşanan ayrışma sonrasında da Sanayi Dev-Genç veya Otonom'un kurulmasında önemli rol oynayan insanlardan biridir. Liseye devam ettiğim 1976'dan itibaren Lise'i Dev Genç ile bağlanımdı. 1978'den itibaren de Sanayi Dev-Genç'in Lise'i Dev-Genç içerisinde temsilcisiydim. Dev-Genç toplantılarına giderdim, ayrıca akşam ticaret lisesinde okul temsilciliği yaptım.

Bize biraz Sanayi-Dev Genç'i anlatabilir misiniz?

Türkiye sosyalist hareketinde Otonom ya da Sanayi-Dev Genç olarak adlandırılan grup İstanbul Gültepe, Çekirtepe, Sanayi Mahallesi, Pınar Mahallesi, Ayazağa, Tütüncülik, İzmit, Ankara ve Karşıta teşkilatları olan bir gruptu. Sanayi Dev-Genç halk içerisinde mahalle geçişim yapıyordu. O dönemde yıkılarda, çalkandı direnişlerinde önde olan gruplardan biriydi. Ayrıca üç dört fabrikada, örneğin Sümaş'ta, Kale Kilit'te örgütlüydü. Sanayi Dev-Genç, 1978'de Devrimci Yol ile Devrimci Sol arasındaki ayrışmada iki grubun da aynı şeyleri savunduğunu, ayrıştığını gerekçe olmadığını, bunun bir kariyer çekişmesi nedeniyle gerçekleşen yayıp bir ayrışma olduğunu söylüyorlardı. Oluşum, kendi özerk yapısı olan ancak birlikte hareket eden, birlikte iş yapan bir dizi gruptan oluşuyordu. Kendi dışında daha çok MLSPB ile ortak eylemleri olmuştur. Ordu içinde ilişkileri vardı. 12 Eylül döneminde bizim içimizde olup da ordundan atılan 136 subay oldu. Örneğin örgütün kadrolarından Hamza Yalçın teğmen, Osman Tiftikçi üstteğmeni.

12 Eylül'ün ardından?

12 Eylülle birlikte ilişkilerimiz koptu, daha doğrusu dumura uğradı. 1980 Haziranında ben işeyi bitirdikten kısa bir süre sonra 12 Eylül geldi. Ben o dönemde Afyon Yüksek Meslek Okulu'na kayıt yaptırıp. 1986'dan sonra Migros işçileriyle Dayanışma Gecesinde tekrar eski arkadaşlarla karşılaştım. Daha sonra Gültepe'de bir düğün salonunda bir çay partisi oldu. Bu süreçte Odak'ı benimsedim. İstanbul Emekçiler Derneği'nin iki yıl saymanlığını yaptım.

Bu dernek önce Şişli'deydi ve sonra Şirinevler'e taşındı. Ayrıca Sarıgazi'de Emek Kültür Sanat Merkezi'nin faaliyetlerine katıldım. Bu ilişki 1996'ya kadar sürdü. 1996'da temasım bitti. Belirli bir süre örgütsüz kaldım. 2007 yılında Proletaryanın Kurtuluşu'yla tanıştım.

Proletaryanın Kurtuluşu ile tanışmanızda ne rol oynadı?

Komünistlerin birliği projesinin yeni bir proje olması ve Proletaryanın Kurtuluşu'nun bunun savunucusu olması bana doğru geldi. 1971'den benim çıkartabildiğim ders suyu: Bir örgüt komple kendisini feshedecek şekilde eylem birliğine gidebilirler, bir başka örgüt için ölüme giderler. THKO, TKP-ML, THKP-C arasında inanılmaz bir dayanışma ruhu vardı. Birlikte ortak eylemler yapıyorhatta birbirleri uğruna ölüme gidebiliyorlardı. Benim temelde eksik

olduğunu düşündüğüm şey buydu.

12 Eylül'de yeniliğin sebebi de ben bu dayanışma eksikliğinden kaynaklandığını düşünüyordum. 1980'de bu anlayışı geliştiremedim. Benim Mahir Çayan'dan en çok etkilenmemin nedeni de budur. Site yolundaki olay beni çok etkilemiştir. Mahir, İbrahim Kaypakkaya taraftarları tarafından dövülmesine rağmen misillemeye yalpalım diyenlere karşı çıkmış "Bizim namularımız yoldaşlarımız değil oligarşiye çevrildi" demiştir.

Proletaryanın Kurtuluşu'nun 71 köpüsü ve 12 Eylül'ün değerlendirmesi konusundaki görüşleri, 12 Eylül yenilgisini parti yokluğuna bağlaması ve buna alternatif olarak komünistlerin birliği projesinin konulması benim açımdan önemlidir. Komünistlerin birliği projesinin bugüne kadar Türkiye sosyalist hareketinde ortaya atılan birlik projelerinden farklı olmasındır.

Birlik'i çıkarmanın neden ayrı bir yapı olarak siyasete atıldı? Neden varolan gruplardan birine katıldı?

Aslında bu sorunun yanıtını verdik. Geçmişin değerlendirilmesi ve parti konusuna bakışı Proletaryanın Kurtuluşu'nun varlık sebebi oldu. Bugüne kadar 12 Mart'ı da 12 Eylül'ü de ve sonrasında da değerlendirenler bunu komünist bir partinin varlığı veya yokluğu ile değerlendirmediler. Proletaryanın Kurtuluşu ise varolan gruplardan farklı olarak bu

süreçleri komünist bir partinin yokluğuna bağlı olarak değerlendirdi. Bu şekilde bir değerlendirme yapan bir grup olmadığı için ayrı bir grup olarak siyaset sahnesinde yer alıyordu. Kız'ın arkasında duran komünistlerle yolumuzun kesişmesinin sebebi de burada yatıyor. Neden 12 Mart başarıya ulaşmadı? Bolşevik partinin örgütlenme anlayışını temel alan bir parti olmadığı için. 12 Eylül'deki varolan örgütlenmeler neden bir yere ulaşmadı? Bugün dünyada bir merkeziz olmasının nedeni nedir? Tüm bunların nedeni parti eksikliğidir. Biz parti eksikliğini tespit ettikten sonra böyle bir

Bizim devrimci mücadeleyle tanıştığımızda ilk öğrendiğimiz şey oligarşiydi. Sonra Ernesto Che Guevara'nın politikleşmiş askeri savaş stratejisini öğrendik. Devlet ve Devrimi, Ne Yapmalıyı, Emperyalizmi okuduğumuz zaman, bunlara öğrendiğimiz şeylere uygun ne bulabiliriz gözüyle baktık. Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi'ni Lenin'e nası dayandırabiliriz gözüyle bu kitapları okuduk. Başka siyasetlere örneğin bir Halkın Kurtuluşu taraftarıyla tartışacağımız zaman onlara bir üstünlük nasıl kurarız, gözüyle bunları okuduk.

Şimdi öyle değil. Bunları daha doğru bir biçimde değerlendirebiliriz. Önce siyasi bir tespit yapalım, Türkiye tahli yapalım, devlet tahli yaptım, ondan sonra bu tahlilemizi gerçekleştirmek için klasiklere bakalım demiyoruz. Öncelikli sorun komünist bir partinin eksikliği ve bunun nasıl yaratılması gerektiği konusu. Bahsettiğimiz tahliyi de bu partinin yapması gerektiğini düşünüyorum. Parti meselesinden hareket edince de Üçüncü Enternasyonal'in ilk dört kongresi ve 21 koşulu benimsemek ve bunları referans almak gerektiği sonucuna vardık. Ona bağlanınca bolşevik bir partinin ortaya çıkabileceği sonucuna vardık. Elbette burada sunum altını çizmek gerekir: Bizim düşümda komünistlerin birliğini savunanların, yani Közün referansları konusunda bu süreçte belirleyici bir katkısı vardır.

Diğer siyasetlere neden katılmadık? Varolan akımlar bolşevik partisi niteliğinde değildir ve onların bir

marksizm leninizm dedikleri zaman bir kablesi yoktur. Birlik bu bakımdan bolşeviklerin geleneğinin mirasçısıdır.

Birlik'i savunmanın hangi pratik çalışmalarını içinde yer aldı?

Hangi pratik çalışmalar içinde yer aldığımızı belirtmeden önce birkaç noktanın altını çizmek isterim. Yapılan bütün pratik politik çalışmalara parti öncesi bir örgütün yapması gereken çalışmalar bakımından yaklaşıyoruz. Parti değilken parti gibi davranmamak gibi bir anlayış benimsiyoruz. Genelikle çalışmalarda konuşlamaya çalıştığımız yerler diğer devrimcilerin örgütlediği alanlar oldu. Önemize çıkan her ilişkinin olduğu yerde bir çalışmamız olsun anlayışıyla hareket etmedik. Merzifon'da, Sivas'ta, Kayseri'de bize "gelin burada çalışma yapalım" diyenler olduğu zaman biz buna gitmedik. Parti olmadan biz neleri yapabiliriz diye düşündük. Ayrıca herkesin görebileceği, eleştirebileceği alanlarda faaliyetimizi açık olarak ortaya koyma kaygısıyla hareket ettik.

Proletaryanın Kurtuluşu'nun bugüne kadar içinde olduğu çalışmalar ise şunlardır: 22 Temmuz Genel Seçimlerinde devrimci komünistlerin seçimler konusunda taktiki ne olmalı diye bir broşür çıkardık. O broşürle beraber o seçim bloğunun içinde bir faaliyet yürüttük. Yürüttüğümüz seçim çalışmasında Bolşeviklerin Duma içerisindeki seçim çalışmasına paralel bir anlayışla hareket ettik. Bu Közün seçim çalışmasını da paralel bir çalışma oldu. Esas siyaset sahnesine çıktığımız çalışma budur. Bundan önce İstanbul'un mahallelerinde çeşitli eylemlere kendi imkanlarla katılmış olsak bile Türkiye çapındaki faaliyetlerde adımızı duyurmadık 22 Temmuz seçimleriyle oldu.

Ondan sonra da diğer devrimci gruplardan geride kalmadan çalışmaları kutlamaya başladık. Tasfiyecilik ve komünistlerin birliği üzerine çeşitli illerde Köz ile birlikte ortak paneller yaptık. Yine ortak bir şekilde Denizler anması yaptık. DTP'nin başını çektiği 9 Aralık platformunda, 8 Mart'ta Devrimci 1 Mayıs Platformunda yer aldık. Bu süreç boyunca muhtelif sempozyum ve panellerde yer alarak görüşlerimizi ifade ettik. Önemli takvim günlerinde düzenlenen ortak miting ve etkinliklere katıldık.

Son olarak eklemek istediğiniz şeyler var mı?

Proletaryanın Kurtuluşu'nun ortaya çıkışı Türkiye'de komünist bir partinin ortaya çıkması konusunda bir iddianın ifadesidir. Ama Proletaryanın Kurtuluşu yol yürtürken komünistlerin birliğini savunmalarını olduğunu gördü. Bu durum bizim ilelebet Proletarya Kurtuluşu faaliyetini sürdürülebileceğimize anlamına gelmez. Proletaryanın Kurtuluşu kendisinden daha iyisini bulduğu zaman kendisini bitirecektir. Varlığımız ezeli olmadığı gibi geleceğimiz de ebedi değil. Komünistlerin birliğinin sağlanması bizim var olup olmamamızdan çok daha önemlidir.

Yenibosna'da DTP Halk Toplantısı

DTP Bahçelievler İlçe örgütü yönetiminden dört kişi 6 Ağustos günü Mayıs'ta Yaşam Kooperatifini ziyaret ederek "Yeni süreçte ilgili Bahçelievler'deki mahallelerde Halk Toplantıları yapıyoruz. Geçtiğimiz hafta Sev-De'de yaptık. Önümüzdeki Perşembe günü bir halk toplantısı da sizin burada yapmak istiyoruz. Burası müsait mi?" diye sordular.

DTP'li arkadaşlar yer istemek için isabetli bir gündeki gelişlerdi, çünkü o gün Mayıs'ta Yaşam ortaklarının yaklaşık iki yıldır hafta da iki defa kolektif bir biçimde gerçekleştirdikleri, yemek dayanışmasının olduğu bir gündü. DTP'li arkadaşlarla birlikte 20'ye yakın kişi yemeklerimizden yedikten sonra çaylarımızı içerken bir taraftan da sohbet etti. Burada bulunan arkadaşlarla hafta Perşembe günü kurumun müsait olup olmadığını konuştuk. DTP'li arkadaşlara halk toplantısı yapmalarını için burasının uygun olduğunu söyledik.

DTP'nin Halk Toplantısı 13 Ağustos tarihinde akşam saat 20.30'da başladı ve saat 22.00'de sona erdi. Toplantıda 50 kişi vardı. Divanda DTP Bahçelievler İlçe Başkanı Cemile Ana yönetiminden Gülüm Bayram ve bir DTP'li yöneticisi de vardı.

Toplantının sunumunu yapan Gülüm Bayram önce herkesi bir dakikalık saygı duruşuna davet etti. Saygı duruşunun ardından DTP'li bir arkadaş Abdullah Öcalan'ın süreçte ilgili avukatlarıyla yaptığı görüşme notlarını okudu. Daha sonra sunumunu gerçekleştiren Gülüm Bayram Kurtuluşunda hassas bir süreçten geçildiğini, bu süreçte Kürt halkının sorunun

çözümünü sadece devlete bırakamayacağını, süreçte Kürt halkının örgütlülüğüne, gücüne müdahale etmesi gerektiğini, yeni yönetimin bu şekilde hareket etmediğini belirtti. Bayram: "Halkımızı işe binamıza çağıracağız, biz halkın içine mahallelere gideceğiz, bu süreci sizlerle birlikte öreceğiz. Sizin eleştirisi ve görüşlerinizi alacağız" dedi.

Daha sonra ilçe başkanı Cemile Ana bir konuşma yaptı. Cemile Ana da konuşmasında Kürt sorununda gelinen aşamaya işaret etti. Sürece umutlu ve temkinli yaklaşıtlarını, bu günlere kolay gelinmediğini, on binlerce bedel karşılığın bu günlere geldiğini, fakat artık hiç kimsenin bu konuda canının yanmasını istemediklerini; Sayın Abdullah Öcalan'ın açtıklaacağı yol hatasının kendileri için hayati derecede önemli olduğunu ifade etti. Cemile Ana'nın ardından İl yönetiminden toplantıya katılan bir DTP'li arkadaş bir konuşma yaptı. Kürt sorununda kısaca gelinen süreci özetledikten sonra Demirel'in Kürtler 28 defa ayaklandılar dediğini belirtti. Bu arkadaş "Demek ki artık Kürt halkının mücadelesi geri döndüremez bir yoldadır ve asla Kürt halkı eskil durumuna dönmeyecektir. Biz önümüzdeki süreci Kürt halkıyla, Türkiye halkıyla, Türkiye sosyalistleri ve devrimcileriyle ömek istiyoruz. Evet biz Türk değiliz, Kürdüz. Fakat asla Türk ya da başka bir halka düşman değiliz. Biz tüm halklara kardeşiz. Bizim sorunumuz devletlerdi" dedi. İlden toplantıya katılan DTP'li bir kişi de DTP'nin "Kumbara Projesi" adlı projesini anlattı. "Biz bundan sonra halkımızdan partiyeye başış yardım vs. almayaacağız. Biz her DTP'li aileye

bir kumbara vererek bu kumbaraya her ay gönüllülerin ne koparsa atılmaları isteyeceğiz. Bizi zenginlere, burjuvalara muhtaç etmeyin. Bu kumbaranın asıl espirisi insanın halkımızdan para toplamak değildir. Bu kumbara sayesinde insanların evlerine gitmek onlarla ilişkimizi geliştirecektir" dedi.

Toplantıda Köz adına da bir arkadaş konuşma yaptı. Konuşmasına "Burada bulunan herkesi Köz adına saygıyla selamlıyorum" diyerek başlayan arkadaş şöyle devam etti:

"Bizler yıllardır Kürtlerin esaslı işçilerin ezaretidir diyorum. Çünkü başkasını ezen bir ulusun kendisi de özgür olamaz. Biz DTP'yi sadece Kürt sorununu çözmek isteyen bir parti olduğu için savunuyoruz. DTP ayrı zamanda bir Türkiye partisi'dir. DTP'li vekiller sadece Kürt sorunu ile ilgilenmiyorlar; tüm işçi ve emekçilerin sorunlarıyla ilgileniyorlar. Bunları medise taşıyorlar. ÖSS meselesiyle, tersanelerde, tarım işçilerinin sorunlarıyla ilgileniyorlar. Geçtiğimiz süreçte Kürt sorununun nasıl bir mediacı ilerleyeceği ise, başta Kürt halkının ve onlarla birlikte hareket etmesi gereken tüm devrim ve demokrasi güçlerinin bu süreçte nasıl bir vazife çıkartacakları ile ilgilidir"

Toplantıya katılan kitlelerden de söz alıp konuşmalar yapıldı. Divan tarafından toplantının belli bir duygunluğa ulaştırıldığı söylenerek toplantı sonlandırıldı.

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz

Yenibosna'dan Komünistler

Yenibosna'da DTP Eylemleri

29 Nisan yerel seçim sürecinde politik atmosfer oluşmuş ve yoğun bir çalışma yürütülmüştü. Bu sürecin ardından mahallelerde ülkenin politik gündemi ve "Kürt Açılımı'nın etkisi mahallelerde de yansdı. Geçtiğimiz süreçte mahallelerde DTP'nin örgütlediği 6 ayın eylem gerçekleştirildi.

Eylemler, mahallenin en hareketli olduğu ve emekçilerin iş çözümlerinde yoğun olarak etkinlikler Pazar yolunda gerçekleştirildi. Bu eylemlere Abdullah Öcalan'a özgürlük ve Barsz sloganları damgasını vurdu.

Kimi zaman Bahçelievler DTP'nin kimi zaman ise YDG-M'nin örgütlediği eylemlere 100 ila 300 arasında katılım gerçekleştirildi.

Biz de Komünistlerin Birliğini savunanlar olarak bu eylemlere katılarak destek sunduk. Bu eylemlerde kendimizi siyasal olarak ifade etmek, gelişen süreçte dair politik görüşlerimizi ifade etme olanağı olmadı. Çünkü hem DTP eylemleri kendisi örgütlemiş hem de bu eylemlerde ajitasyon propaganda serbestliği de olmadı. Ancak örgütlenen bu eylemlere katılmak ve bu eylemleri beslemeye çalışmak da başlı başına siyasal bir yönelimi ifade eder. Bugün bu eylemleri demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak kavramamak, sınıf mücadelesinin dışında görmek hâkim siyasal anlayışı ifade eder ve gündemin dayatıldığı politik sürecin dışında kalması süreci müdahale edemeyi de beraberinde getirir. Halkbuki komünistlerin açısından durum tam tersidir. İçinden geçtiğimiz süreç bir yandan geri çekilme döneminin özelliklerini, ilikillerimizi kadar hissettirdiği bir yandan işe seçimler dönemi kadar olmasa da politik bir süreci, emekçilerin ezilmesini siyasal gelişmeleri daha yakından takip ettiği bir süreci bağlamında barındırıyor. Bu dönemde emekçiler, ezilenlere siyaset taşıyabilecek, politik gündemin yaratıldığı olanakları ezilenlerin sökağa çıkması, demokratik haklarının mücadelesini vermesi ve halkın için örgütlenmesi için fırsat haline getirebilmeleri gereği ve bilinciyli hareket ediyoruz.

Bu eylemleri örgütleyenler işçi sınıfının en çok politik ve sömütülen, sendikası sigortası olmayan kadroları en iyi tanıyan politik kesimlerdir. DTP işçi ve emekçilerin örgütü olduğu, Türkiye'deki en büyük işçi örgütüdür. Bu anlamda DTP ile ortak iş yapmanın, DTP'yle ortak hareket etmenin yer yer de dışlayan sol siyasetler altında emekçilerin ve ezilenlerin bütünsel çıkarlarıyla uyusmanın, önümüzdeki sürecin yaratacağı olanakların fırsat haline dönüşmesinin yer yer önünde duran bir zeminde duruyor. Komünistlerin Birliğini savunanların bir ödevi de sol akımları DTP'ne zedilecek ezilenlerin ve emekçilerin en geniş kesimleri ile temas etmesini sağlamak, önümüzdeki sürecin ortak örgütlenmesini yolunda adimlar atmak. Bu anlamda bu eylemlere örgütleyici bilencesi olarak katılmamız, eylemlerin öncesinde ortak çalışmalar yürütülebilmeli, bu eylemleri güdümlenmek ve en geniş kesimleri bu eyleme dahil edilebilmesini gereğini de yerine getirmeye çalışıyoruz.

Yenibosna'dan Komünistler

Pagine Marxiste Sayfalarında Bir Çinli Komünist: Jue Xing (2)

Jue Xing'in Şincan'da yaşanan olaylarla ilgili Pagine Marxiste'de çıkan yazısını geçtiğimiz sayıda KÖZ'de yayınlamıştık. Aynı zamanda, Tien An Men Ayaklanmasının bastırılışının 20. yıldönümünde bu deneyimi, ayaklanmaya katılan Xing'den dinledik. İlk kısmını geçtiğimiz sayıda yayınladığımız röportajın ikinci kısmını sunuyoruz.

KÖZ: Hareketin muhalif karakteri kaderini tayin etti derken ne kastediyorsun? Ve son aşamada hareketin mahiyeti üzerinde etkisi olan nasıl gelişmeler olduğunu biraz açabilir misin?

Xing: Önce gelişmelerin son aşamada nasıl bir seyir aldığından söz edeyim. Doğrusu öğrencilerin eylemine hükümetin tutumunun da sertleşmesine yol açtı. Ama bir yandan da hükümet içindeki görüş ayrılıkları (Deng Siao Ping ile Jao Ziyang arasındaki görüş ayrılıkları ve tutum ayrılıkları) hükümetin müdahalede gecikmesine neden oluyordu. Bu düğüm Tien An Men meydanındaki kitlesel açıklık grevinin bir aşamasında

“O deneyimin başını çekenler de dahil kimse artık barışçıl ve amatörcü hazırlanmış bir harekete girişmekten yana olmaz. Bu hareket devrimci değil muhalif bir çizgide kaldığı için yenilmiştir”

çok bariz bir biçimde görüldü ve dönüm noktası o zaman önümüze geldi.

19 Mayıs günü uzlaşmadan yana olan Jao Ziyang Tien An Men Meydanındaki açık grevlerini ziyaret etti ve adeta yalvarcasına öğrencileri eylemlerinden vazgeçirmeye çalıştı. Bu aynı zamanda onun kamu karşısında son görünüşü idi. Ertesi gün Olağan Üstü Hal ilan edildi. Hükümetin asıl sert müdahaleleri bu noktadan sonra giderek artarak üzere gündeme geldi ve Jao Ziyang da bir daha görünmedi.

Bu dönüm noktası aynı zamanda hem işçilerin harekete daha bağımsız bir tutumla ve daha güçlü ve örgütlü olarak katılmaları bakımından hem de öğrenciler arasındaki ayrışmanın kesin olarak netleşmesi bakımından önem taşıdı. İşçilerin taleplerinin öne çıkması başlaması ve hem daha bağımsız hem de daha yaygın işçi eylemlerinin gündeme gelmesi bu saldırıların sertleşmesi ile ivme kazandı. Aslında zaten olağan üstü hal uygulaması da böyle bir gelişmenin endişesi ile başlamıştı ve her gelişmenin üzerine giderek daha sert bir biçimde saldırılar oldu. Bu aşamada artık işçiler destek gücü olmaktan çıkıp başlıbaşına bir hareket oluşturmaya yönelmişti. Nitekim hareketin ezilmesine iki hafta kala Pekin ve başka bir çok belli başlı sanayi kentinde kolları olan bir sendikalaşma hareketi görüldü ve bu hareket kendi taleplerini oluşturmaya başladı. Ama artık çok geçti ve bu sendika kendini ve

taleplerini boylu boyunca ortaya koymadan hareket ezildi. Zaten hükümetin asıl amacı da bu hareketin filizlenmeden bir daha başını kaldıramayacak tarzda ezilmesini sağlamaktır.

Bu esnada öğrenci hareketi içinde de ben ve arkadaşlarımız olduğu bir kesim Çin'in belli başlı kentlerini kapsayan bir genel grev hareketinin örgütlenmesi için öğrenci hareketinin de harekete geçmesini önerdik ama bu eğilim kabul görmedi. Açıkçası öğrenci hareketini başlatanlar ve başını çekenler ilk yola çıktıklarından itibaren aslında hükümet içindeki ikilikten yararlanarak barışçıl yolların bir muhalefet rolü oynamayı tasarlıyorlardı ve baskıların artmasıyla birlikte bu kesim geri çekilme eğilimlerini göstermeye başladı.

Oysa bütün Çin tarihi boyunca belli başlı ciddi değişimlerin hepsi şiddetle gerçekleşti ve şiddete başvuran her hareket de çok şiddetli bir biçimde ezildi. Tien An Men'e gelinceye kadarki bütün eylemler de çok sert bir biçimde ezilmişti ve bu nedenle böyle bir sert müdahaleye karşı hazırlıklı olmak gerekirdi. Ama öğrenciler böyle bir niyetle yola çıkmışlardı işçiler de henüz hazırlıklı değillerdi ve hazırlanmaya fırsat bulamadılar.

Bununla birlikte bu deneyim ve çok sert bir biçimde ezilmez olması barışçıl bir mücadeleyi hayal edenler de dahil herkes için önemli ibret alınacak dersler çıkarılmasına vesile oldu. Bugün kimsenin deneyimin başını çekenler de dahil artık barışçıl ve amatörcü hazırlanmış bir harekete girişmekten yana olmaz. Bununla birlikte bu deneyimin çıkarılması gereken tek ve en önemli ders bu teknik düzeyde değildir. Daha önemlisi şudur: Bu hareket devrimci değil muhalif bir çizgide kaldığı için yenilmiştir. Rejimin topyekün değişmesini hedefleyen devrimci bir hareket değil, hükümeti ileri itmeyi umut eden muhalif bir hareket olduğu için böyle bir yenilgiyle maruz kalmıştır. Asıl kayda geçirilmesi gereken de budur.

KÖZ: O halde bu hareketin devrimci bir önderlik olmadığı için yenilgiye mahkum olduğu söylenebilir mi?

Xing: Eğer hareketin arkasında bir parti olsaydı da yenilgi kaçınılmaz olurdu. Öncelikle Çin'de devrimci bir partinin inşa edilebilmesi için bile zihniyetleri ve alışkanlıkları kökten sarsan ve yeni ufuklar açan böyle bir deneyime ihtiyaç vardı. Özellikle de işçilerin bağımsız bir güç olarak siyasal mücadelede yer alabileceğini ve bu mücadelede önderlik rolü oynayabileceğini görebilmek için böyle bir deneyime ihtiyaç vardı. 1989 hareketi açıkçası bir uyanış hareketi oldu ve bunu sağlayan işçiler ve öğrenciler bile başlarken böyle bir anlam taşıyan bir eyleme

giriştiklerini bilmiyorlardı. Hepsinin de sonradan bu sonuca vardığı söylenemez. Bununla birlikte o hareketin içinde yer almış olanların çoğu bugün nerede olurlarsa olsunlar hükümeti barışçıl yoldan ileri itmek üzere bir muhalefet hareketine bir daha kalkışmamak gerektiğini öğrenmiş durumdadır. Ama herkesin bu rejimi devirmek için bir mücadeleye hazırlanmak gerektiği sonucuna vardığı söylenemez. Ne olursa olsun biz bu deneyimi yaşamış olduk ve bunun derslerini çıkarmak gerekiyor. Bu aşamada en önemli görev o zaman eksikliği hissedilen

“1989 hareketi açıkçası bir uyanış hareketi oldu ve bunu sağlayan işçiler ve öğrenciler bile başlarken böyle bir anlam taşıyan bir eyleme giriştiklerini bilmiyorlardı. Hepsi bu sonuca da varmadı”

önderliği yaratacak olan kadro adaylarını bulup seçmek ve bu deneyimin ve sınıf mücadelesi tarihinin dersleriyle donatmak için çalışmak olsa gerekir.

KÖZ: Bu konuyu kapatmak üzere son bir soru: Çin'deki baskı koşulları ve sorumlulukların ağırlığı nedeniyle gelecekte umudunu yitirdiğin için mi ülkeni terk ettin ve şimdiki İtalya'dasın?

Xing: Asla. Uzun zaman Çin'de yapılması gerektiğini düşündüğüm şeyleri yapmak için benim gibi düşünen kimseleri bulmak ve bir araya gelmek için çok gayret ettim. Komünizmin geleceği hakkında umudumu hiç yitirmedim ve komünistlerin ödevlerini de unutmadım. Ama cezaevinden çıktıktan sonra sürekli takip ve baskı altındaydım. Bu şartlarda yapabileceğimizi yapamadığımız ve hareket alanını olmadığı için bunun koşullarını sağlamak üzere ülke dışına çıkmaya karar verdim. Umudumu yitirmedim tam tersine orada kalıp baskıların gibi bana sunulacak çerçevenin içinde yaşamaya razı olurdum. Doğrusu umudumu yitmediğim gibi, ödev ve sorumlulukların arttığını da bilincindedim. Açıkçası Avrupa'ya gelirken buralarda komünist hareketin daha güçlü olduğunu sanıyordum. Şimdi görüyordum ki buralarda da yapılması gereken sandığımdan çok şey var. Bu da umutsuzluk nedeni değil hayatın yönünü belirleyen ek bir neden oluyor.

Güler Zere'ye ve Tüm Tutsak Devrimcilere Özgürlük!

Kanser hastası olmasına rağmen salıverilmeyerek devletin gün be gün ölümüne neden olduğu devrimci tutsak Güler Zere'ye ve diğer tüm hasta tutsaklara özgürlüklerinin verilmesi talebiyle gerçekleştirilen eylemlere KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak biz de katıldık.

Söz konusu eylemlerden biri İzmir Bayraklı Adli Tıp önünde gerçekleşti. 27 Ağustos 2009 Perşembe günü Adli Tıp üst kurulunun Güler Zere ile ilgili raporunu açıklayacağı gün olması dolayısıyla İzmir Tecrite Karşı Mücadele Platformu saat 12.30'da bir basın açıklaması düzenledi. Basın açıklamasına KESK İzmir Şubeler Platformu, ÇHD İzmir Şubesi, Halkevleri, KÖZ imzacı olarak katılırken ÖDP, DTP, BDSP de destek verdiler. Basın açıklamasında Güler Zere ve tüm hasta tutsaklar hakkında kısa bilgiler verildi. Hasta tutsakların tedavileri için serbest bırakılması gerektiğine vurgu yapılan açıklamada "Tecrit öldürür, dayanışma yaşatır!" sloganı atıldı.

Halk Cephesi'nin konuya ilişkin her hafta Cuma günü gerçekleştirdiği bir oturma eylemine de katılım gösterdik. AKP'nin hukukunun Nazi hukukundan farklı olmadığını vurguladığı eylemde "Güler Zere Serbest Bırakılsın!", "Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın!", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!" sloganları atıldı. Oturma eyleminde ise Özgür Tutsak ve Bize Ölümlük Yok marşları söylendi.

**Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!
İzmir'den Komünistler**

Kanser hastası tutsak devrimci Güler Zere (fotoğrafta solda) 12 Ekim günü üçüncü ameliyatını oldu ve ameliyat sonrası alındığı yoğun bakım bölümünde "kaçma ihtimaline karşı" ayaktan kelepçelendi. DHKP-C üyesi olmakta 34 yıl hüküm giyen ve 14 yıldır cezaevinde yatan Zere 5 Temmuz tarihinden beri evrak eksikliği gerekçesiyle Adli Tıp Kurumunda bekletiliyor. 7 ay içerisinde 3 ağır ameliyat geçiren Zere 6 hafta boyunca radyoterapi tedavisine alındı. Radyoterapi tedavisinin ardından bir ay sonra boyun bölgesinde kanser hücrelerinin hızla büyüdüğü tespit edildi. Zere ağır hastalığına rağmen tıpkı bugüne kadar 19 ameliyat geçiren mesane kanseri hastası Odak eski Yazışleri Müdürü Erol Zavar gibi serbest bırakılmıyor.

Adli Tıp Kurumu kanser hastası devrimci tutsak Güler Zere'nin durumunu görüşürken, Adli Tıp önünde bir eylem yapıldı. Sabah 09.00 gibi toplanan kitle öğle saatlerinde yaklaşık 250 kişi olmuştur. Biz de KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak eyleme 12 kişilik bir katılım sağladık.

Eylemde "Güler Zere serbest bırakılsın", "Adalet İstiyoruz", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Güler Zere'ye özgürlük!" sloganları atıldı. Marşlar okundu, alkış ve şıklarla Güler Zere'ye destek mesajları yollandı aynı zamanda da Adli Tıp Kurumu'nun vereceği karar da etkilenmeye çalışıldı.

İstanbul'dan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

«Kağıtsızlar Bakanlığı»nın Açılış Törenindeki konuşmalardan bir görüntü

Fransa'da Kağıtsızlar Bakanlığı kuruldu

26 Haziran günü Paris'in yoksul kenar mahallelerinde birinde, işgal edilmiş bir binanın kapısına törenle «Kağıtsızlara Kağıt Sağlama Bakanlığı» tabelası asıldı. Aslında sağlık sigortası kurumuna ait olup 18'inci Bölge belediyesine satılmış olan bu bina, satış işlemi sırasında çıkan bir ihtilaf nedeniyle aylardır boş duruyordu. Ama 17 Temmuz gününden beri ise pek boş değil.

O çarşama yüzlerce Afrikalı kağıtsız işçi destekçileriyle birlikte bu boş duran binayı işgal etmişti ve o günden beri de işgal büyüyerek sürmekteydi. Aslında daha işgalin ilk günlerinden itibaren işgali gerçekleştiren kağıtsızlar burayı «kağıtsızlara kağıt sağlama bakanlığı» diye anmaya başlamış ve kapıya bu kimliği ifade eden bir pankartı kısa zamanda asmışlardı. Yoksullara evsizlere kağıtsızlara destek verişle meşhur olan piskopos Gaillon'un takdisiyle ve birçok başka ünlünün hazırladığı törenle kahverengi mermerden «bakanlık» tabelası resmen 26 Eylül günü kapıya çakıldı. Bu tören aslında 10 Ekim gününde yapılması planlanan büyük kağıtsız yürüyüşü için hazırlı etkinliklerinin bir parçası idi.

Nitekim 10 Ekim günü Paris en büyük kağıtsız eylemine tanık olacaktı. «Kağıtsızlar Bakanlığı»ndan, «Göç ve Entegrasyon Bakanlığı»na kadar sürmesi planlanmış olan bu yürüyüşün daha başlangıç safhasında, onbini bulan kağıtsızlar seferber olduğunun açıkça görülmesi üzerine Göç ve Entegrasyon Bakanlığı miting tertip komitesini arayarak derhal on kişilik bir heyet ile görüşmeye hazır olduğunu bildirecekti. Bu noktadan itibaren Kağıtsızlar Bakanlığı ve onun arkasındaki kolektifler artık resmen hükümetin muhabatı olacaklardı.

Kağıtsızlar Bakanlığına Nereden Geldi?

Bugün artık Kağıtsızlara Kağıt Sağlama Bakanlığı olarak anılan işgal altındaki dev bina Paris'in 18'inci ilçesinde bulunuyor. Paris Komünü zamanında da önemli merkezlerden birini oluşturan 18'inci ilçede 4 bin 300 metre kare üzerine kurulu 5 katlı ve tarihi sayılabilecek bu dev sigorta binasını işgal etmiş olan kağıtsızlar ilk işgali değil bu. Aynı kağıtsız işçiler 2 Mayıs 2008'de de Paris'teki Bourse de Travail (sendikaların kullandığı lokaller) içindeki CGT sendika federasyonunun bir lokali işgal etmiş ve 24 Haziran 2009'da CGT güvenlik birimleri tarafından oradan atılınca kadar da o işgali sürdürmüşlerdi. Bu bakımdan geçtiğimiz günlerde resmi açılış yapılan Kağıtsızlar Bakanlığının ne olup olmadığını anlayabilmek için bu güne kadarki süreçte kuşbakışı bir bakmakta yarar var.

Aslında Kağıtsızlar Bakanlığına varan sürecin ilk adımlarını 2008 yılından itibaren izlemek gerekir.

Fransa'da oturma hakkı olmayan işçilerin resmi çalışma izni yok. Bu nedenle kah işverenlerin kimi düzmece kağıtlar sağlanmasıyla kah hiç kağıt olmadan kah denize olanakları ile elde ettikleri sahte evraklarla

çalışmaktalar. Bu da özellikle patronların ve devletin işine gelen bir durum; zira hem ucuz iş gücüne ihtiyaç var hem de esnek üretim saldırılarının bir gereği olarak bu iş gücünün iş güvencesinden tamamen yoksun tutulması gerekiyor. Fransa'da bu şartlar altında çalışan kayıt dışı milyonu aşan işçi var ve giderek de bunların sayısı artma eğiliminde.

Her ne kadar oturma izni olmayan işçilerin resmen çalışması mümkün değilse de bu işçilerin sendika üyesi olmaları ve sendikal mücadelede katılmalarına bir engel yok. Bu nedenle Fransız solunun kimi kesimleri bilhassa en solda duranlar kağıtsızların sendikali olması yönünde öteden beri kimi girişimlerde bulunmaktalar. Ne var ki genellikle sendikaların ve solun büyük bir kısmı kağıtsızlar sorununu işçi sınıfının bir sorunu olarak değil bir insanîyet sorunu olarak görüyor ve bu konuyu daha çok bu tür sorunlarla ilgilenen kurumların sırtına atmayı tercih ediyorlar.

Bununla birlikte sendikaların bilhassa Fransız Komünist Partisi'ne (FKP) yakın olan ve bir de interim işçileri şubesi olan CGT'nin zaman zaman kağıtsızlara yönelik kimi girişimleri olmuştur. Nitekim 2007 yılının sonlarından itibaren CGT bünyesinde bu doğrultuda yeni bir hamle oldu. Kağıtsızların CGT'ye üye olması yönünde bir hareket başladı ve bu sendikali kağıtsızların greve çıkmasına vardı. İşte bugün Kağıtsızlar Bakanlığının ilan edilmesine varan sürecin başlangıç noktasını oradan almak gerekiyor.

CGT 2008 yılının başından itibaren kağıtsızlara yönelik girişimlerinin ilk somut adımını 15 Nisan'da attı. CGT bu tarihte Droits Devant derneği ile eşgüdüm halinde 20 civarında işyerinde sendikali kağıtsızların kağıt talebi ile greve çıkmasını sağladı. İki gün sonra CGT ve Paris Kağıtsızlar Koordinasyonu (CSP 75) bir toplantı yaptılar. Planını açıklayan CGT, CSP 75 delegelerinden valiliğe dosya göndermeyi durdurup greve destek olmalarını istedi. Bunun üzerine CSP 75 de grevleri destek vermeye ve valiliğe dosya göndermeyi durdurmaya karar verdi. Grev gözükülerinin arasında CSP 75 üyeleri de katılmaya başladı. Bununla birlikte CSP 75 delegeleri sendikali olmayan işyerlerindeki kağıtsızların greve çıkmasını mümkün olmadığını, tecrit olacaklarını ve kendi başlarına greve başlatmalarının mümkün olmadığını hatırlattılar.

21 Nisan'da CGT kendi üyesi olan grevci kağıtsızlardan 600'ünün dosyasını valiliğe sundu; bakanlık 1000 civarında dosyayı kabul edeceğini açıkladı. Valiliğe dosya vermesi durdurması istenen CSP 75'ine oyuna getirildikleri düşüncesine kapılarak rahatsız oldular ve daha önce geniş çaplı bir kağıt dağıtma durumu doğuncaya kadar grevleri sürdürdü dosya sunmayı durdurma mutabakatının bozulduğuna kanaat getirdiler. 30 Nisan günü CSP 75 de valiliğe 1000 tane dosya gönderdi ve bunlar geri çevrildi.

Bu dönemden itibaren CGT'nin kağıtsızlar sendikali yapma ve bunlar üzerinden valiliğe baskı yapma

yönündeki girişimleri çerçevesinde Paris Kağıtsızlar Koordinasyonu (CSP 75) başta olmak üzere, 90'lı yıllardan itibaren oluşmuş olan kimi kağıtsızlar kolektifleri, sol gruplar, sendika militanları vs.nin katıldığı tartışmalar gelişmeye başladı.

Bu çerçevede bir yandan kağıtsızlar sorununun insani yardım kurumlarının sorunu olduğunu ileri süren bir yandan da kendi bünyesindeki kağıtsızlar üzerinden kağıtsızların sorunları ile ilgili girişimlerde bulunan; bir yandan da kendi bünyesine üye olan kağıtsızların topluca kağıt alması için girişimlerde bulunan CGT ile CSP 75 ve başka kimi çevrelerin arasında tartışmalar ve gerilimler doğdu. Bu tartışmalar çerçevesinde CGT «valiliğin kağıtsızlar kolektiflerini provoke edip üzerlerine saldırı» iddiası ederken CSP 75 de «CGT'nin kağıtsızlar hareketini rehlin almak istemekle» eleştiriyordu.

CSP 75 ve kağıtsızlar 2008 1 Mayıs'ı kitelseniz olarak katılıp işçi hareketinin dışında olmadıklarını dostla düşmana göstermelerinin hemen ardından 2 Mayıs günü CSP 75'iyse kağıtsızlar Republique Meydanı yakınlarındaki Bourse de Travail'ın avlusuna yerleştiler. Bourse de Travail'ın Fransa işçi hareketinin tarihçesi içinde şekillenmiş ve sendika lokallerini barındıran kurumlar ve bu kurumlarda genellikle CGT lokalleri bulunuyor. CSP 75 de CGT ile anlaşmazlığının çözümünü sağlamak amacıyla bu binayı işgal etmeye karar vermişti.

Bu işgal eyleminden iki gün sonra CGT temsilcileri ile RESF ve UCJF gibi kağıtsızlarla ilgilenen büyük derneklerin temsilcileri CSP 75 delegeleri ile bir görüşme yaptılar. Bu görüşmede de CGT CSP 75'in dosyalarını sunmayı reddetti ve diğerleri de sessiz kalarak işgale son verilmesini istediler. Bu görüşmeden sonra uzun süre bütün temaslar kesilecekti. Zaten bu görüşmeden bir hafta sonra CGT genel başkanı Thibault bir TV programında «hayır biz bütün kağıtsızların toptan kağıt almaları için mücadele etmiyoruz» diyecekti. Böylece hem köprüler tamamen atmış oldu hem de CSP 75 taraftarlarının CGT binasını işgal etmekte haklı olduklarını düşünmelerine vesile oldu.

Gereği CSP 75 ile CGT arasındaki anlaşmazlıkta CSP 75'in haklı olduğu doğru olmasına doğruydu ama bu haklılık mücadelenin hedefinin şaşırılması için bir mazeret olamazdı. Zira bu vesile ile meseleyi kağıtsız işçilerin haklarını alması noktasından çıkarıp CGT ile hesaplaşma doğrultusuna çekme eğilimindeki küçük grupçukar bilhassa kağıtsızlar hareketi etrafında oldukları yer etmiş olan liberter çevreler veya benzer eğilimlere sahip bireysel destekçiler hareketin ekseninden çıkmasını hatın sayılır bir rol oynadılar. Beri yandan da elbette CSP 75 içinde de bilinçli bilimsel olarak CGT'ye hünculanlar az değildi. Bu eğilimlerin buluşmasının sonucunda CSP 75 tecrit oldu. Zira başka yerlerde de olduğu gibi genel olarak solda hakim olan sendika kuyrukçuluğu Fransa'da da yer etmiş bir kusurdu.

Sonuçta bu elverişsiz koşullarda CSP 75, CGT binasındaki işgal eylemi vasıtasıyla kağıt sorununu çözüme doğrultusunda bir çıkmaza sürüklendi. Bunun için de işgalin oturma kurulumlaşmasına ihtiyaç vardı.

Nitekim bir tesadüf, bu doğrultuda önemli bir adım atılmasına fırsat sundu. 21 Mayıs günü belediye binada bir tamirat için gönderdiği bir işçinin binanın içine girmesini fırsat bilen CSP 75 üyesi kadınlar sığınmış oldukları avludan binanın içine girerek CGT'nin toplantı salonuna yerleştiler. O noktadan sonra artık CSP'nin işgal eylemi yağmur altında sürmekte kurtuldu ve kurumlaşmanın ilk esaslı adımları bu noktadan sonra atıldı.

Yerleşik düzene geçildikten sonra yemek ve yatmak daha düzenli olmaya başladığı gibi «döşek üstü tartışmalar» da düzenli olarak yürütülmeye ve giderek ilgi çekmeye başladı. Sendikalar platformu CSP 75 ile yeniden temas kurdu ortak dosyaların sunulması konusunda bir ilke anlaşması çıksa da bu hiçbir zaman hayata geçmedi. Ama beri yandan çoktan beri birbirinden kopuk duran muhtelif kağıtsızlar kolektifleri de CSP 75 çevresinde toplanmaya başladılar. Bununla birlikte CGT ile anlaşmazlığın sürmesi nedeniyle uzak durulan da az değildi. Sonuçta kolektiflerin özerk hareket etmesi konusunda bir anlaşma zemini sağlandı bu aynı zamanda sendikalarla ayrı bir görüşme yürüme kararının pekişmesi anlamına geliyordu.

Bu gelişmelerin üzerine valilik de adım atmaya başladı. Zaten bu süreç boyunca valilik daima buna benzer girişimlerde bulunacak ve CSP 75'i sendikalarla ve soldan kopararak hareketi bölüp zayıflatmak için bu tür fırsatları kollayacaktı. Bugünlerde de benzer gelişmeler olmuştur.

Yine de valilik ilk görüşme valinin beklediği gibi protokol seviyesinde bir görüşme olmadı. Bir delegasyon 11 Haziran'da vali ile görüşmeye çıktığında kağıtsızlar ve destekçileri de kapının önünde kitelseniz bir gösteri yapıyordu.

Bu görüşme CSP 75'in kendine güvenini arttırdı ve bu işgal yerinde ilk konserle kutlandı bundan itibaren bu tür konser etkinlikleri düzenli olarak tekrarlanacaktı. Bir yandan da destekçilerin çeşidi artmaya da sayısı ve işgale katılanlar artmaya başladı.

Bunun üzerine işgale kağıtsızlar bir kez daha valiliğe topluca dosyalarını sunarak işin yürütüşü geçtiler ve reddedildiler. Bunun ardından her çarşama işgal ettikleri binadan çıkarak yürüyüş yapmayı adet edineceklerdi. Zaman zaman da Paris'te gerçekleşen muhtelif eylemlerde varlıklarını göstermeyi sürdüreceklerdi. Bu süreçte İşgal Altındaki Bourse Günlüğü diye bir bülten yayınlanmaya başladı; bir web sitesi kuruldu ve zaman zaman internet üzerinden video klipleri yayılmaya başladı. Bu bakımdan işgal yine örgütlenmiş ve kurumlaşmıştı. Bununla birlikte aynı zamanda da tecrit koşullarına hapsolmüştü.

14 Rue Beaudelaïque adresindeki işgalin dışarıdan görüntüsü

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Bu durum adeta hiç bozulmadan tam 14 ay sürdü. Ta ki kağıtsızlarla ilgili ikinci dalgayı başlatmayı düşünen CGT bu işgale son vermeye karar verinceye kadar. CGT'nin özel kolluk kuvvetleri 24 Temmuz günü işgal yerinde az insan olmasını fırsat bilerek göz yaşartıcı gaz bombaları ve sopalara içeri girip işgâlcileri dışarı attı pek çok yaralı oldu ve ardından işgal gerisini de polis tamamladı. CSP 75 14 aylık işgalin ardından tekrar sokakta idi. Bu kez işgal ettikleri binanın karşısındaki kaldırım işgal ettiler ve orada yatıp kalkmaya başladılar. Bu arada CGT'nin kullandığı yöntemle yönelik tepkilerin artmasıyla CSP 75'in destekçileri de artmaya başladı. CGT bünyesinden de destekçiler çıkmaya başladı. Bunu fırsat bilen CGT genel başkanı kolluk güçlerinin şefini görevinden uzaklaştırdı. Bu aslında hem nalına hem mihna vermeye yarayan bir manevra idi. Zira söz konusu kişi hem CGT'nin talimatıyla bu işiği yapmıştı hem de Thibault'nun muhaliflerindendi. Öte yandan CSP 75 ile birlikte Union Departementale (CGT İ örgütü) de Bourse de Travail'dan atılmış oldu. Böylece CGT bürokratları hem kağıtsızlardan hem de içindeki kimi muhalif unsurlardan kurtulup bir taşla birkaç kuş vermeye heveslenmişti. Ama öyle olmadı.

Gerçi CSP 75'in kaldırım üzerinde uzun süre kalamayacakları belli idi ama tecrit durumu da nispeten kırılmıştı. CGT temizlik işçileri sendikasıdan kimi destekçilerin yardımıyla bugün «Kağıtsızlar Bakanlığın» haline gelen binanın istihbaratını alan CSP 75 17 Temmuz günü geleneksel haftalık yürüyüşlerinin ardından Beaudelique sokağı 14 numaradaki adrese yerleştiler.

Bu noktadan itibaren, Bourse de Travail'daki tecrit durumundan eser kalmadı. Artık her hafta aralarında Yeşiller partisi Besancenot'un Yeni Anti Kapitalist Partisi (NPA) ve CGT'den kimi sendikaların da bulunduğu 20 civarında muhtelif kurumun ve pek çok bireylerin destek toplantıları yapıldı, her hafta bütün kağıtsız kolektiflerinin merkezi toplantılarını yürüttüğü bir mücadele üssü haline gelecekti bu adres. Nitekim öyle de oldu. Haftalık düzenli yürüyüşler giderek küresel hale gelerek sümekte 4 bin 300 metre kare alandaki büyük işgal yerinde işgale katılanların sayısı binleri bulmaktadı. Ayrıca kağıtsızlar kimi başka kentlere giderek boyutları artan kortejlerle katırlak kendilerini duyurmaktalar.

Kuşkusuz daha önce görülmeyen bu desteğin

14 Rue Beaudelique adresindeki işgalin içeriden görüntüsü

artmasının birinci nedeni kağıtsızların eylemlerini CGT'nin lokali işgal ederek yürütme yanlısından kurtulmalarıdır. Bununla birlikte, aykırı gibi görünse de Bourse de Travail'da 14 ay boyunca tecrite rağmen direnişlerini sürdüren ve dağılmayan Afrikalı kağıtsızların kararlılığının da belirleyici bir etkisi vardır.

Bu işgal yerinin değişmesi ile birlikte o zamana kadar CSP 75 ile ilgili olmayan Türk ve Kürt kağıtsızlar arasında da kısa bir propaganda çalışmasının ardından geniş bir ilgi doğdu ve bir Türk Kürt Kağıtsızlar Kolektifi olarak işgaldeki yerini aldı. Bu adresteki işgalin başından itibaren ilgi gösteren ACIT'te demeginin yanı sıra onu takiben Ahmet Kaya Kültür Merkezi ve kimi yerel Mezopotamya Kültür Dernekleri de destek vermeye başladı. Halen Türk ve Kürt Kağıtsızlar Kolektifi işgaldeki Malili çoğunlukta sonra ikinci güç haline gelecek şekilde 1050 kişiye ulaşmış durumda ve bu katılmı giderek artma eğilimindedir.

Halen Kağıtsızlar Bakanlığının eylemlerinde kalabalık ve canlı kortejleriyle Türk ve Kürt kağıtsızlar da bu eyleme kendi renklerini katmaya başlamış durumdalar ve bu vesileyle diğer kağıtsızlar kolektifleri nezdinde Türk ve Kürt Kağıtsızlar Kolektifi de yerini almış durumda. Böylece uzun yıllardan sonra yeniden kağıtsızlar hareketinin içinde Türkiyeli kağıtsızların da varlığı göze çarpmaya başlamış durumda.

Doğrusu bu gelişmenin ardından bazı konjonktürel etkenleri de unutmamak gerekir. Zira Türkiyeliler öteden beri daha çok siyasi ilacı yolunu seçmekteyken yakın dönemde bu kapı AB sürecine de paralel olarak kapanmaktadır. Beri yandan Sarkozy döneminde çıkan

10 Ekimdeki büyük kağıtsızlar yürüyüşündeki Türk ve Kürt Kağıtsızlar Kolektifinin korteji

Yeni göçmenlere dönük iş yasalara ve seçmeli göç mantığı da giderek Türkiyelilerin oturum için işçi statüsüne geçme arayışlarını artırmaktaydı. Bu ortamda Kağıtsızlar Bakanlığının oluşmasına Türk ve Kürt kağıtsızların rahbet etmesi şartıdır değil.

Bununla birlikte kağıtsızların örgütlenmesinin oldukça çetrefilli sorunları var. Bir defa bir işyeri yahut semt örgütlenmesinden farklı olarak kağıtsızlar hareketi ortak çıkarları olmakla birlikte birbirleriyle tanışıklığı ve bağlanı olmayan unsurlardan oluşuyor. Bu neden örgütlenmesi güç olduğu gibi bölünmesinin koşulları da az değil. Ayrıca kağıt sorunu öteden beri büyük paraların döndüğü şebekelerin veya kurnaz üç kağıtçıların at oynattıkları bir alandır. Kağıtsızlar da ne yazık ki gerek avukatlara tercümanlara, aracılar ve çoğu zaman da üç kağıtçıların inandırılmaz miktarlarda para kapmış olmalarına rağmen güvenceli çalışma koşullarına kavuşma uğruna tekrar tekrar bu tür tuzaklara basmaya eğilimli olmaktadır. Bu nedenle Kağıtsızlar Bakanlığı her şeyden önce bu yönde bir umut kapısı oldu. Bu sayede ilk kez kağıtsız emekçiler kendi sorunlarını para karşılığında değil birlikte mücadele ederek çözenin de yoluna girmiş oluyorlar.

Bunun ilk adımı Türk ve Kürt Kağıtsızlar Kolektifinin kurulması oldu ise ikinci ve daha çetin adımı da bu örgütlenmenin kendi mekanizmalarını oluşturup işletmesi ve bu yönüyle hem kağıtsızlar bakanlığına katılacak hem de oraya böyle bir katkı sunarak mücadele araçlarını güçlendirmesi olacaktır.

Ne var ki bunun için daha uzun bir yol var. Her ne kadar şimdilik Türk ve Kürt Kağıtsızlar zaman zaman genel toplantılarını yapıp sorunlarını tartıştıkları gibi kendi delegelerini seçmekte ve zaman zaman onları değiştirmekte iseler de henüz bu örgütlenme oturmuş değil. Öte yandan her zaman olduğu gibi bu durumda da bu gelişmeleri fırsat bilip kendilerine çıkar sağlamak için etrafa dolayan çakallar da eksik değil. Öte yandan bunların manevra alanlarının genişlemesine uygun bir ortamın mevcut olduğu da tartışılmaz. Ama her zaman olduğu gibi bu durumda da her derdin bir çaresi örgütlenme ve eylemlilik olacak bu sayede hareket aslı düşmanlarını ve hedeflerini şaşmadan hedeflerine doğru ilerlerken önüne çıkan engelleri de aşmasını öğrenecek. Yahut bu yolda başarısız olsa dahi bir sbonrakı mücadeleye aktarılacak önemli bir deneyimi yarattıkları olacaktır.

26 Ağustos günü Kağıtsızlar Bakanlığının resmen dosta ve düşmana ilan edilmesini esasen bir başka kampanyanın ilk adımı idi. Bu açılış zaten fiilen kurulmuş olan örgütlenmenin bir atılım için sığırna tahtası olarak kullanacağı bir basamaktı. Asıl hedeflenen 10 Ekim günü için düşünülen büyük ortak Kağıtsızlar yürüyüşü idi.

Nitekim söz konusu yürüyüş görkemli bir biçimde gerçekleşti. Paris sokakları en büyük kağıtsızlar yürüyüşüne sahne oldu Üstelik Parisi baştan başa aşarak «Kağıtsızlar Bakanlığın»dan çıkıp «Göç İşleri Bakanlığın» kadar uzayan bu dört saatli aşkın yürüyüş kimsenin beklemediği bir eylemdi. 10 bini aşkın kağıtsız Parislileri şaşkına çeviren koşar adımla tam tam sesleri ve dağlık düzen kortejleriyle bir ilke imza attılar. Türk ve Kürt Kağıtsızlar Kolektifi de bu ilk büyük yürüyüşün önemli bir parçası olmanın onuruna sahip oldu.

10 Ekim yürüyüşünün asıl önemli yanı beklenmedik bir kitlesellik olmasıydı. Asıl önemli olan katılanların tamamının kağıtsızlardan oluşmasıydı. Zira o güne kadar ekseri kağıtsızlar hareketi dengisinde daha çok «kağıtsızların hakları için» hareket eden Fransız örgütlerini görmeye alışkın olanlar ilk kez kağıtsızların başrolde olduğu destekçilerin adeta göze görünmediği bir eyleme karşılaştılar.

Öyle ki bu gelişme Göç Bakanı Besson'un ve memurlarının da gözünden kaçmadı. Daha yürüyüşün başında bakanlıktan mitingi düzenleyen gelen bir telefon ile 10 kişilik bir temsilciler heyeti bakanlığa davet edildi.

Bir tanesi Türk ve Kürt Kağıtsızlar Kolektifinden olmak üzere 7 ayrı kağıtsızlar kolektifinin temsilcilerini yanı sıra bir bağımsız destekçi yurttas temsilcisini, 18'inci ilçe belediye başkan yardımcısını (eylemi destekleyen

Yeşiller Partisinden) ve CGT temizlik işçileri Sendikasının temsilcisini içeren heyet bakanın müsteşarı ve iki danışmanıyla toplantıya girdi ve taleplerini tek bir ağzından ilettiler.

Bu görüşme «Kağıtsızlar Bakanlığın» resmen hükümet tarafından tanınması anlamına geliyordu ve bu bakımdan önemliydi. Bakanlıktaki görüşme taleplerin bakana iletilmesinin ardından aynı sonuna doğru yeni bir görüşme için aynı delegasyonun davet edileceğinin açıklanmasıyla son buldu. Davet mektubunun adresi sorulduğunda «Kağıtsızlar Bakanlığı 14 Rue Beaudelique 75018» kayda geçti.

Bunun ardından aynı talepleri içeren metnin birer kopyası da Cumhurbaşkanı Sarkozy ve Başbakan Fillon'a da iletildikten sonra delegasyon varış noktasına ulaşan kitleyle birlikte bu başyapıyı coşkuyla bir biçimde kutladı.

Doğrusu Kağıtsızlar Bakanlığının fiilen ve resmen tesvil olmasının ardından Kağıtsızlar bakanlığına kadar varan eylemin baskısı ve 10 Ekim yürüyüşünün kitleselliğinin bir rolü vardı. Ama sadece bu baskının bakanlığı dize getirdiğini düşünmek için hükümetlerin sadece baskı gruplarının etkinlikleri sonucunda dize geleceğine inanılmıyor gözüklerine sahip olmak gerekir. Bütün denizlerde toprağı olan Fransız emperyalizminin 10 bin civarında kağıtsız yürüyüş yapmasıyla göç politikalarını ve kağıtsızlara ilişkin tutumunu değiştirmeceğine inanmak için safdillik olmak gerekir. Mesele elbette bu kadar basit değildir hatta iyice karmaşıktır.

Fransa AB ülkeleri içinde kağıtsızlara toplu kağıt dağıtmayan tek ülke durumundadır. Bu yolla Avrupa'da kağıtsız işçilerin en çok toplandığı ülke durumuna gelmiştir. Aynı nedenle de kağıtsız işçiler her gün teker teker en çok oturum izni verilen ülke de Fransa'dır. Kağıtsızlara kitlesel olarak oturum izni dağıttıktan sonra kapıları sıkı sıkıya kapatan diğer AB ülkeleri bu durumdaki rahatsızdırlar ve Fransa hükümeti üzerinde giderek artan bir baskı uygulamaktadır. Fransa hükümeti bu nedenle bu soruna bir çözüm getirmeyi gündemine zaten almak zorunda ve almış durumdadır. İşte 10 Ekim'deki görüşmenin ardından bu etkeni gözden kaçırmamak gerekir. Bu saptama aynı zamanda sürecin özündeki tuzaklara işaret eder. Hükümet zaten bu soruna çözüm bulmak zorundayken gündeme gelen ve güçlenen kağıtsızlar hareketi bu uygun momentte güçlü bir muhatap haline geldiği için kabul görmüştür. Bir bakıma bilerek bilmeyerek bu fırsatı en iyi değerlendiren odak Kağıtsızlar bakanlığı olmuştur. Ama elbette bu fırsatın yararlanmak isteyen tek odak değildir.

Bourse de Travail'daki 'düşek üstü' tartışmalarından bir görüntü

Zira 10 Ekim yürüyüşünün ardından hükümete sunulan taleplerin aşağı sükarı anlamları ifade eden bir başka mektup yürüyüş gününden az önce bütün sendikaların ve (kimileri «Bakanlığın» destekçileri arasında da bulunan) bazı derneklerin imzasıyla hükümete sunulmuştu. Mitingi eden günlerde de bu topluluğun öncülüğünde özellikle Paris civarında 20 küsur işyerinde bazen işgale de geçecek şekilde 2000 üzerinde sendikalı kağıtsızlar başlattığı bir grev dalgası patlak vermişti. CGT'nin Humanite şenliğinde de ilan ettiği «İkinci Dalga Hareketi»dir bu. Bununla birlikte Kağıtsızlar Bakanlığı etrafında oluşan hareket ile bu ikinci dalga arasında kağıtsızlar hareketinin önderliğini ele geçirme konusunda bir rekabet olacaktır kesindir. Bu durumda da solun önemli bir kesiminin sendikaların kuyluğuna takılması ve Kağıtsızlar Bakanlığı etrafında toplanan kağıtsızların bir kez daha tecrit olmaları kuvvetle muhtemeldir. Hareketin bu biçimde bölünmesi ise aynı zamanda hükümetin kağıtsızlar hareketini böhcek sorunu çözmek üzere planlar yapmasına elverişli bir zemin oluşturmaktadır. Elbette hükümet esas olarak solun desteklediği ve daha örgütlü ve politize olan sendikal hareket ile masaya oturmakta daha dağınık ve daha kolay manipüle edilmeye müsait olan kağıtsızlarla masaya oturmayı tercih edecektir. Tabii bunun için de bu hareketi zayıflatmak ve soldan iyice kopartmak için elinden geleni yaptıktan sonra masaya oturacaktır. Hareketin rekabet ile bölünmesi bu tuzaklı süreçte kapı açmaktadır ve bu süreç başlamıştır bile. Kağıtsızlar Bakanlığının hükümet tarafından muhatap alınmasının ardından da bu etken önemli bir rol oynamaktadır.

Bu koşullarda, birinci dalgada olduğu gibi hemen hemen aynı eksen üzerinde bölünmüş durumdaki kağıtsızlar hareketi kritik bir dönemeçtedir. Bu dönemeçte en önemli husus kağıtsızlar hareketinin işçi hareketinin bir parçası olduğunun ve kağıtsızların sorununun aslında tüm işçilerin bir sorunu olduğunun alınmı çözümlenmesi önmüydür. Kağıtsızlar kayıt dışı ve güncesiz koşullarda çalışıldığı ve aşırı sömürüye tabi tutulduğu müddetçe tüm işçi sınıfının çalışma koşullarının ve ücretlerinin olumsuz etkileneceğinin vurgulanması ve özellikle sendikalı işçilerin kağıtsızlar hareketine bir destek gücü olarak değil, kendi sorunları için mücadele eden bir güç olarak katılması sağlanmalıdır. Sendikaların dışından kalan kağıtsız emekçilerin de kendilerini insanıyet talep eden bir sivil toplum hareketi olarak görmeğe kurtulup, işçi hareketinin bir parçası olarak hareket etmeleri ve hareketin birliğini sağlama yönünde hareket etmeleri elzemdir. Zira zaten küçük bir azınlığı temsil eden ve giderek güdükleşen sendikaların sınıfının tümünün çıkarlarını temsil etmeleri söz konusu değildir. Ama sınıfın en çok ezilen ve sömürülen en geniş yığınları içinden gelen kağıtsızlar hareketinin sendikalı işçileri de içine alarak ve özellikle de yaşlılara çocuklara bakın temizlik işlerinde gile dolduran muazzam kağıtsız kadın emekçiler kitlelerin dinamizminden yararlanarak bu toparlayıcı rolü oynaması mümkün ve gereklidir.

İşte bu bakımdan Kağıtsızlar Bakanlığı nispeten kurumsallaşmış ve uzun bir geçmişi dayanan konumuyla önemli bir mücadele odağıdır. Bu odaktan güç alarak hükümetin önünde sonunda çözmek zorunda kалаcağı soruna kağıtsızlar hareketinin ve genel olarak emekçilerin çıkarları doğrultusunda bir çözüm dayatılabilir.

Kağıtsızlar Bakanlığındaki işgalde yerini alan ve diğer kağıtsızlar kolektifleri gibi sendikalara bir rekabet ve dalış içinde bulunmayan ve kuruluşundan itibaren bu yönde müdahalelerde bulunmakta olan Türk ve Kürt Kağıtsızlar Kolektifi bu düşümenin çözümlenmesinde önemli bir rol oynayabilir; oynaması sağlanmalıdır.

Fransa'da kağıtsızlar hareketinin geleceği önmüzdeki kritik günlerde bu sorunun hangi yönde çözüleceğine bağlı olarak şekillenecektir.

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

IMF'ye Karşı Protesto Hazırlıkları Başladı

İstanbul'da 6-7 Ekim tarihleri arasında düzenlenecek olan "Dünya Bankası ve IMF 2009 Yılı Toplantısı"na protesto etmek için hazırlıklar başladı. IMF-Dünya Bankası karşıtı protestolar üç ayrı odak üzerinden ilerliyor.

Sendika ve Meslek Örgütleri Bir Araya Geldi

Protestoları örgütleyen odaklardan ilki Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DISK), Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), Türk Tabipler Birliği (TTB) ve Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği'nin (TMMOB) oluşturduğu birliktelik. Dört kurum Türkiye sosyalist hareketini oluşturan özneleri muhatap almadan kendi eylem takvimlerini oluşturdu ve çalışmalarına başladı. Eylem takviminde 1 Ekim tarihinde Taksim-Tünel arasında bir yürüyüş, 3 Ekim tarihinde ise ekonomik krizin etkilerinin yansıtıldığı etkinlikler yer alıyor. Etkinliklerde ekonomik kriz mağduru olmuş işçi, işsiz, emekli, öğrenci ve kadınların söz aldıkları bir kürsü oluşturulacak, paneller, tiyatro gösterileri ve konserler yapılacak. Kurumlar 6 Ekim tarihinde ise Taksim'de IMF ve DB'ye karşı ses ver' şiarıyla bir kitlesel gösteri düzenleyecek.

IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik Kuruldu

Türkiye sosyalist hareketini oluşturan çeşitli örgütler ise toplantıya protesto etmek için "IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik" adı altında bir araya geldi. IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik'in bileşenleri şöyle: Alinteri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokrasi için Birlik Hareketi (Demokratik Toplum Partisi, Toplumsal Özgürlük Platformu, Sosyalist Demokrasi Partisi, Sosyalist Parti, Sosyalist Dayanışma Platformu, Emekçi Hareket Partisi, Sosyalist Emek Hareketi, Anti-Kapitalist, Türkiye Gerçeği, Demokratik Dönüşüm, 14 Mayıs Platformu), Demokratik Haklar Federasyonu, Devrimci Hareket, Emek ve Özgürlük Cephesi, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, Halk Cephesi, Kaldıraç, Kız, Mücadele Birliği, Odak, Otonom, Özgürlüğü Sol Hareket, Partizan, Proletaryanın Kurtuluşu, Sosyalist Umut, Yeni Dünya için Çağrı, Çağdaş Hukukçular Derneği.

Üçüncü Odak Direniş Günleri Koordinasyonu

IMF karşıtı protestolarında üçüncü odak ise "IMF ve Dünya Bankasına Karşı Direniş Günleri Koordinasyonu-direnistanbul" adlı koordinasyon. Yurtdışından gelecek eylemcilerle de iletişim kurmak üzere bir internet sayfası hazırlayan, gelecek eylemcilerle konuşmak için yer ayarlayan koordinasyon anarşizan bir görünüme sahiptir. "IMF-DB Karşıtı Birlik" ile koordinasyon içinde olmaya gayret eden Direnistanbul, Unkapanı'nda yapılan eyleme de bilfiil katılarak destek verdi.

İstanbul'dan Komünistler

IMF'ye karşı gösteriler

İstanbul'da IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik çeşitli eylemlerle 6-7 Ekim tarihlerinde yapılacak Dünya Bankası ve IMF 2009 Yılı Toplantılarını protesto ediyor

Çalışmalarına sendikalarından önce başlayan IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik, ilk eylemini 13 Eylül Pazar günü yaptı. Taksim Tramvay Duracağı'ndan Galatasaray Lisesi önüne yüründükten sonra yapılan yürüyüşün ardından bir basın açıklaması yapıldı. "IMF ve Dünya Bankası Defol" yazılı pankartın açıldığı yürüyüşe bileşenler kendi flamaları ile katıldı. Ortak sloganların alındığı eylemde şu sloganlar öne çıktı: "Emperyalistler, İşbirlikçiler 6. Filoyu Unutmayın", "Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın Mücadelemiz", "IMF Defol, Dünya Bankası Defol", "IMF'ye Karşı Sokaklardayız", "IMF Defol, Bu Dünya Bizim", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz." Eyleme yaklaşık 500 kişi katıldı.

İkinci Eylem Harbiye'de

Birlik ikinci eylemini ise toplantının yapılabacağı Harbiye'deki İstanbul Kongre Merkezi'ni açıldığı 17 Eylül tarihinde yaptı. Unkapanı Merkez Bankası önünde yapılan basın açıklamasında şu ifadeler yer aldı: "Bizler buradan bir kez daha bu kan emici asallıklara sesleniyoruz. Bu toprakları da dünyanın diğer yerlerinde karşılandığı kadar 'sıcak' karşılanacak. Seattle'deki, Cenova'daki anti-emperyalistler gibi bizler de sizleri sokaklarda

karşılayacağız. Bu ülkenin onurlu işçi ve emekçi halkın geleceğinin ipotek altına alınmasına izin veremeyiz. IMF ve DB, ezilenlerin öfkelerini bir kez daha İstanbul'da görecekler." Aynı gün Kongre Merkezi'ni açan Başbakan Tayyip Erdoğan'ın konuşması sırasında salonda bulunan IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik bileşeni 6 kişi sloganlarla toplantıya protesto etti. "Emperyalistler işbirlikçiler, 6. Filoyu unutmayın!" sloganını atan devrimciler pankart açtıkları sırada polis ve güvenlik görevlilerinin saldırısına uğradı ve gözaltına alındı.

IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik üçüncü eylemini ise bir hafta sonra Dünya Bankası Ofisi'nin bulunduğu Levent'teki Kanyon AVM önünde yaptı. Birlik adına yapılan açıklamada İstanbul'da gerçekleşecek olan zirvenin bir

benzerinin ABD'de G-20 liderler zirvesi biçiminde yapıldığı ve bu toplantıda dünya halklarına dayatılacak yıkım politikaları ve kararlarının tartışıldığı belirtildi.

"Merkez Bankası önünde başlattığımız tepkilerimizi bugün burada yarı kongre havzasının dört bir yanında yükselteceğiz. Nasıl ki onlar dünya halklarının yaşamını hiçe sayıyorlarsa bizler de, onlara İstanbul'da dar edeceğiz." ifadelerine yer verilen açıklamada emperyalist-kapitalist sistemden sadık işbirlikçi AKP hükümetinin de yıkım politikalarının uygulanılacağından biri olduğunun altı çizildi.

Basın metninde IMF ve DB toplantılarının yapılabacağı salonlar için milyarlara para harcayan İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin aynı hassasiyeti sel felaketi konusunda göstermediğine de

değindi.

Açıklamada, "Şimdi de İstanbul onları karşılamaya hazırlanıyor. Onlara layık bir karşılama töreni hazırlayacağız. Dünya emekçilerine yoksulluğu, açlığı reva görenler nasıl bir karşılama hak ediyorlar? Bu onları öyle karşılayacağız. Dünyanın birçok ülkesinden antiemperyalist de bizimle birlikte İstanbul'da IMF ve Dünya Bankası'na karşı sokaklarda olacak. Bu toprakların antiemperyalist direniş geleneğine çarpacak efendilerin planları. Deniz Gezmişler'in 6. Filo'ya karşı eylemleri, NATO Zirvesi'ne karşı verilen mücadele feyiz kaynağımız olacak. Dünya Bankası'nın önünde onlara bir kez daha sesleniyoruz. İstanbul'un onlara dar edeceğiz" denildi. Eyleme 150'yi aşkın kişi katıldı.

İstanbul'dan Komünistler

Hamza Düzgünoğlu'nu andık

Ölümünün 1. yılında Hamza dayıyı andık.

Hamza dayı 4 Ekim 2008 tarihinde aramızdan ayrılmıştı. Ölümünün birinci yılında ailesi sevenleri, yoldaşları ve eski arkadaşlarının katıldığı bir anma gerçekleştirildi.

Kartal Eğitim-Sen Şube binasında düzenlenen anma önce Hamza dayı şahsında işçi sınıfı ve devrim davasında düşünenlerin anısına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı.

Ardından cenaze töreni görüntüleri gösterimi yapıldı. Saygı duruşu ve görüntülerden son Ekim 2008 tarihli KÖZ gazetesinde çıkan Hamza Dayı portresi bir genç yoldaşımız tarafından okundu.

Bu anmaya Hamza dayının eski arkadaşları da katılmışlardı ki bu arkadaşları Hamza dayının aramızdan ayrıldığını ancak bu vesile ile öğrenmiş oldular. Cenazeden haberdar olamamaları ve bundan dolayı da çok sevdikleri Hamza arkadaşlarının cenazesine katılmamış olmalarına çok üzüldüklerini belirttiler. Bu anlamın asıl amaçlarından biride Hamza dayıyı tanımayan genç kuşaklara hem onun mücadelesini aktarmak ve mümkünse bunu yaparken de o dönem beraber bu mücadeleyi omuzlamış arkadaşlarına ulaşım bir de onların ağzından o dönemi (yetmişler) canlı tanıklıkları sayesinde öğrenmekti.

Anmaya o dönem Hamza dayıyı çok iyi tanıyan ve uzun yıllar beraber mücadele yürüttük arkadaşları da katılarak o günleri yeniden hatırlamaları yaşatma fırsatı vermiş oldular.

Gazetedeki portrenin okunmasının ardından sözü 70'lerde TÖS (Türkiye Öğretmenler Sendikası) Kartal Şube Başkanı olan arkadaş aldı. Once kısıca TÖS'ü anlattıktan sonra Hamza dayı ile nasıl tanıştıklarını, işçilerle öğretmenlerin mücadelelerinin ortaklaştırılması için neler yaptıklarını birar bir biçimde aktardı. Rafet Hoca esasen Hamza dayı ile aynı işyerinde çalışmış olmalarına birlikte o dönem işçi sınıfını yürüttüğü mücadele süreci içinde

öğretmenlerin de sınıf savaşını bir yerinde işçilerin yanında olma kaygısı güttüğü, keza o dönem ki devrimci hareketin işçiler üzerinde yarattığı etkinin sekillendiği ortamda Hamza dayı ile birçok işte birlikte olduğunun altını çizdi. Öğretmenler başta Elka grevi olmak üzere nasıl ki işçilerin her mücadelesinde onlarla omuz omuza durmuşsa, aynı biçimde grev ve toplu sözleşme yetkisi olmayan TÖS'ün örgütlediği Boykotlarda işçiler tarafından destek görmüştür. Tabi ki bu bağ işçilerin kendiliğinden oluşturmuş, aksine o dönemki devrimci hareket sayesinde bu temas ve mücadele ortaklığı sağlanmıştır. Hamza dayı ve Rafet hoca bu bağın somutlandığı halkadır. Nitekim Rafet hoca hapisten çıkarken -kendini deyimi ile- onu karşılamaya ailesinden önce Hamza dayı gitmiştir.

Rafet hocadan sonra Hamza dayını o dönemki bir diğer mücadele arkadaşı söz aldı. Kazım ağabeyin Anlattıkları da aslında bir anlamda Rafet hocanın anlattıklarını tamamlar nitelikteydi. Hamza Dayının sınıf mücadelesi tarihinde önemli bir yer tutan Elka Grevi günlerinde Kazım ağabey de Elka da işçi olarak çalışmaktadı. Kazım ağabeyin ifade ettiği şekliyle Elka o dönem hem çalışma koşullarının ağırlığı, ücretlerin düşüklüğü, patron baskısına ek olarak işyerinde örgütlü olan sendikamızın birarlıkta işçilerin haklarını savunmayı bilakis patronla birlikte işçilere saldırmaya ve onları patronu istediği koşullarda çalışmaya zorlamaktadı. İşte tam da bu olumsuz koşullarda başta Kazım ağabey olmak üzere işçiler yeni bir sendikal arayış içine girerler. İşte tam da bu dönem Asis sendikası ortaya koyduğu ve örgütlü olduğu iş yerlerinde hayata geçirdiği ilkeleri işçilerin dikkatini çeker. Kazım ağabey bu sendikamızın örgütlenmesi hakkında önemli şeyler söyledi: konyey tarzı örgütlenme modeli, işyeri temsilcileri seçme şekli, sendikal yöneticilerin yetkilerine ve seçime koşullarına dair söyledikleri ve her şeyden önemlisi de sendika yöneticilerinin ücretlerinin örgütlü oldukları işyerlerindeki kalifiye

bir işçinin aldığı maaşı iki katından fazla olmayacağı. İşte tüm bunlar Elka işçisinin dikkatini çeker ve sendikalarını değiştirmek isterler. İşte Hamza dayı ile Kazım ağabeyin tanışıklığı da burada başlar. Yaklaşık 8 ay süren bir grev ve ardından hem DISK'in sektör tutumu hem devletin ve sivil faşistlerin örgütü saldırılar neticesi Elka grevi ardından birçok deneyim birarlıkta yenilgiyle sonuçlanmıştır.

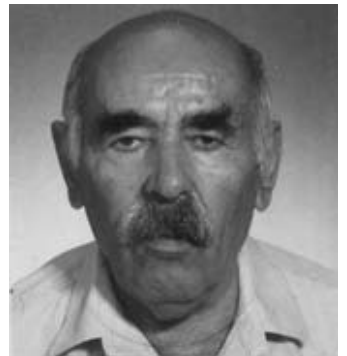
Kazım ağabeyin Elka grevini ve o günleri canlı aktarımından sonra sözü ESPL bir arkadaş aldı. Bu arkadaş da o günlerde henüz genç bir devrimciyken Elka grevi zamanında Hamza dayı ile tanışmış olup bu tanışıklığın her ne kadar seksen sonrasında fazla görüşme şansı olmasın da hep sürmüştür. Bu arkadaş Elka grevi döneminde devrimcilerin bu grevi nasıl sahiplendiğini, ASİS sendikasının bu mücadele verdiği keza ASİS'in bu tutumuna karşı DISK merkezinin gösterdiği olumsuz tutumları örnekler vererek aktardı. Ayrıca Hamza dayının ve onun gibilerin genç kuşaklar tarafından yeterince bilinmediğini, bunun bir eksiklik olduğunu, tüm bunları toplayacak bir araya getirecek bir arşivin olmasının bir eksiklik olduğunu söylediğinden sonra, KÖZ'den arkadaşlarla teşekkür etti. Hem cenazeden hem de bu anmadan arkadaşlar sayesinde bilgi sahibi olduğunu belirtti. Anmada aileden de konuşular oldu. Ve anma bu şekilde sonlandırıldı.

Hazırlanışı ile hayata geçirilişi ile Hamza dayı için "mütevazı" bir anma gerçekleştirilmiş olduk. Bu anmayı örgütlerken asıl amaç bir yandan Hamza dayı şahsında bir hafıza tazelemek, bir yandan da genç kuşaklara bu deneyimleri aktarılmasını sağlamaktır. Bunu da kısmen başardığımızı düşünüyoruz.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!

Yaşasın Komünistlerin Birliği

Maltepe'den Komünistler

Hazırlanışı ile hayata geçirilişi ile Hamza dayı için "mütevazı" bir anma gerçekleştirilmiş olduk. Bu anmayı örgütlerken asıl amaç bir yandan Hamza dayı şahsında bir hafıza tazelemek, bir yandan da genç kuşaklara bu deneyimleri aktarılmasını sağlamaktır. Bunu da kısmen başardığımızı düşünüyoruz.

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

1 Mayıs Mahallesi Festivali coşkuyla yapıldı

Yedinci düzenlenen geleneksel 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali bu yıl da 28-29-30 Ağustos tarihlerinde Ümraniye Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin bahçesinde yapıldı. Festivalin üçüncü günü yaşanan olaylar festivale gölge düşürdü.

Hazırlıklar yaklaşık bir ay öncesinden başlayan festival, 28 Ağustos günü mahallede 1977'de geçeköndü yıkımlar sırasında çıkan çatışmalarda ve devrim mücadelesinde düşenler anısına gerçekleştirilen saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından PSAKD Şube Başkanı Metin Aslan bir açılış konuşması yaptı. Aslan konuşmasında şu sözlerle yer verdi: "Eğemenler adını 1977 1 Mayıs'ından alan mahallemizi defalarca yıkmak istedikler. Bu saldırıların en büyüğü 2 Eylül 1977'de yaşandı. Mahalleye gelen yıkım ekipleri büyük bir direnişle karşılaştılar. Çıkan çatışmada 12 devrimci şehit oldu ve onlarca emekçi yaralandı. Bedeller ödeyerek püskürttüğümüz saldırıların ardından yıkılan mahallemiz halk komitelerince tekrar inşa edildi." Alevi ve Kürt emekçilerin yoğun olarak yaşadığı mahallenin devletin desteğiyle yozlaşma ve çeteleşme tehdidi altına olduğunu söyleyen Aslan, "Yozlaştırılarak, yok edilme istenen mahallemiz bir yandan, adına 'kentsel dönüşüm' denilen ama aslında 'ramtsal dönüşüm' olan firmalar tarafından ablukaya alınmış durumda. Bu saldırılara karşı 2 Eylül ruhu ile kenetlenmeliyiz" dedi.

Köz adına biz de festivale gönderdiğimiz mesajda emekçilerin ve devrimcilerin aktif mücadelesi sonunda kurulan 1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluşunu gündeme alan bu festivalin devrimci dayanışma açısından öneminde değindik. İçinden geçtiğimiz bu dönemde ezilenlere ve sömürülenlere yapılan saldırıların arttığı bu nedenle varoşlarda savunmayı öğretmenin gerekliliğine vurgu

yaparak herkesi Kadıköy'de yapılacak olan 1 Eylül mitingine ve 2 Eylül'de mahallede yapılacak olan yürüyüşe davet ettik. Yapılan konuşmaların ardından Mehmet Özcan, Beyhan Aksoy, Grup İsyân Ateşi ve İsmail Hakkı Demircioğlu konser verdi. Güçlülükler Derneği Çocuk Semah Ekibi semah gösterimi yaptı. Festivalin ilk gününde ayrıca çocuk etkinlikleri yapıldı. Çocukların büyük ilgi gösterdiği etkinlikte çocuklarla

oyunlar oynandı, çocukların yüzleri boyandı ve çocuklar resim çizdi.

Festivalin ikinci günü gündüz programında ise paneller vardı. "Alevilik ve demokrasi açılımı", "Kriz, işsizlik ve yoksulluk", "Kürt sorunu" konulu paneller düzenlendi. Akşam programında ise önce Beyoğlu Kumpanya adlı tribüno sahne aldı. Beyoğlu Kumpanya sergilediği oyunda tersanelerde yaşanan iş cinayetlerine dikkat çekti. Göç-Der Semah Ekibi'nin gösterimi ile devam

eden programda Kutsal Evcimen, Emre Saltık, gibi sanatçılar konser verdi. Son olarak sahne alan Grup Munzur ise, 1 Mayıs halkına coşkulu anlar yaşattı. Festivalin son günü ise saat 13:00'te Pir Sultan Abdal Derneği'nde yemek verildi. Ardından festivali düzenleyen kurumların ve halkın katılımıyla 2 Eylül 1977'de mahalle direnişinde yaşamını yitirenler anısına bir yürüyüş düzenlendi. 14:30'da Gennet Düşün Salonu'nun önünden başlayan yürüyüş, "1 Mayıs Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Yaşasın 2 Eylül Direnişimiz" sloganlarıyla 30 Ağustos Kız Meslek Lisesi'nin önünde tamamlandı. Yürüyüşe geçen senelere nazaran daha kalabalık bir kitlenin katıldığı görüldü.

Nahoş Gelecek

Ne var ki yürüyüşün hemen ardından DTP'li bir grup Kızıl Bayrak gazetesinin satıldığı Bağışsız Devrimci Sınıf Platformu standına saldırdı buluncak iki devrimciyi yaraladılar. Yaşanan olay üzerine festivali örgütleyen kurumlar bir araya geldi. DTP temsilcileri Kızıl Bayrak'ın son sayısında M. Can Yüce imzasıyla Abdullah Öcalan'a ve onu önderi olarak kabul eden siyasi harekete hakaret eden bir yazı yer aldığı, yazının yer aldığı gazete standından kaldırılmadığı takdirde standın kaldırılmasını istediğini belirtti. ESP temsilcisi dışında tüm festival bileşenleri standdan gazetesinin kaldırılmasını istemedi. DTP'nin saldırılarından geri adım atmayacağı bildirilmesi üzerine festival bileşenleri yaşıyacak bir çatışmanın sorumluluğunu taşıyamayacakları gerekçesiyle festivali iptal etme kararı aldı. Festival akşam programı yapılmadan sonlandırıldı.

DTP Kızıl Bayrak'a Saldırırken Komünistler

Düzen Güçleri DTP'ye Saldırırken Kızıl Bayrak Nerede Duruyor?

1 Mayıs Mahallesi Festivali'nin üçüncü gününde DTP'li bir grup, BDSP standına ve militanlarına, Kızıl Bayrak'a yayınlanan bir yazı ve yazdığı bulunduran bu gazetesinin DTP'nin uyarılarına rağmen BDSP standından kaldırılmaması nedeni ile saldırdı. Bu saldırı sonrasında 1 Mayıs Mahallesi festivali son gününde önüne koyduğu programı bitiremeden iptal edildi. Bir hafta sonra 3-6 Eylül tarihleri arasında Sarıgazi'de düzenlenecek olan festival de, DTP ile BDSP arasındaki bu gerginliğin festivale yansacağı endişesiyle, festivali örgütleyen bileşenler tarafından iptal edildi.

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak 1 Mayıs Mahallesi'nde yaşanan saldırıdan sonra dağılan BDSP'nin standının tekrar kurulması için diğer siyasetlerle beraber sorumluluk aldık; BDSP standına yeni saldırıların olmaması için standı bekledik. Gerek saldırı sırasında gerekse sonrasında festivalin bütünsel çıkarını düşünerek hareket ettik ve bu doğrultuda azami sorumluluk aldık.

Ayrıca 1 Mayıs Mahallesi Festivali'nde yapılan değerlendirmeye toplantısında DTP'nin BDSP'ye saldırısının festivalin devamlılığını ve sürekliliğini tehlikeye koştugu için doğru olmadığını; ama DTP'nin geri adım atmadığı, diğer siyasetlerin de festivalin sorumluluğunu ortak bir şekilde almayacaklarını ifade ettiklerini bir koşula, bizim de festivalin sorumluluğunu almayacağımızı ifade ettik ve festivalin bitirilmesini kararnın içinde olduk.

Festival alanından ayrıldıktan sonra bir kumarda yaşanan olay hakkında bir değerlendirme yaptık. Yaşanan olayları şu şekilde değerlendirdik:

Komünistler için bu tartışmada belirleyici olan "sol içi siddet karşı olup olmamak" değildir. Bizim devrimci analizümüz içerisinde genel olarak siddet karşı olmak gibi bir ilkeimiz olmadığı gibi, "sol içi siddet karşı olmak" gibi bir ilkeimiz de yoktur. Zaten böyle bir ilkeimiz olsaydı bunu "Amaç ve ilkelimiziz" içerisinde de dile getirmiş olurduk. Ayrıca "sol içi siddet karşı" kuralın platformunda da içinde yer alırdık.

Sol içi siddet karşı olmak gibi bir ilkeimiz olmadığımızı göre genel olarak siddet uygulayanlarla siddet maruz kalanları ayırt etmek ve siddetle maruz kalanların yanında olmak gibi bir tutumumuz da olmaz. Bu yöndeki çabaları beyhude olarak görürüz. Çünkü siyasi iddia ya sahip olan her özne diğer siyasi özneleri politik olarak karşısına almaz durumdadır, en azından somut siyasi amaçları içerisinde diğer siyasi özneleri karşı karşıya gelmesi mümkündür. Siyasal iddia sahibi olmak, kimi zaman da diğer siyasi özneleri karşı olabilir, hele hele "tasfiyeci, oportünist" olarak adlandırıldığı siyasi özneleri politik olarak alt etmeyi de gerektirir. Siddet ise, siyasetin araçlarından biridir ve ne zaman devreye gireceğini, ne zaman devreye girmemesi gerektiğini her siyasi özne kendi ölçülerine göre belirler.

Bölgelerin tarihine bakıldığında da Ekim Devrimi'nden sonra başlayan İç Savaş'ta Bolşevikler tarafından örgütlenen Kızıl Orduların Menşeviklerin ve Sosyalist Devrimcilerin de içinde yer aldığı Beyaz Ordulara karşı siddet uyguladığı bir vakadır. Bu siddetin, Ekim Devrimi'nin kazanımlarının korunması bakımından meşruluğunu tartışmayı. Keza Kronstadt ayaklanmasının bastırılmasına da -sol içi terör- mantığından yaklaşmayı

doğru bulmayız. Aynı şekilde Lenin de dahil olmak üzere kimi Bolşevik önderlere yönelik Sosyalist Devrimcilerin suikastlarını kınamak için de bu eylemleri -sol içi terör- bağlamında ele almak doğru değildir.

Bu itibarla bu ve benzeri daha büyük yahut daha önemlisi olayları somut olarak içinde bulunulan politik koşullar ve bizim somut politik hedeflerimiz bakımından ele almalı ve o şekilde yaklaşmalıyız. Daha özgül bir kapsamda miting veya şenlik etkinlik gibi bilhassa da bir çok siyasi çevrenin ortaklaşa düzenlediği eylemlerde meydana gelen ve ekseri -sol içi siddet- kapsamında değerlendirilen gelişmeler ise sadece genel ilkelere ve sınıf mücadelesinin genel çıkarları açısından yaklaşmak doğru ve yeterli olmaz. Zira bu tür eylemlere katılanlar ve sorumluluğunu birlikte üstlenenler zaten bu kaygılarla bir ortak sorumluluk almış bulunmaktadırlar; bunu bu genellelikle tartışmak abestir. O takdirde bu tür özgül gelişmeleri -sol içi siddet-, -genel ilkelere-, -sınıf mücadelesinin çıkarları- vb. ölçülerden ziyade ortak eylemin çıkarları ve ortak eyleme zarar veren tutum ve dikkatsizlikler vb. çerçevesinde ele almak gerekir.

Kaldı ki KöZ'ün arkasında duran komünistlerin bu tutumu bir genel söylem değil pratik karşılaştıkları görülebilecek bir tutumun ifadesidir. Örneğin 2008 yılında İstanbul'da yapılan ortak ÖSS karşıtı mitingde bizim kortejimize de sırayan saldıran ve kaygı konusunda siddetle karşı (orantısını şaşırılmak kaydıyla) siddetle karşılamakla beraber geri durmadığımız gibi, sonrasında da bunu -sol içi siddet- bağlamında ele almadık. Buna karşılık -ortak eyleme zarar vermek ve sorumluluk- terimleriyle ele almaya özen gösterdik.

İçinden Geçtiğimiz Dönemin Acil Halkası Nedir ve Komünistler Ne Yapıyorlar?

Köz'ün arkasında duranlar için en acil görev elbette komünistlerin parti birliğini sağlamaktır. Komünist bir partinin varolmadığı durumlarda zaten proletaryanın kurtuluşu yolunda bir devrim mümkün olmayacağı gibi, sol içindeki dar grupçu rekabetin sona ermesi ve kısmi çıkarlar etrafında belirlenen siyasi eğilimlerin mahkum edilmesi de mümkün değildir.

Komünistlerin parti birliğini sağlamak için mücadele ederken, uzun bir süreden beri, içinden geçtiğimiz bu dönemde düzen güçleri karşı, burjuvazinin farklı kanatlarına yedeklenmeden, varoşlardan başlayarak, emekçilerin bağışsız, birleşik ve kitlesel mücadelesini öne çıkarmak için altını kalın çizgilerle çiziyoruz. Düzen güçleri ile düzen karşıtı güçler arasındaki mücadelelerin odağında bugün DTP bulunduğu için, düzen güçleri emekçilerin ve ezilenlerin örgütlenmesine saldırırken öncelikle DTP'yi hedef aldığını bu mücadelede en acil politik görevin DTP'nin yanında olmak gerektiğini de ifade ediyoruz.

Melice düzen karşıtı güçlerin 22 milletvekili sokmayı bahşardığı 22 Temmuz 2007 seçimlerinin çarışmasını bir bilanço yapmışık. Burada Bin Umud adaylarının çalışmalarına katılmayıp, kendi bağımsız seçim çalışmalarını yaptıklarını da, seçimleri boykot edenleri de bu mücadelede düzen güçlerinin yanında yer alıyacağı ifade etmiştik.

29 Mart 2009 yerel seçimleri geldiğinde bu seçimlerin düzen güçleri ile düzen karşıtı güçler arasında geçtiğini ifade ederek, DTP'yi de böyle bir birlik içinde daha çok öne çıkarmaya, daha çok sorumluluk almaya çağırдық. DTP'nin öne çıktığı yerlerde, sol, sosyalist, demokratik güçlerin güç kazandığını, diğer yerlerde ise ya güç kaybettiğimizin ya da geride düştüğümüzün altını çizdik.

Düzen güçleri ile birliğiyle DTP'yi kapatmaya çalışırken, DTP'ye, Bin Umud vekillerine saldırdık, en acil görevin DTP'nin kapatılmaması için sol, sosyalist, devrimci güçlerin birlikte hareket etmesi ve düzen güçlerinin yapmaya çekindiklerini yapıp, emekçileri ezilenleri alanlara çıkarmak olduğunu ifade ettik. "Vekiline Şahip Çık, DTP'yi Kapatırmal!" şiarını tüm eylemlere taşıdık ve düzen karşıtı tüm güçleri de bu sorumluluğa çağırдық. Bu süreç bitmedi, aksine hızlanarak devam ediyor. DTP'ye yapılan operasyonlar genişleyerek büyüyor. DTP'nin kapatılma davası öntümzdeki ay tekrar gündeme gelecek. TBMM DTP'li vekillerin dokunulmazlıklarını kaldırarak iç yeni dönemi bekliyor. Emekçilerin ezilenlere yapılan saldırılar da artarak büyüyor. Düzen güçleri Kürt sorununu muhatapsız bir şekilde çözmeye çalışırken aslında devletin "Kürt sorununu" çözmeye çalışıyor ve DTP'yi kapatırmak 12 Eylül darbesinde yapamadığını yapmak, Kürt hareketinin kökünü kazımak istiyor. Biz de tüm bu süreçte DTP'nin yanında olmak gerektiğini altını çiziyoruz.

Bu Süreçte Kim Düzen Güçlerinin Yanında, Kim Karşısında Yer Alıyor?

Açıkça görüldüğü gibi komünistler, bugün tasfiyeci zararlar siddetle eskerken, düzen güçleri ezilenlere ve sömürülenlere, onların örgütlenmelerine tüm gücüyle saldırırken, düzen karşıtı güçlerin varoşlarda devrimleşmesi gerektiğini, devrimci dayanışma şiarıyla sadece saldırılara karşı değil saldırılar sonrasında da birlikte hareket etmesi gerektiğini, eylemlerinin bölünmemesi gerektiğini, sol, sosyalist ve demokratik güçlerin saldırılara ortak bir şekilde yanıt vermesi gerektiğini öne çıkarıyorlar.

Bunu temel aldığımız zaman tespit edilmesi gereken ilk nokta DTP'nin sol, sosyalist ve demokratik güçleri bir arada tutmada ve düzen karşıtı mücadelede önemli bir sorumluluğu aldığı, ancak BDSP'ye yapılan saldırıların bu yönele hizmet etmediğidir. Bu nedenle DTP'nin bu saldırıların kendi gelişimine ters düştüğünü vurgulamak ve devrimci dayanışma şiarıyla hareket etmesi için seferber olmak önemlidir. Bu nedenle komünistler olarak DTP'nin bu saldırılarını doğru bulmuyoruz. Bu tutum soyut bir sol içi siddet kullanma eleştirine dayanarak değil, içinden geçtiğimiz dönemin ihtiyaçlarına ve DTP'nin bu yönde belirlediği eğilime ters düştüğü için eleştiriyoruz.

Bahsettiğimiz süreçte BDSP ise düzen karşıtı güçlerin bu mücadelesinde sol, sosyalist, demokratik güçlerle yan yana durmamış, "reformizm" olarak belirlediği eğilime karşı mücadele ederken de düzen güçlerinin derdimlerine ya taşınmış. BDSP'nin ne 22 Temmuz seçimlerinde ne de 29 Mart seçimlerinde düzen karşıtı güçlerin yanında yer almaması, oluşturulan platformlarda sorumluluk almayıp bu mücadelede düzen karşıtı

birlikte dışardan eleştiriler sunması, hatta "Birlikte Başarabiliriz Platformu" gibi platformlarda oluşan sorunları da neredeyse büyük bir coşkuyla karşılaması bu tutumun en açık göstergeleridir.

BDSP bu tutumunu "tasfiyeciliğe karşı mücadeleye" olarak adlandırıp adeta kendi alamet-i farikası olarak öne çıkarmaktadır. BDSP bu "savası" Kızıl Bayrak sayfalarında keskin eleştiriler dile getirerek ancak en ufak bir politik sorumluluk almadaan sürdürmektedir. "İmralı tasfiyeciliğe" karşı kendileri gibi "savasın" sosyalistlere de aynı sayfalarda yer açmıştır. Ancak ne Kızıl Bayrak ne de Kızıl Bayrak sayfalarında yazan sosyalistler eleştirilerinin gereğini yapmaya hiç mi hiç yarılmamaktadır. Bu da, özünde Troçkist siyasetlerin izleyeceği ve fakat sadece bu akıma mensup olanlara mahsus olmayan bir siyaset tarzıdır. Bir başka ifadeyle, söz konusu olan, ortak eylem ve çıkarlar gibi koşulları istismar ederek bu ortaklığın ardına saklanarak eylem birliği içindeki şu ya da bu çevreye yönelik kısırlıci sayılabilecek tutumları adlet edinme tutumudur.

Elbette Kızıl Bayrak'ın söz konusu yazıda ifade bulan tutumu ne o yazıda örgütledi ne de 1 Mayıs Mahallesi Festivalinde ilk kez ortaya konmuş bir tutumdur. Buna karşılık DTP ve arkasında duranların bu ve benzeri durumlardaki tepki ve tutumları da ilk kez bu örnekte görülmüş değildir. Bu itibarla söz konusu somut gelişmenin esasen bir tür -bile bile lades- durumu olarak görülmesi yanlış olmaz. Hatta Kızıl Bayrak'ın özellikle bu festivalde eylem birliğinden cesaret alarak DTP'nin ardından akıma ve önderlerine çatmaya kalkıştığını söylemek de doğru değildir. Aksine Kızıl Bayrak bakımından sorunu bir dikkatsizlik ve ihmal olarak görmek daha uygundur. DTP'li bir bakımdan ise ezilenlerin ve büyüklüklerinden cesaret alarak ortak bir eyleme zarar verirken kaçınma sorumluluğunda söz edilebilir. Bu gerek BDSP bakımından gerekse de DTP bakımından söz konusu olabileceği bir olumsuzluktur.

Eylem birliklerinin altını oyan sorumlusuz tutumların sonucu olarak 1 Mayıs Mahallesi, Sarıgazi festivalleri örgütünde de bir kez daha açık bir biçimde ortaya çıkmıştır. 1 Mayıs Mahallesi festivalinin programına uygun bir biçimde bitirilmesinde, Sarıgazi festivalinin planlandığı şekliyle yapılamamasında bu tutumun rolü vardır ve bizim açımızdan eleştiri konusudur.

Hiç kuşkusuz ortak eylem birliklerinin altını oyan her tutum ve gelişmeye karşı olmak gereklidir. Ama bu tür ortak eylemlerin sorumluluğunu üstlenirken bununla yetinmeyip olası olumsuzlukları öngörerek bunlara ilişkin tedbir ve ceremler de aramakla yükümlüdür. Zira nasıl ki olası polis saldırılarına vb. karşı tedbir almak bu tür organizasyonların üstlenilen sorumluluğu ise, 1 Mayıs Festivalinin akamete uğramasına yol açan gelişmeye önceden öngörerek tedbir almak ve müdahale etmek de böyle bir ortak sorumluluğun gereği olarak görülmelidir.

Köz'ün arkasında duran komünistler bu konudaki tutumlarını çok önceden bile dile getirmektedir. Bu deneyim dersleri ile bundan böyle daha dikkatli olma sorumluluğunu da göstereceklerdir.

İstanbul'dan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Sağanak Yağmura Rağmen 12 Eylül Protestosu

"Gerçeğin ve Adaletin Peşindeyiz" şiarıyla düzenlenen mitingde bir araya gelen binlerce kişi darbelerin yargılanmasını istedi. Köz'ü savunan komünistler olarak mitinge "Örgütlerine Vekillerine Sahip Çık, 12 Eylül Rejimine Boyun Eğme" yazılı pankartla katıldık.

12 Eylül askeri darbesi 29 yıl sonra İstanbul'da sağanak yağmura rağmen binlerce kişinin katılımıyla protesto edildi. Kadıköy İskele Meydanı'nda "Gerçeğin ve Adaletin Peşindeyiz" şiarıyla düzenlenen mitingde bir araya gelen binlerce kişi darbelerin yargılanmasını istedi. Saat 13.00'te Tepe Nautilus önünde toplanan kitlenin en önünde Kenan Evren'i simgeleyen bir maket taşıdı. Bir vince asılı Amerikan bayraklı bir elin tuttuğu asker şapkasının altında kafa ve postal şeklinde tasarlanmış maketin

arkasında "Darbeciler yargılansın", "Kenan Evren Yargılansın", "Darbecilerin peşindeyiz", "Amerika'nın bizim oğlanları 12 Eylül'ün peşindeyiz" şeklinde pankartlar yer aldı.

Pankartların ardından kendi pankartlarıyla demokratik kitle örgütleri ve siyasi örgütler kortejlerini oluşturdu. Kortejlerin harekete geçmesiyle birlikte yoğun yağış başladı. Yağmura rağmen kortejler disiplinlerini bozmayarak miting alanına kadar yürüdü. Yağış nedeniyle miting, önceden hazırlanan programına göre daha kısa bir programla tamamlandı.

Köz'ü savunan komünistler olarak mitinge "Örgütlerine Vekillerine Sahip Çık, 12 Eylül Rejimine Boyun Eğme" yazılı pankartla katıldık. Mitingde "12 Eylül Süryör, Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek", "Baskılara Karşı DTP'yle Saf Tur", "Vekiline Sahip Çık DTP'yi Kapattırma", "Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir", "Demokrasi İçin Kürtlere Özgürlük", "Kurtuluş Yok Tek Basına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Bolşevizm Kazanacak, Komünist Bir Dünya Kuracağız" sloganlarını attık. 12 Eylül ile ilgili görüşlerimizi anlatan bildirimizi ise yağmur nedeniyle sınırlı olarak dağıtabildik.

Miting sonrasında mitingi tertipleyen kurumlar bir değerlendirme toplantısı yaptı. Toplantıda söz alan kurumlar genel olarak mitingün örgütlenişinden ve mitingün kamuoyunda ses getirmesinden memnun olduklarını belirttiler. Biz de söz alarak bu kadar geniş bir bileşenle bu mitingün örgütlenişinin olumlu olduğunu ancak yine de bu mitingün eksik bileşenle örgütlenmiş olduğunu söyledik. Türkiye sosyalist hareketinin önemli bir bölümünün, özellikle de 12 Eylül gibi bir gündeme ilişkin söz söylemeye en çok hakkı olan kesimlerin bu bileşen içinde yer almadığını belirttik. Dolayısıyla bundan sonraki süreçte bu bileşenlerin de burada olması için çözüm üretmek gerektiğini ifade ettik.

İstanbul'da 12 Eylül mitingini örgütleyen kurumlar şunlardır: "78'li Girişimi, TMMOB/İkk, İstanbul Tabip Odası, KESK/İstanbul Şubeler Platformu, Emekli-Sen, EMEP, ÖDP, TKP, EHP, Özgürlükçü Sol Hareket, Yeşiller Partisi, Halkevleri, DİP Girişimi, Barış ve Demokrasi Partisi, Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği, Karşı Sanat Çalışmaları, ESP, İHD, KÖZ, Antikapitalist, TUDEF, Gökkuşak Kadın Derneği, Alevi Bektaşî Federasyonu, Özgür Demokratik Alevi Hareketi, RED Dergisi, Göç-Der, Barış Anneleri, YAKAY-Der, TUHAD, Cumartesi Anneleri, SODEV, İstanbul Veteriner Hekimleri Odası, TYS, Hubyar Sultan Alevi Kültür Derneği, Sosyalist Umur Derneği, Demokrasi için Birlik Hareketi (Demokratik Toplum Partisi, Toplumsal Özgürlük Platformu, Sosyalist Demokrasi Partisi, Sosyalist Parti, Sosyalist Dayanışma Platformu, Emekçi Hareket Partisi, Sosyalist Emek Hareketi, Anti-Kapitalist, Türkiye Gerçekçi, Demokratik Dönüşüm, 14 Mayıs Platformu)

İstanbul'dan Komünistler

Mudanya'da 12 Eylül Etkinliği

12 Eylül askeri darbesi 29. yıldönümünde Bursa'da protesto edildi. Eyleme katılacak kitle saat 13.30'da Kent Meydanı'nda toplanmaya başladı. Bu sırada "12 Eylül süryör / 12 Eylül'ün hesabını halk soracak / Paşa paşa yargılanacaksınız" pankartı ve darbeler tarafından katledilen devrimcilerin resimleri yere serildi. Etrafta biriken kalabalık fotoğraflara ve pankartlara büyük ilgi gösterdi. Bir süre sora bulduğumuz yerdeki 12 Eylül etkinliğinin yapılması yoğun tartışmalar ve toplantılarla başladı. Yerelde faliyet gösteren Emek ve Demokrasi Platformu'ndan ayrılan ÖDP'nin 12 Eylül'ü TKP ile beraber örgütlemeye çalışması hatta panelin için salonun tutulması farklı tartışmalarla yol açtı.

Bizim kurum olarak tutumumuz yerelde yapılacak başka bir etkinliğin mevcut etkinliği böleceğini, rekabetçi bir tavır içine girilmemesi yönündeydi. Bu görüşlerimizi hem platforma hem de ÖDP'ye ilettik ve onların da bu görüş etrafında birleşmesini sağladık. ÖDP ve TKP'nin katıldığı bir toplantıda 12 Eylül etkinliğini ortak olarak örgütlememiz doğrultusunda anlaşık. Söyleşimin köylüler ve Emekçiler Derneği'nde yapılması kararı alındı. Söyleşimin atış çalışması tüm kurumların katılımıyla yapıldı.

Etkinlik Devrim Şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından slayt gösterimi, her kurumun hazırlmış olduğu metinlerin okunması ve katılımcıların kendi düşüncelerini açıkladığı serbest kürsü ve ardından müzik dinletisiyle etkinlik sona erdi.

Serbest kürsüde söz alan kurumlardan Halk Meclisi 12 Eylül'ü sadece ülkemiz açısından değerlendirmenin yanlış olacağını söyledi. "1980'li yıllardan sonra uluslararası sermaye stratejisini değiştirdi. Vahşi sömürü düzenini kullandı" diyen Halk Meclisi bu darbelerin işçi sınıfını soyutlaştırdığını, ılımlı sosyalizmin ve ayrıcalıklı işçi sınıfının öne çıkmasını yol açtığını ifade etti. Konuşmacı aynı zamanda bize düşen görevin

işçilerin köylülerin örgütlenmesini sağlayacak sınıf mücadelesini genişletmek olduğunu dile getirdi.

Etkinlikte CHP de söz aldı. CHP'nin konuşması emperyalizmin sömürü biçiminden bir şeyin değişmediği, vahşi kapitalizmin insanları bütün benliğiyle sömürecek sistemin çarkları haline getirdiği vurgusu üzerinde yoğunlaştı. Konuşmanın sonunda bir arkadaş kapitalizme özellikle "vahşi kapitalizm" vurgusu yapmanın yanlış olduğunu, kapitalizmin doğası gereği vahşi olduğunu, bunu özellikle vahşi olarak nitelendirmenin bunun bir de ılımlısı mı var diye düşünülmesine yol açacağını söyledi.

Etkinliğe biz de içinde faaliyeti yürüttüğümüz Sanat Evi ile katıldık. Sanat Evi etkinliğinde okuyacağı metni kurum aktivistleriyle birlikte hazırladı. Okuduğumuz metinde şunları ifade ettik:

"Bizler 12 Eylül darbesini yaşamayan gençler olarak buradayız. Ya ağabeylerimizden ya abalarımızdan ya da okuduğumuz kitaplardan öğrendik 12 Eylülü. Hiç birimiz tanımadık Erdal Eren'i, Nejat Adalı'yı, Hasan Teliç'i ve 12 Eylül'de katledilen nicelerini... Her seferinde 12 Eylül'ün en acımasız günlerini işkencelerini dinledik ve okuduk. Ama duyamadık... 12 Eylül öncesi devrimci dayanışmayı varoşlardaki örgütlü mücadeleyi öğrenemedik.

Tarib sınıf savaşımı taribidir. Ezen ve ezilen kavgası sürmektedir. Sınıfsız sınırsız bir dünyaya ulaşana kadar da bu kavga sürsüncektir. Bu kavga paylaşım savaşı ile beraber yeniden filizlenen dünya sınıf hareketi Türkiye'de 68 kuşağı ile rub bulmuştur. 68 kuşağının devrimcileri kitleler arasında güven kazanmıştır işçileri kadınları üniversite öğrencilerini sokağa alanlara dökmüştür. Bunun bedeli olarak 71 darbesiyle 68 kuşağının önder

isimlerinin boyunu ilmk geçirecek kimini ise türlü şekillerde katletmiştir.

71 darbesiyle fabrikalardan sokaklardan toplanan insanlar sonucu cezaevleri tika basa dolmuştur. Dışarıdaki mubalif bareket bir nebze de olsa etki sağlanmış ve 1974 tutsaklar serbest bırakılmasının da etkisiyle Türkiye işçi burjuvazinin tüm ayak oyunlarına rağmen 15-16 Haziran ayaklanmasını gerçekleştirmiştir. Ancak ayaklanmanın yönlendirilememesi ve burjuvazinin yoğun saldırıları nedeniyle 15-16 Haziran ayaklanması sonlandırılmıştır.

Bu dönemden sonra 80 dönemini aratmayan saldırılara maruz kalan işçi sınıfı ve devrimciler birbirinden kopuk rekabet edercesine eylemler gerçekleştirdiler. Oysa 80 öncesi dayanışmayı örenlerin bunu unutması burjuvazinin işine yaradı. Bizler 80 darbesini görmeyenler 80'den sonra daha büyük saldırılara tanıklık ettik. Bu saldırıların üstesinden gelmenin tek yolu dayanışmayı ön plan çıkarmaktır.

İnat Israr Dayanışma"

Daha sonra söz alan bir arkadaşımız ise 12 Eylül'ü sadece askeri Faşist cunta olarak değerlendirmenin yanlış olacağını, 12 Eylül öncesi varoşlardaki dayanışmayı kitle hareketine ve mücadeleye de vurgu yapmak gerektiğini belirtti. Burjuvazinin devrimcileri saldırmasının sürpriz olmadığına dikkat çeken arkadaşımız burada bir önderlik eksikliğinden söz etmenin doğru olduğunu dile getirdi. 12 Eylül öncesi dönem istiyoruz diye konuşmasını sonlandırdı. Müzik dinletisinden sonra etkinlik sona erdi.

AYRI DUR BİRLİKTE VUR

YAŞASIN EYLEMLİ SINIF DAYANIŞMASI

Bursa'dan Komünistler

İstanbul 12 Eylül Mitingi'ne Çağrı

İstanbul 12 Eylül Mitingi'ni Örgütlen Bileşenlerin Çağrı Metni:

"Bu ülkenin geleceğini karartanlar; Yıllarca Türkiye'yi en kanlı, en karanlık yöntemlerle yönetenler; 1 Mayıs 1977, 16 Mart, Balgat, Bahçelievler, Sivas, Maraş, Çorum Katliamlarını yapanlar; Abdi İpeççi'yi, Ümit Doganay'ı, Kemal Türker'i, beş bin insanımızı katledenler; Bir milyon insanımızı gözaltı, yüz binlercesini işkence tezgahlarından geçirenler; Diyarbakır Cezaevi vahşetini yaşatanların PEŞLERİNDEYİZ! Yüzlerce insanımızı yargısız infazlarla, gözaltında kayıplarla, işkenceye yok edenler; Erdal Eren'in yasını büyüterek, eli genci asanları; On binlerce işçi, memur, öğretmen görevlisini işinden, öğrencileri okullarından atmaları; Milyonlarca kitap, dergi, gazete, filmi yakanları ve yasaklayanları; Anayasasını, Millî Güvenlik Siyaset Belgesini, kontrgerillasıyla, ikili devletiyle darbeciliği süreklileştirenler; Amerika'nın "bizim oğlanları" 12 Eylül Pasalarının PEŞLERİNDEYİZ! Kürt yoksulları üzerinden "kirli savaş" yürütenler; 17 bin insanımızı kör kuyuların, kalorifer kazanlarının, ısız arazilerin karanlıklarında kaybedenler; Güçlü Konak katliamını yapanlar; Gazi mahallesi katliamını yapanlar; "Hayata Dönüş" (!) katliamını yapanlar; Madimak Katliamını yapanlar; Hrnt Dink'i katledenler; Susurlukcuların, Şemdinlicilerin, 12 Eylül anayasasını değiştirecek güçleri olduğu halde değiştirmeyen partilerini; Ergenekoncuların PEŞLERİNDEYİZ! Meclis'te 12 Eylül Gerçeklerini Araştırma ve Adalet Komisyonu kurulana kadar; Anayasa'nın Geçici 15. Maddesi kaldırılarak darbeler ve yandaşları yapılanana kadar; Diyarbakır Cezaevinde yaşanan vahşetin sorumluları yargılanana kadar; 1982 darbe anayasası kökten kaldırılıp eşitlikçi, özgürlükçü, sosyal, demokratik bir anayasa yapılana kadar PEŞLERİNDEYİZ!"

Bursa'da 12 Eylül Yürüyüşü

12 Eylül askeri darbesi 29. yıldönümünde Bursa'da protesto edildi. Eyleme katılacak kitle saat 13.30'da Kent Meydanı'nda toplanmaya başladı. Bu sırada "12 Eylül süryör / 12 Eylül'ün hesabını halk soracak / Paşa paşa yargılanacaksınız" pankartı ve darbeler tarafından katledilen devrimcilerin resimleri yere serildi. Etrafta biriken kalabalık fotoğraflara ve pankartlara büyük ilgi gösterdi. Bir süre sonra pankart ve resimler ellere alınarak yürüyüşe geçildi.

Tek pankart açıldı. Kitle saat 14.00'te, ellerinde çeşitli dövizlerle yürüyüşe geçti. Yaklaşık bine yakın kişi sloganları gür ve coşkulu bir şekilde haykırdı. Ajitasyonlar eşliğinde süren yürüyüşte "Gün gelecek devrimci darbeler halka hesap verecek!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Faşizme karşı omuz omuz!", "12 Eylül'ün hesabını soracağız!" sloganları sık sık atıldı.

Basın açıklaması yapılması planlanan Fomara Meydanı'na yaklaşıncaya yağmur yağmaya başladı. Buna rağmen kitle dağılmayarak alana girildi. Yağmur altında kitle devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu yaptı. Saygı duruşunun ardından atılan sloganlardan sonra yağmuru şiddetini arttırmaya nedeniyle basın açıklaması yapılamadı ve eylem sona erdirildi.

Biz komünistler olarak eyleme katıldık ve özel sayımı dağıttımın yapıp. Toplanma yerinde bildirilerimizin çok az kısmını dağıttık geri kalan bildirilerin basın açıklamasının yapılacağı yerde dağıtacak, fakat aniden bastırın sağanak yağış bu hedefimizi gerçekleştirmemize engel oldu.

Ayrı Dur Birlikte Vur

Yaşasın Komünistlerin Birliği

Bursa'dan Komünistler

Köz'ün Sözü

Yeni Bir Yükselişin Mimarı Olmak İçin Sembolik Eylemlerle Yetinme Emekçilerin Birleşik Kitlesele Mücadelesini Örgütüle!

IMF ve Dünya Bankası'nın İstanbul Kongre Merkezi'nde düzenlediği yıllık toplantısı Ekim ayının ilk haftasına damgasını vurdu. 186 ülkeden 13 binden fazla üst düzey yöneticinin katıldığı bu toplantı, toplantıda imzalanılan anlaşmalarla, alınan kararlarla öne çıkmadı. IMF ve Dünya Bankası'nın yıllık toplantısını protesto etmek için düzenlenen gösteriler, toplantılardan çok daha fazla gündem oldu. Türkiye sosyalist hareketini oluşturan ırılı ufaklı öbeklerin polisle girdiği çatışmalar, kırılan banka camları, tahrip edilen polis otoları, polislin uyguladığı şiddet, gözaltılar, biber gazı, sivil faşist güçlerin tertiplelediği saldırılar gibi unsurlar öne çıktı. IMF'den ziyade İstanbul'da iki güne yayılan bir asiyeş sorunu ve polislin bu sorunla nasıl ilgilenmesi gerektiği konusu tartışıldı.

Ne var ki, tüm bu gelişmelerde bakarak ne IMF ve Dünya Bankası karşıtı protestolardan yaşadığımız topraklardaki emekçilerin gündemine girdiğini söyleyebiliriz, ne de bu protestolardan emekçilerin örgütlemeye, politikleştirimeye ve harekete geçirmeye yönelik bir araç olarak kullanıldığını. Aksine bu protestolardan belli de en belirgin özelliği, IMF politikalarından en çok etkilenen kesimlerden yararlanılmaya çalışılmasıdır. Eylem alanlarında, meydanlarda, çatışmalarda sanayide özelleştirmeler sonucunda işini kaybeden işçilerden, sağlık hakları ellerinden alınan emekçilerden, çayda fındıkta açıklanan taban fiyatları nedeniyle mağdur olan köylülerden eser yoktur. Aksine IMF karşıtı protesto gösterilerine katılanların büyük çoğunluğunu üniversite öğrencileri oluşturdu. Elbette bu süreçte KESK, DISK gibi sendikalar veya TMMOB, TTB gibi meslek örgütleri de sembolik bir takım eylemler yaptı. Ancak bu kurumlar da kendi üyeleri harekete geçirmekten ziyade yöneticilerini meydanlara taşımakla yetindi. Zaten uzun süredir buna alışmışlar ve tersi yönde bir basıncı da üyelerinde hissetmediler. Yıllar yılı kitle örgütü düzeyinden uzaklaşmış bir sivil toplum örgütü olma yolunda ilerleyen bu kurumların tutumu da kimseyi şaşırtmadı. Ancak asıl bu düzenin değişmesi için bir devrimin şart olduğunu savunan akımların kitlelere harekete geçirmeye dönük eylemler örgütlemesi, IMF-Dünya Bankası eylemlerine böyle bir kaygıyla hazırlanması beklenirdi. Ancak eylemlerin hiçbirisi böyle bir kaygıyla gözeterek örgütlenmedi.

IMF-Dünya Bankası protestolardan emekçileri, ezilenleri sokacağı taşıyacak kitlesele, politik eylemler olarak değil bireysel, sembolik eylemler olarak tasarlandı. Bilgi Üniversitesi Dolapdere Kampüsü'nde bir öğrencinin IMF Başkanı Dominique Strauss-Kahn'a ayakbağı fırlatması bu bakımdan çarpıcı bir örnekti. İzmir'de 6 Ekim günü IMF'ye ve tersane cinayetlerinden Çiğli Organize'ye ağır çalışma koşulları altındaki işçilerin sorunlarına dikkat çekmeye çalışan Ekim Gençliği militanlarının, bu sorunların muhatabı olan işçileri IMF karşıtı güçlü bir protesto için alanlara taşımak yerine, kendilerini saat kulesine zincirlemeyi tercih etmeleri de sosyalist akımların bu dönemde önelirine koydukları eylem tarzını gösteren ibretlik örneklerdendir. Haftalar boyunca pek çok eylem ve basın açıklaması da ülkemizin büyük yerinde emekçileri harekete geçirmeye çalışmadan örgütlendi. Bu nedenle de bu basın açıklamaları sınırlı bir kitleyle belli bir görüşü ifade etmenin ötesine geçmedi.

Hiç kuşkusuz IMF-DB protestolarının bu şekilde örgütlenmesinin başlıca nedeni kamuoyunu burjuva medya aracılığıyla etkilemeye yönelik bir siyasi anlayışın yaşadığımız topraklardaki sosyalist akımlar arasında belirgin bir yer edinmiş olmasıdır. Sosyalist akımların büyük bir çoğunluğu IMF-Dünya Bankası protestolarında asıl harekete geçirilmesi gereken kesimlerle temas etmek, onları alanlara taşımak yerine burjuva basınına ilgisini çekmeyi hedefleyen eylemler tercih etti; kendi araçlarıyla kendi sözlerini söylemek yerine kendi görüşlerini burjuva basını aracılığıyla muhataplarına taşımaya çalıştı.

Sosyalistler, bu şekilde burjuva basının gündemine de girmeyi başardı. Ama nasıl ki 2007 1 Mayıs'ı burjuva medya aracılığı ile emekçilerin gündemine bir trafik sorunu olarak girdiyse, 2008 1 Mayıs'ı evlerinden televizyonlarını seyreden emekçilerin gündemine bir asiyeş ve "makul rakam" sorunu olarak girdiyse, IMF-Dünya Bankası eylemleri de emekçilerin gündemine benzer bir şekilde girdi. Elbette burjuva basının sosyalistlerin, devrimcilerin mücadelesini her halükarda baltalayacağına,

çarpacağına en ufak bir şüphe yoktur. Asıl sorun emekçilerin bizzat dahil olmadığı bu tarz eylemlerle emekçilere dışardan müdahale edilebileceğinin, kitlelerin hareketlendirilebileceğinin düşünülmesi, bu eylemlerden medet umulmasıdır.

Sosyalist, devrimci akımların böyle bir yanılığ içerisinde olması, verdikleri mücadelelerin de burjuvazi tarafından, kendi it dalaşlarında, birbirlerini zayıflatmak için kullanılmasına neden olagelmıştır. IMF protestoları da AKP ile rakipleri arasındaki çatışmaya göre öbeleşen burjuva basını tarafından istismar edildi. Buna göre AKP'nin kiralık kalemleri "Provokatörler polisi zor durumda bıraktı, ortalığı karıştırdı ve hatta vatandaşlarımızın ölmesine neden oldu" fikrini pompalayan yayımlar yaparken, burjuvazinin AKP karşıtı kalemleri de "polis orantısız güç kullandı ve ateşe körükte gitti" diyerek polisi, polis üzerinden İçişleri Bakanlığını ve hükümeti sıkıştırmayı hedefledi. Böylece sosyalist hareket, IMF de dahil olmak üzere egemen sınıfın tüm kesimlerine karşı bir bağışsız odak olmanın ziyade burjuvazinin AKP karşıtı kesimlerinin kullandığı bir malzeme oldu. Tüm bu özellikleri nedeniyle Ekim ayına damgasını vuran IMF protestoları egemenlerin çizdiği çerçeveden dışına çıkmadı. Tam da bu nedenle, IMF toplantısı ile birlikte gündeme gelen bu protestolar, zirvenin sona ermesiyle birlikte buharlaştı. Sosyalist hareket kendi bağışsız gündemini yaratarak gündeme müdahale etmiş olmadı. Tersine burjuvazinin belirlediği bir gündeme sıkıştı ve sesi diğer birçok muhalif sesin içinde boğuldu.

Seattle 99'dan İstanbul 09'a Uzanan Eylem Tarzı 71 Kopuşundan Geri Düşüşün İfadesidir

IMF-DB eylemlerinde açıkça görülen bu siyasi anlayışın sosyalist hareket için bir yenilik ifade etmediği açıktır. Zira sembolik eylemlerden medet umulanın ilham aldığı gelişmeler uzun süredir dünyada ve yaşadığımız topraklarda hegemonyasını korumakta ve sol, sosyalist, devrimci akımların pesinde sürüklemektedir. En çarpıcı şekliyle bundan 10 yıl önce, Kız siyaset yaşamında henüz ilk adımımları atarken patlak veren Seattle eylemleri bu siyaset anlayışı açısından bir milat olmuştur. 1 Aralık 1999'da Dünya Ticaret Örgütü'nün Seattle'da yaptığı toplantı sırasında sokaklarda yaşanan çatışmalar, o zaman sosyalist akımların büyük çoğunluğu tarafından ayakta alkışlandı. Bugün de hala alkışlanmaya ve örnek alınmaya devam ediyor. Bu nedenle sosyalist akımların IMF-DB eylemleri sonrasında gururla "İstanbul Seattle oldu, Davos oldu, Genova oldu; dünya ezilenlerinin kalbi İstanbul'da attı" diye yazmalarına şaşmamak gerekir. Asıl şaşırtıcı olan sosyalist akımların bu yolun "Deniz Gezmişlerin, Mahir Çayanların, İbrahim Kaypakayvaların yolu" olduğunu savunmalarıdır. Zira Seattle'da sol için alternatif olarak ortaya çıkan yeni bir yol varsa, bu yol 71 devrimci kopuşunu gerçekleştirenlerin izledikleri değil, onların koştukları yolun devamıdır.

Seattle eylemleri patlak verdiğinde Kız sayfalarında "Seattle, 68'den beri Avrupa'da hegemonyasını kurup, proletarya ve leninist bolşevik çiziyile bağlantılarını keserek, kendilerini -Yeni Sol- diye adlandıranları var güçlerini ortaya koydukları zaman ulaşabildikleri sonuçtan başka bir şey değildir" diye belirtmiştik. Yeni sol proletarya ile bağıni koparmakta ve suçunu gizlemek için de her "radikal" eylemlerinde bu eylemlerin aslında emekçilerin eylemleri olduğu saptasını yamaktadır. Aynı devrimcilikle bağıni kopardık "kurulan camları", "yakılan araçların" devrimciliğin kanıtı olduğu savundukları gibi. Kız ortaya çıktığında beri bu yanlışmanın altını çizmektedir. Seattle'a alkış tutanların bu hatasını gösterebilmek için Kız sayfalarında şunları yazmıştık:

"Oysa devrimciliği reformizmden ayıran, ne alanlara çıkmaktır ne de polise karşı şiddet uygulamaktır. Böyle bir ayırım çizdiği cekenler 1848 barikatlarında çarpışanları önemli bir kısmın burjuva sosyalizminin en önemli temsilcisi Proudhon'un etkisi altında olduğunu unuttular. Devrimci bir hareket verili devlet aygıtı parçalamaya yönelmiş bir harekettir. Devrimci şiddet ve alanlardaki tutum ise bunun sadece bir dışı vurumudur."

Bugün açısından asıl çarpıcı olan ise 1999'da bu hareketi alkışlayanların artık bu hareketten farklarını silikleştirmesidir. 1971 devrimci kopuşuyla, 1968 hareketinin dünyada yarattığı yönelimden farklı bir mecraaya yönelen sosyalist hareket, bu kopuştan geriye düşmektedir.

Bu düşüşün başlangıcı 1977 1 Mayısına kadar götürmek mümkündür. TKP'nin ve DISK'in ortamını yarattığı ve devletin tertiplelediği saldırı sonrası, yaşadığımız topraklarda kitlesele eylemlerin yerine sembolik eylemler geçmeye başladı. Bu eylemler 12 Eylül sonrasında ise adeta başlıca siyaset tarzı haline geldi. 1995'te Gazi Ayaklanmasıyla birlikte varoşlardan yükselen işçi hareketi de bu bakış açısı nedeniyle gelişip serpmek yerine kurudu. 1996 ölüm oruçları sırasında asıl gücünün varoşlardan geldiğini görmeyen devrimci hareket içerideki tutuslara kamuoyuna seslenen sembolik basın açıklamaları ile sahip çıkmaya çalıştı. 2000'deki cezaevi saldırıları sırasında varoşlardaki emekçilere seslenmek ve onları harekete geçirmek yerine kent merkezlerindeki basın açıklamaları yapmak benimsendi. 2004 yılında NATO eylemleri ise Seattle solculuğuyla benzerliğin kurulduğu bir dönüm noktası oldu. Reformistlerin ve liberallerin sırf çatışmaları için devrimci sayılmaya başladıkları ve devrimci-reformist ayırmanın bulandığı bir süreç derinleşti. 2007'den itibaren ise Taksim'de 1 Mayıs hedefi ise bunun çarpıcı bir ifadesi oldu. Ancak yıllar yılı kitleler nezdindeki itibar kaybı bu şekilde ölenemedi. Tersine bu bakış açısı geri çekilme döneminin sosyalist kadrolar üzerindeki tahribatını derinleştiren bir unsur olarak öne çıktı.

Tüm bu söylemlerden maksadımız felaket tellallığı yapmak veya umutsuzluk tabloları çizmek değildir. Tersine yola çıktığımızdan beri geri çekilme döneminden çıkışın ipuçları olabilecek fırsatları dikkat çektik, bu tür olanakları değerlendirmek üzere hareket ettik, çevremizdeki devrimci akımlara da bu doğrultuda birlikte sorumluluk almak üzere çağırış yükselttik. IMF-Dünya Bankası protestolarını değerlendirdik de aynı bakış açısını elden bırakmıyoruz. 71 kopuşunun açtığı yoldan yürüyebilmek için, içinden geçtiğimiz dönemde önumüze çıkan fırsatların emekçilerin örgütlenmesinde için, emekçileri kitlesele, birleşik bir şekilde alanlara, meydanlara taşıyabilmek için, ezilenleri ve sömürülenleri devrim ve demokrasi mücadelesinde bağışsız bir özne durumuna getirebilmek için kullanılmasını gerektiğinin altını ısrarla çiziyoruz. Pratiğimizde de bu yolun nasıl yürütüneceğine işli tutuyoruz.

Sembolik Eylemlerden Medet Umanlar, Kitlelere Harekete Geçirebilecek Fırsatları da Göremezler

Komünistlerin birliğini savunanlar 22 Temmuz 2007 seçimlerinde Bin Umud adaylarının meclise girme çabasını da 29 Mart yerel seçimlerini de emekçilerin örgütüllüğüne ataracak, demokrasi mücadelesinde ezilenlere ve sömürülenlere yeni mevziler kazandıracak fırsatlar olarak değerlendirdi. DTP'nin kapatılmasına karşı, DTP'li milletvekillerinin meclisten çıkarılmalarını engellemek için verilecek müdahalenin de bu geri çekilme döneminden çıkabilen önemli araçlarından birisi olduğunu altını çizdik. Newroz alanlarını dolduran yüz binlerce işçinin 1 Mayıs'la taşınmasının olanaklarına dikkati çektik. Bu sorumluluğu beraber üstlenebilmek için çağrılarımızı yükselttik. Emekçilerin politikleştirilmesi, kendi sorunları etrafında örgütlenmesi, kitlesele, birleşik bir şekilde alanlara taşınabilmesi için sembolik eylemlerin de dışlanamayacağına, aksine bu hedefler doğrultusunda kullanılabilceğinin altını çizdik, çizmeye de devam ediyoruz.

Bugün karşı karşıya kaldığımız sorun örgütlenen eylemlerin şekline ilişkin bir sorun değildir. Bir hedef sorunu değildir. Önüne emekçilerin örgütlenmesinin, somut politik talepler etrafında harekete geçirilmesini koymayan akımlar, önelirine çıkan fırsatları da - seçereleri ne olursa olsun - değerlendiremeyecektir.

Nitekim öyle de olmaktadır. Belki de bunun en çarpıcı örneklerinden birisi yine geçtiğimiz ay içerisinde yaşandı. IMF-Dünya Bankası toplantılarını protesto etmek için hazırlıkları sürerken bu zirve kadar önemsenmeyen bir toplantı Diyarbakır'da Mezopotamya Sosyal Forumu adı altında sessiz sedasız gerçekleşti. İlginçtir, aslında Seattle protestoları ile Sosyal Forumlar birbirlerine göbetken bağlıdır. İkisine de damga vuran siyasi anlayış aynıdır. Yeni Sol'un liberal, tasfiyeci, proletaryayla ve devrimle bağıni koparmış olan anlayışdır iki eylem şekline de hakim olan. Dünya emekçilerinin Seattle'a, Genova'ya aktığını söyleyenler, aynı zamanda dünya proletaryasının Mumbai'da, Caracas'ta küresel direniş örgütlediği efsanelerini yamaktadır. Bu eylemlerin takipçileri de,

alkışçılar da özünde aynı akımlardır.

Zaten zurnanın zırt dediği yer de tastamam burasıdır. Dünya'nın dört bir yanına, Brezilya'ya, Venezuela'ya, Hindistan'a, İsveç'e gitme zahmetine girmek sosyal forumların reklamını yapan akımların, hemen yanbaşımdaki bir coğrafyada yapılan bir sosyal foruma neden pek rağbet etmedikleri bu akımlar için kolay açıklanabilecek bir konu değildir. Üstelik, Diyarbakır'da örgütlenen Mezopotamya Sosyal Forumu bu topraklardaki emekçilerin nasil örgütlenileceği konusunda da önemli deneyimler sunmakta olduğu göz önüne alınca, sorunun önemi daha da açığa çıkmaktadır.

Mezopotamya Sosyal Forumu'na asıl damga vuran dünyanın dört bir yanından gelen sosyalistler, anarşistler değildi. Kuzey Kürdistan'da uzun bir süredir örgütlenen kitle örgütleriydi. Bu kitle örgütlerinin ortak noktası çalışmalardan merkeze emekçilerin somut sorunlarını almaları ve bu sorunların çözümününün de emekçilerin, ezilenlerin örgütüllüğünden geçtiğini savunmalarıydı. Yoksulluğa mücadele için kurulan dayanışma kurumları, gıda bankaları; kadınlara kendi istihdam sorunlarına çözüm olabilmeleri için örgütledikleri kadın kooperatifleri; eğitim hakkı için mücadele edenlerin örgütledikleri dernekler, destek evleri; üretim kooperatifleri aracılığı ile çok daha geniş kitleleri örgütlemeyi önelirine koyanlar vardı Mezopotamya Sosyal Forumu'nda. Bu kurumlar mevcut örgütüllüklerinin sermayeye ya da burjuvazinin farkı kesimlerine sırtını dayamadan, bağışsız bir şekilde nasil sağlandığının deneyimlerini taşıyorlardı.

Kürdistan'daki belediyeler de halihazırdaki çalışmalarını, projelerini aktarmak, kitle örgütleriyle, geniş kitlelerle kurdukları bağları kırmak üzere bu forumdaki yerlerini almışlar. Yıllardan beri Fatsa deneyimi ile sosyalistlerin didik didik öğrenmeye çalıştığı deneyimler, yanbaşımdaki bir coğrafyada misliyle yer etmekte. Sosyal Forum, ezilen panellerin ötesinde, bu deneyimleri öğrenmek ve bulduğumuz coğrafyaya taşımak için neler yapılabileceğini tartışmak için elverişli bir zemindir. Komünistler de sosyal forumdan bu şekilde yararlanmak üzere hareket ettiler.

Zira içinde bulunduğumuz geri çekilme döneminde için en çok ihtiyaç duyduğumuz deneyimlerin başında da emekçilerin örgütlenmesinin, politikleştirilmesinin, kitlesele bir şekilde alanlara, eylemlere taşınması gelmekte. Zaten 12 Eylül darbesinin burjuvazi için asıl kazanımı da, devrimci akımları 71 kopuşunu yaratanların mirası olan bu deneyimlerden koparmak olmuştur. Bu nedenle, Denizlerin, Mahirlerin, İbo'nun yolundan tekrar yürüyebilmek için yanbaşımdaki bu deneyimlere burun kıvrılmamak, tam tersine dört bir koldan bu deneyimleri yaşadığımız topraklara taşımak gerekmektedir. Bunu sorumluluğu hissetmeyenler sembolik eylemlerle emekçilere dışarıdan seslenmeye mahkum kalacaklardır.

Emperyalistler arası paylaşım kavgasının keskinleştiği, dolayısıyla yaşadığımız topraklarda burjuvazinin kendi arasında dikkatli rekabetin şiddetlendiği bir dönemde geçiyoruz. AKP bir yandan ağıllı projesi altında demokrasiye susamış ezilenlerin ve emekçilerin umudunu körüklerken, bir yandan da yeni dönem saldırılarına hazırlanıyor. Tezkerenin bir yıl daha uzatılması önerisi düzen partilerinin oy birliğiyle meclisten geçenker, tezkereye red oyu veren DTP'nin kapatma davası tekrar gündeme alınıyor. DTP'li milletvekillerinin dokunulmazlıklarını kaldırmak için yapılan hazırlıklara da hız veriliyor. Saldırıların ve burjuvazinin kendi arasındaki rekabetin kızıştığı bu dönem, aynı zamanda devrimcilerin önüne yeni fırsatlar sunuyor.

Burjuvazinin planlarını bozmak için sembolik eylemlerden medet ummak beyhudedir. Düzen güçlerinin planları ancak devrim ve demokrasi gücünün bağışsız ve birleşik eylemlerle, varoşların kitle örgütleriyle ilnik ölmüşle, demokrasiye susamış yüz binlerce emekçinin Newroz ateşiyle körüklenmiş 1 Mayıs'ları örgütlenmesiyile bozulabilir. Komünistler geri çekilme döneminden Newroz'un ateşiyle körüklenen, mevcut demokratik mevzilerle sahip çıkan ve yeni mevziler kazanmaya hedefleyen emekçilerin kitlesele ve birleşik mücadelesi aracılığı ile ikkılacağı biliyorlar. Yeni bir yükselişin mimarı olmak için aldıkları bolşevizmin izinden giden komünistlerin birliğini sağlayacak partiyi inşa etmek üzere mücadeleye ediyorlar.

'İfade Krizi' Devletin DTP'li Vekillere Saldırısıdır

Sözde Kürt açılımının yanında saldırıların arttığı bu dönemde emekçilerin ve ezilenlerin mücadelesini yükseltmenin ve emekçilerden ve ezilenlerden yana olanların eylem birliğini sağlamanın önemi bir kat daha artmaktadır. Bu, hem kazanılmış hakların ve mevzilerin korunmasının tek koşuludur, hem de demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinde kitlesel eylemleri yükseltmenin bir kaldıraçtır

29 Eylül günü, Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi DTP Genel Başkan Yardımcısı Emine Ayna ve Grup Başkan Vekili Selahattin Demirtaş'ın polis zoruyla mahkemeye getirilerek ifadelerinin alınmasına karar verdi. Ertesi gün DTP Milletvekili Sebhat Tuncel ve Aysel Tuğluk'un da duruşmaya polis zoru ile getirilmeleri kararlaştırıldı. Alınan kararlar, dokunulmazlıkların hiçe sayılan DTP'li vekillere devlete eliyle yapılan hukuki bir saldırdır.

Geçtiğimiz Mayıs ayında Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi DTP'li altı vekilin yargılandıkları davalarla polis zoru ile getirilecekleri uyarısı yapılmış, ve meclis başkanlığına konuya ilişkin bir yazı göndermişti. O dönemde "ifade krizi" olarak gündeme oturan ve milletvekili dokunulmazlığı ekseninde tartışılan bu mesele meclis başkanlığının "tebliğatın milletvekillerine sık sık seyahat etmeleri nedeniyle ulaştırılmadığını" söyleyerek yaptığı "manevra" ile geçiştirilmişti. Mahkeme de, davalanın ertelenmesine karar vererek hukuki bir "ara yol" bulmuştu.

Geçtiğimiz günlerde, bir yandan hükümetin sözde Kürt açılımı süreci "tam gaz" devam eder, bir yandan da birçok ilde DTP'lilere yönelik gözaltı operasyonları sürerken, dört ay sonra "ifade krizi" de yeniden gündeme geldi. Ankara Ağır ceza mahkemesi, bu sefer meselenin tartışılmasına fırsat vermeden DTP'li vekillerin mahkemeye zorla götürüleceği kararını duyurdu.

Devlet 2007 Temmuz'undan Beri DTP'li Vekillerin Dokunulmazlıklarına "Dokunmaya" Çalışıyor.

Yalnız bunu salt bir dokunulmazlık tartışması olarak yorumlamak hata olur. Zira dokunulmazlıklarının kaldırılmasına ilişkin hakkındaki fevlekeler bulunmasına rağmen diğer vekiller söz konusu olduğunda benzer bir uygulamaya söz konusu olmuyor. Zaten DTP'li vekiller seçildikleri andan itibaren "vekil olsanız bile dokunulmazlığınızın dokunurum" tehdidi ile karşı karşıyalar. Bu, DTP'li 21 vekile karşı dokunulmazlıklarının kaldırılmasına ilişkin hazırlanan rekor sayıda dosyaya bakarak anlaşılabilir.

24. dönemde TBMM'ye sunulan dokunulmazlık dosyalarının sayısı (Ağustos ayı itibarıyla) 439'du. Bunların yarısından çoğu, yani 267'si 21 DTP vekiline ait. Dokunulmazlığın kaldırılması konusunda en çok fevleke, yani 35 fevleke, DTP Eş Başkanı Mardin Milletvekili Emine Ayna için verildi. Dokunulmazlıklara ilişkin fevlekelerin sayısının şu ana kadar TBMM'nin hiçbir yasama döneminde olmadığı kadar fazla olması (meclise 20. Dönemde 252, 21. Dönemde 247, 22. Dönemde 298 dosya gelmiş) ve bu artışın neredeyse tamamının 21 DTP'li vekille ilgili olan dosyalardan dolayı olması, devletin DTP'li vekillere hukuki saldırısının bir göstergesi niteliğinde.

Vekillerin Dokunulmazlığına Yapan Tehditler DTP'ye Yapılan Saldırıların Bir Parçasıdır.

Burjuva basında ifade krizi olarak gündem olan bu süreç, devletin DTP'ye birçok ilde gerçekleştirdiği gözaltı saldırısı ile birlikte değerlendirilmeli. Hükümetin bir yandan Kürt açılımı başlatarak "Kürt sorununu çözecek özyeni" rolüne büründüğü ve demokratik hükümet payesi almaya çalıştığı süreç paralel olarak DTP'ye yönelik bir operasyon dalgası başlatıldı. 17 Haziran'da beş ilde 19 kişi, 22 Haziran'da ise, başta

Dersim olmak üzere 5 ilde 30 kişi gözaltına alındı. 11 Eylül günü Diyarbakır, Şırnak, Mardin ve Van'da yapılan operasyonlarda, aralarında eski belediye başkanları ve parti yöneticilerinin de bulunduğu 17 kişi gözaltına alındı.

Sözde Kürt açılımı söylemlerinin hemen ardından gelen bu operasyon dalgası, 14 Nisan'da başlayan ve beş aydır süren sürecin son halkası. Yerel seçimlerden, özellikle Kürdistan'da önemli bir seçim başarısıyla çıkan DTP'ye karşı devlet 14 Nisan'da bir gözaltı ve tutuklama furıyası başlatmıştı. O tarihte Kürdistan'da ve batıda 15 ilde DTP binalarına ve bazı belediyelere gerçekleştirilen operasyonda içeride DTP'nin üç Genel Başkan Yardımcısı'nın da bulunduğu 51 kişi gözaltına alındı. Mayıs ayında da devam eden operasyonlarda, özellikle gençlik örgütlerine yönelik İstanbul, Antalya, Bursa, Ankara ve Konya'da onlarca kişi gözaltına alındı. Bir yandan DTP üyelerine ve yöneticilerine yönelik gözaltılar sürerken, DTP'li milletvekillerinin dokunulmazlıklarına rağmen meclisten zorla alınıp savcılığa ifade vermeleri de ilk defa bu dönemde gündeme geldi. Son operasyon ile birlikte 14 Nisan'dan bu yana 500'ü aşkın DTP'li gözaltına alındı, 250'den fazlası tutuklandı.

2009 Yılı DTP'ye Yönelik Saldırıların En Yoğun Yaşandığı Yıl Olsa da Saldırılar Yeni Değildir.

Saldırıların en çok arttığı dönemin hükümetin sözüme ona "tarihi" Kürt açılımının gerçekleştiği 2009 yılı DTP'ye yönelik saldırıların en yoğun yaşandığı yıl olması dikkat çekici olsa da, bu saldırıların yeni olmadığını akıldan tutmak gerekir. DTP 2005 Kasım'ında kuruldu ve 2007 yılında, Bin Umud Adayları olarak genel seçimlere giren adayların milletvekili seçilmesi ile parlamentoda 21 üyesi olan bir muhalefet partisi oldu. Ancak DTP meclisteki düzen partilerinden farklı olarak devletin saldırılarına maruz kaldı, kalyor.

DTP'ye yapılan saldırılar hem devletin gözaltı terörünü, hem de devlet destekli ya da bağımsız kimi faşist çetelerin parti kitlelerine ve binalarına saldırılarını kapsıyor. Gözaltı ve tutuklama terörü DTP üyelerine, eylemlere katılan kitleye, parti yöneticilerine, belediye başkanlarına ve milletvekillerine yönelikti. Tüm bunların yanına bir de 2007 Kasımında açılan kapatılma davası eklendi. 2007, 2008 ve 2009 yıllarında bu saldırıların yoğunluğu kimi zaman arttı, kimi

zaman da azaldı, ama hep sürdü.

Dağlica Operasyonu ve Sınır Ötesi Operasyonu'nun Gerçekleştiği 2007 Yılında Faşistler ve Devlet DTP'ye Saldırıların Sürdürdü.

2007 yılında saldırılar asıl olarak Temmuz, Ekim, Kasım ve Aralık aylarında yoğunlaştı. Temmuz ayındaki saldırıların çoğunu bağımsız adayların seçim binalarına ve DTP binalarına gerçekleşen saldırılar oluşturdu.

Ancak saldırıların doruk noktasına çıktığı dönem Dağlica operasyonunun yapıldığı ve "rehine krizi"nin yaşandığı Ekim ayı oldu. Dağlica Operasyonunun gerçekleştiği Ekim ayında da saldırılar DTP binalarına yapılan saldırılar şeklinde gerçekleşti. Bunlar daha çok Ankara, İstanbul (Eminönü, Zeytinburnu, Bahçeçevler), Van, Malatya, Erzurum, Bursa, Izmit, Elazığ ve Adıyaman'da gerçekleşti. Tüm bunlar olurken, devlet de birçok ilde gözaltı terörünü sürdürdü. Bu dönemde başlayan Edi Bese Kampanyası süresince düzenlenen eylem ve etkinlikler nedeniyle birçok DTP'li gözaltına alındı.

Aralık ayında Güney Kürdistan'a sınır ötesi operasyonlar gerçekleşti. TSK'nın "itibar" yitirdiği bu operasyonlara karşı demokratik ve sol akımlar bir eylem süreci başlattı. İçinde DTP ve birçok devrimci akımın bulunduğu 9 Aralık platformu kuruldu; ancak operasyona karşı İstanbul'da düzenlenecek mitinge devlet izin vermedi. Sınır ötesi operasyonlar ve buna karşı düzenlenen eylemlilik sürecinde birçok ilde DTP binalarına operasyonlar düzenlendi, içinde belediye başkanları ve il yöneticilerinin de bulunduğu onlarca DTP'li gözaltına alındı. Sırf İstanbul'da operasyonlara karşı protesto eylemleri düzenledikleri için gözaltına alınanların sayısı 69'du.

2008 Yılında DTP Kapatma Davası, Onlarca Gözaltı ve Faşist Saldırı ile Karşı Karşıya Kaldı.

2008 yılında saldırılar en çok Mart, Mayıs, Eylül, Ekim, ve Kasım aylarında yoğunlaştı. Mart ayında DTP'nin "izinsiz" gösterileri bahane gösterilerek gözaltılar yapıldı. Özellikle İzmir'de ve Van'da gerçekleşen Newroz kutlamaları engellenmek istendi, onlarca kişi yarılandı, yüzlerce gözaltına alındı. Sadece Van'daki Newroz kutlamalarında 130 kişi gözaltına alındı.

Devletin gözaltı terörünün yanında, DTP faşist

gruplarının da saldırılarıyla karşı karşıya kaldı. Nisan ayında Sakarya'da DTP'nin düzenlediği dayanışma gecesi ülkücüler bastı, polis ise duruma müdahale etmedi. Olay esnasında etkinliğini yapıldığı salonda mahsur kalanlardan birisi geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi. Bu olaylar nedeni ile ülkücü saldırganlardan tutuklanan olmazken, DTP İlçe başkanı gözaltına alındı.

"Sayın Öcalan" kampanyasının başladığı Mayıs ayında da birçok DTP yöneticisi gözaltına alındı. Diyarbakır belediye başkanı Osman Baydemir'e sınır ötesi operasyonu protesto gösterisinde yaptığı konuşmada "gerilla" dediği için 5 yıl hapis istemiyse dava açıldı. Kırklareli DTP binasına saldırı düzenlendi.

Devletin DTP'ye saldırıların bir halkasını da kapatma davası oluşturuyordu. Eylül ayında DTP kapatma davasında sözlü savunma verdi. Birçok ilde DTP'nin kapatılmaması için basın açıklamaları yapıldı.

Ekim ayında Abdullah Öcalan'a kötü muamele edilmesini protesto etmek için düzenlenen gösterilere polis müdahale etti. Diyarbakır'da, Hakkari'de, Siirt'te, Adana Ceyhan'da, Bingöl'de, aralarında Adana Yakapınar Belediye Başkanı'nın da olduğu onlarca kişi gözaltına alındı. Bunun yanı sıra, Bingöl'de ve İzmir'de DTP'lilere gözaltı saldırısı yaşandı. Kars, Balıkesir, ve İzmir'de DTP ve Başve ve Demokrasi Partisi binalarına saldırılar düzenlendi.

Abdullah Öcalan'a kötü muamele yapılması nedeniyle gerçekleştirilen eylemler Kasım ayında da devam etti ve bu ay yoğun göz altılarını yaşandığı bir ay oldu. İstanbul'da oturma eylemi yapmak isteyen 106 kişi gözaltına alındı. DTP İstanbul İl Başkanı tutuklandı. Iğdır ve Hakkari'de de düzenlenen eylemler nedeniyle onlarca kişi gözaltına alındı. Abdullah Öcalan'a Sayın dediği için Dersim Belediye Başkanı Songül Erol Abdil hakkında soruşturma başlatıldı, Hakkari'de "Sayın Öcalan" kampanyasına destek verdikleri için Esendere Belde başkanı ve bir meclis üyesi tutuklandı. Urfa'da düzenlenen operasyonda Merkez ilçe başkanı gözaltına alındı.

29 Mart Yerel Seçim Çalışmaları Devletin ve Faşistlerin Saldırılarından Nasibini Aldı.

29 Mart Yerel seçimlerinden sonra devletin DTP'ye Kürdistan ve batıda gerçekleştirdiği gözaltı terörü, seçim öncesinde devletin ve faşistlerin DTP binalarına, seçim bürolarına ve etkinliklerine yaptıkları saldırılar şeklinde kendini gösteriyordu. 2008 Kasım ayında, 29 Mart yerel seçim çalışmalarını için Ardahan'da bulunan DTP'li vekillere 300 kişilik bir grup saldırdı. Şubat ayında Mersin, Muğla, ve Bingöl'deki seçim büroları ve DTP binalarına saldırılar düzenlendi. Van'da Muradiye Belediye Bakan adayı tanıtım mitingine MHP'li faşistler saldırdı. DTP'liler saldırıya karşı verince çatışma çıktı.

Yerel seçim çalışmalarını yoğunlaştığı Mart ayında seçim bürolarına ve etkinliklerine yapılan saldırılar da arttı. Tekirdağ'da DTP seçim bürosuna yapılan saldırıda 3 kişi yaralandı. Bunun yanı sıra Mersin'de DTP seçim bürolarına (üç kez), Pendik Kurtköy, Sultanbeyli ve Bahçeçevler'deki seçim bürolarına saldırı gerçekleşti, İstanbul'da Sanayi Mahallesi'nde bulunan seçim iritab bürosu ikinci kez kundaklandı. Urfa Birecik'te seçim günü bir kişi DTP rozeti taşıdığı için polisler tarafından gözaltına alınması sonucu 200 kişi polise çatıştı.

Köz DTP'ye Yapılan Saldırlara Karşı Solda Ortak Bir Savunma Hattı Örülmüş ve Ezilenlerin Birleşik Mücadelesini Savunuyor.

Köz, DTP'ye yönelik saldırılara 2007 yılından bu yana dikkat çekiyor ve DTP'nin tüm sola yönelik saldırıların odağında bulunduğu durum altını çiziyor. Saldırıları karşı tüm sol sosyalist akımların ortak bir savunma hattı örmesi gerektiğini ifade ediyor ve güçlü bir savunmanın emekçilerin ve ezilenlerin birleşik kitlesel mücadelesini bitirmesi ile mümkün olacağını savunuyor.

Köz, sözümlerine Kürt açılımının gündeme damgasını vurduğu Ağustos ayında şöyle demişti: "Bu iklimi kazanılmış hakların ve mevzilerin korunup geliştirilmesini, emekçi yığınlarla ezilenlerin örgütlenmesini ve eylem kapasitesinin artırılması, emekçilerden ve ezilenlerden yana olanların eylem birliğini güçlendirilmesi ve hepsinden önemli tarihsel fırsatlardan bir daha kaçırılmamak üzere yararlanabilmek için komünistlerin birliği yolunda daha büyük adımlar atmaya çalışarak mücadele için istisrar etmek gerekir." (Köz'ün Sözü, Ağustos 2009)

Sözde Kürt açılımının yanında saldırıların arttığı bu dönemde emekçilerin ve ezilenlerin mücadelesini yükseltmenin ve emekçilerden ve ezilenlerden yana olanların eylem birliğini sağlamanın önemi bir kat daha artmaktadır. Bu, hem kazanılmış hakların ve mevzilerin korunmasının tek koşuludur, hem de demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinde kitlesel eylemleri yükseltmenin bir kaldıraçtır.